

ЛЮБОВЬ КЪМЪ БОГА

БЕСЪДИ ОТЪ УЧИТЕЛЯ

**ДЪРЖАНИ ПРИ СЕДЕМЪ РИЛСКИ ЕЗЕРА
ПРЪВЪ ЛЪТОТО НА 1931 ГОДИНА**

I ТОМЪ.

СОФИЯ 1932 г.

ЛЮБОВЬ КЪМЪ БОГА.

Най-голѣмата война, въ която Христосъ взимаше участие и пострада, бѣше обвинението срѣщу Него, че се наричаль Синъ Божи. Христосъ пострада, и хората страдатъ. Слѣдователно, страданията сѫ неизбѣжни, каквito и да сѫ причинитѣ за тѣхъ. Защо и за какво страда човѣкъ? Ако страда за грѣховетѣ си, той заслужава тия страдания. Обаче, ако върши волята Божия и пакъ страда, коя е причината за тѣзи страдания? Какъ трѣбва да се гледа на този родъ страдания? Значи, двѣ нѣща трѣбва да има човѣкъ прѣдъ видъ въ живота си: за Истината ли да страда, или за своите лични грѣхове? Нѣма по-велико страдание отъ това, да страда човѣкъ за Истината!

Питамъ: въ какво се заключава свободата? Птицата е свободна, когато хвѣрчи; щомъ не може да хвѣрчи, тя грѣши. Рибата е свободна, когато плува; щомъ не може да плува, тя грѣши. Огънътъ е живъ, когато гори; щомъ не може да гори, той е мъртавъ. Вѣтърътъ върши работа, когато духа; щомъ прѣстане да духа, той не може да извѣрши никаква работа, той е мъртавъ. Водата е жива и върши работа, когато тече; щомъ прѣстане да тече, тя не е способна за работа, тя е мъртва. И най-послѣ, човѣкъ е свободенъ, само когато мисли. Прѣстане ли да мисли, той изгуб-

ва свободата си. Слѣдователно, птицата хвърчи, рибата плува, огънът гори, вѣтърът вѣе, водата тече, а човѣкъ мисли.

Кое е първото качество на мисълта? Какъ се проявява животът, въ който ние се намираме? — Чрѣзъ движение. Значи, всѣко движение се придружава и съ чувствуване. Прѣставете си, че човѣкъ има само едно чувство, напримѣръ, осѣзанието, и съ него изпитва нѣщата, твърди ли сж или меки, студени или топли и т. н. При това положение, какво понятие ще има човѣкъ за живота? Той ще има съвсѣмъ елементарно понятие за живота. Прѣставете си, че у човѣка се яви и второ чувство, вкусътъ, чрѣзъ което да опитва нѣщата, сладки ли сж или горчиви, солени или кисели и т. н. Това чувство събужда у човѣка желание да яде. Слѣдователно, човѣкъ яде по единствената причина да опитва вкуса на нѣщата. Слѣдъ осѣзанието, слѣдъ вкуса иде обонянието у човѣка. Той иска вече отдалечъ или отблизо да познае прѣдмета, да го опита, какъ мирише, приятно или неприятно. Слѣдъ това у човѣка се събужда желание да чуе, какъ говорятъ живите сѫщества около него и да ги различава едно отъ друго. Слушътъ му помага затова. И най-послѣ у човѣка се явява интересъ да види външния образъ на нѣщата. Той иска да види, какво е написано върху всѣки прѣдметъ. За това му помага зрѣнието. Съ тѣзи петъ чувства или сѣтива човѣкъ обогатява своитѣ понятия за живота. И тѣй, съ осѣзанието човѣкъ провѣрява качеството на прѣдметите; съ вкуса той прониква

въ тъхното съдържание; съ обонянието той определя миризмата имъ и ги дъли на приятни и неприятни, на добри и лоши; съ слуха той изучава звуковете на живота същества и влиза въ общение съ тъхъ; съ зрението пъкъ човѣкъ изучава цѣлия външенъ образъ на предметите.

И тъй, съ петътъ сѣтива човѣкъ се запознава съ външния свѣтъ, койго го обикаля. Обаче, какъ познава той Божията Любовь? Какъ познава Бога? Докато човѣкъ не чувствува, той не може да познае Бога, не може да възприеме Божията Любовь. Оттукъ следва: не може ли човѣкъ да почувствува Божията Любовь, той не може и да мисли. Щомъ не мисли, той не може да бѫде свободенъ, той е мъртавъ новѣкъ. Значи, който нѣма Божията Любовь въ себе си, той не мисли, той не е свободенъ, той е мъртавъ човѣкъ. И обратно: мисли ли човѣкъ правилно, той е свободенъ, той носи въ себе си Божията Любовь.

Мнозина искатъ да знаятъ причините за страданията. Казвамъ: много сѫ причините за страданията. Запримѣръ, ако главата, гърдите и стомахътъ на човѣка сѫ здрави, а единиятъ му кракъ е боленъ, той непрѣменно ще изпитва нѣкаква болка, нѣкакво страдание. Или, ако ржцѣтъ и краката му сѫ здрави, а само едното ухо е болно, той пакъ ще усъща болка, ще чувствува нѣкакво страдание. Болезнените състояния създаватъ вътрѣшна дисхармония въ организма. Слѣдователно, вътрѣшната дисхармония е резултатъ

на онова грѣшно състояние, което човѣкъ самъ си е създалъ.

Казвате: защо страда човѣкъ? Човѣкъ страда, понеже се е отдалечилъ отъ Бога и не знае, какъ да се върне. Веднѣжъ отдалеченъ отъ Бога, той се намира въ положението на човѣкъ, който не стяпва здраво на земята: той върви, но постоянно се подхлъзва и пада. Такова е положението на всѣки, който не обича Бога. Първиятъ човѣкъ още, поставенъ въ пѫтя на Любовъта, показа, че не обича Бога. При първата стяпка въ този пѫтъ, той се подхлъзна, отъ което видѣ своята слабостъ. Той нѣмаше любовъ къмъ Бога, понеже яде отъ забраненото дѣрво. Страданията на съврѣменните хора показватъ, че и тѣ не обичатъ Бога. Богъ каза на Адама: „Отъ дѣрвото за познаване доброто и злото да не ядешъ!“ Обаче, дойде черниятъ адептъ при Ева и каза: „Ако ядете отъ плодоветѣ на това дѣрво, вие ще придобиете много знания, и ще станете божове“. Тя се убѣди въ неговите думи, яде отъ плодоветѣ на забраненото дѣрво, а послѣ даде и на Адама да ги опита. Слѣдъ това и двамата се видѣха оголѣли.

Сега, вие искате да знаете, какъ е станала тази работа съ първите човѣци. — Тя е станала точно така, както става и съ васъ. Всѣки денъ вие повтаряте постяпката на вашия старъ баща. Каквото направиха Адамъ и Ева въ миналото, това правятъ съврѣменните хора всѣки денъ. И тогава хората си създаватъ една крива философия и казватъ:

наистина, днесъ и ние ядемъ отъ забранения плодъ, но утрѣ ще изправимъ живота си. Не, такава философия не сѫществува. Философия на утрѣшния денъ не е известна. Истинската философия е философията на сегашния моментъ. Момента, въ който сгрѣшимъ, денътъ се свършва, и настава ноќь. И тукъ се явява трагедията на живота, че хората искатъ да оправятъ работите си въ ноќьта. Ти пѫтувашъ прѣзъ нѣкоя тѣмна, черна ноќь; нито звѣзда, нито луна на небето; сбѣркашъ пѫтя, заблудишъ се нѣкѫдѣ и казвашъ: нищо, все ще намѣришъ сега? Не виждашъ ли, че отникѫдѣ свѣтъль лжчъ не прониква? Ти си въ пъленъ мракъ, повече можешъ да се заблудишъ, но не и да се оправишъ.

Съвременните хора често се връщатъ къмъ историята на първите хора и казватъ: какво ли сѫ мислили Адамъ и Ева? — Точно това, каквото и вие днесъ мислите. Запримѣръ, седи единъ човѣкъ, вѣрващъ въ Бога, и си размишлява: искамъ да имамъ хубава кѫща, да съмъ богато облѣченъ, да се разхождамъ съ автомобилъ изъ града, да ме посѣщаватъ богати хора, но нѣмамъ петь пари въ джоба си. Не се минава много врѣме, и този човѣкъ се натъква на една чужда каса, пълна съ златни пари. Сега пакъ си размишлява: ако брѣкна въ касата и си взема нѣколко отъ тия звонкови, азъ ще постигна желанията си. Колебае се, бори се въ себе си и най-послѣ казва: кой ще ме види? Ще брѣки на само единъ пѫтъ, и всичко ще се свърши,

всичките ми работи ще се оправятъ. Казвамъ: чуждата каса прѣставя „дѣрвото за познаване на доброто и злото“. Питамъ: кой човѣкъ, слѣдъ като е бѣркаль въ чужда каса, е оправилъ работитѣ си? — Никой. Който е бѣркаль въ чужди каси, той повече е заплитаѣ работитѣ си, отколкото да ги е оправилъ. Минава нѣкой покрай една чужда, богато сложена трапеза съ ядене, и си казва: ако хапна отъ яденето на тази трапеза, работитѣ ми ще се оправятъ, и животътъ ми ще се подобри. Хапне си той отъ чуждото ядене, но вижда, че и съ това работитѣ му оставятъ пакъ неоправени.

Казвамъ: изисква се правилно съпоставяне между явленията въ природата и въ живота. Съвременниятъ свѣтъ, както е създаденъ, прѣставя богата трапеза съ ядене, на която има много мѣста за изкушения. Всѣки бѣрза, иска да седне, да се нахрани отъ тази трапеза, но въ бѣрзината си, въ лакомията си ще попадне, именно, на едно отъ тия мѣста за изкушение, и отъ този моментъ ще изгуби здравето си. Сѫщото може да се каже и за книгите. Има книги, които не трѣбва да се пипатъ. Вие минавате нѣкаждѣ, виждате една книга, казвате: ще я отворя, ще назърна само, да видя, какво е написано въ нея. Така постъпватъ войниците въ врѣме на война. Върви нѣкой войникъ, изпратенъ по работа отъ една войскова частъ въ друга, но по пѫтя, още отдалечъ, вижда, че нѣщо свѣти. Той си мисли, че нѣкой е изгубилъ или ножче хубаво, или кесия и бѣрзо

се навежда да го вземе. Обаче, то се указва бомба. Едва се докосва до нея, и тя експлодирва върху търгът му. Казвамъ: каквото чуждо вземе човекъ, то е бомба, която непременно ще избухне върху търгът му. Не ви тръбва нито ножчето, нито кесията на вашия близъкъ. Чуждото не ви е потръбно. Който разбира закона на Истината, той ще се съгласи със това положение. Богъ е поставилъ всъко нѣщо на своето място, тъй щото, никой нищо не може да вземе отъ това, което Той е наредилъ.

Мнозина мислятъ, че като влезатъ въ нѣкоя библиотека, иматъ право да бъркатъ, да ровятъ книгите безъ пъзволение. Никой не може да бута книги, или други нѣща безъ пъзволение! Чудни сѫ съврѣменните хора, които всъки денъ грѣшатъ, бъркатъ въ чуждите каси и библиотеки, а при това, дѣтъ кого срещнатъ, казватъ: ела да те научимъ, какъ да обичашъ Бога, какъ да обичашъ близния си и какво да правишъ за себе си. Тѣ сами не знаятъ, какво да правятъ, а другите ще учатъ. Тѣ не сѫ видѣли нито ангелите, нито Бога, а проповѣдватъ и за Бога, и за ангелите, но като останатъ сами, тѣ се запитватъ: вѣрно ли е това, което проповѣдавате? Азъ изнасямъ единъ фактъ, който се случва и съ васъ, и съ владици, и съ проповѣдници, и съ свещеници, както и съ управляващи. Запримѣръ, нѣкой дойде на власт и казва: азъ ще оправя България! Какъ ще оправи България? Ако бѣше въ сила да оправи България, прѣди всичко той не

би станалъ министъръ. Нѣкой се опопва и казва: азъ ще оправя свѣта! Който е въ състояние да оправи свѣта, той попъ нѣма да става. Нѣкой пѣкъ казва: азъ ще стана човѣкъ! — Ако ти досега не си станалъ човѣкъ, за въ бѫдеще по-мжчно ще станешъ човѣкъ. Да станешъ човѣкъ, това не зависи отъ тебе. Който те е създалъ, само той има право и сила да те направи човѣкъ. Ако подъ думитѣ „ще стана човѣкъ“ се разбира, че ще се проявишъ такъвъ, какъвто Богът е създалъ, това е другъ въпросъ. Ако човѣкъ забогатѣе и не може да използува своеето богатство, както трѣбва, той ще се намѣри въ положението на магаре, което само прѣнася товара на господаря си. Ако човѣкъ стане силенъ и не използува силата си на място, той ще изпадне въ положението на бикъ, който знае само да муши съ рогитѣ си. Въ истинския смисълъ на думата, човѣкъ е само онзи, който мисли право.

Слѣдователно, първото качество на истинския човѣкъ е любовта. Безъ любовъ човѣкъ е животно; безъ любовъ той е изложенъ само на грѣхове и прѣстъпления. И каквото мисли, каквото чувствува този човѣкъ, отъ единия до другия край на живота му, това сѫ само грѣхове и прѣстъпления. Щомъ любовъта напусне човѣка, той вече е изложенъ на страдания. Хора, които нѣматъ любовъ въ себе си, не могатъ да тѣрпятъ човѣка на любовъта. Дойде ли при тѣхъ такъвъ човѣкъ, тѣ казватъ: да се махне този човѣкъ оттукъ! Не постѣгнаха ли евреите

така съ Христа? Тъ казваха: „Махнете, разпнете този човѣкъ, защото се нарича Синъ Божи“. Евреите искаха да подчинятъ Христа на своята воля: едни искаха отъ Него пари, богатства; други искаха да ги направи щастливи, да имъ помогне да се оженятъ за добри жени, да иматъ добри дѣца и т. н. Обаче, Христосъ казваше: „Азъ не дойдохъ да изпълня нито своята воля, нито вашата, но дойдохъ да изпълня волята на Отца, който ме е проводилъ. Азъ съмъ Синъ Божи, изпратенъ на земята да научи хората, какъ да живѣятъ“. Тъ не останаха доволни отъ Неговия отговоръ и казаха: „Такъвъ човѣкъ, който не иска да изпълни нашата воля, ние го поставяме на кръста“. Не се ли повтаря сѫщата история и днесъ въ свѣта? Кой не е разпналъ Божественото въ себе си? Нѣкой казва: мѫчи ме нѣщо вѫтрѣ.— Какво те мѫчи? — Мѫчи те нѣщо, защото си изгубилъ мира си. Който не говори истината, той изгубва своя вѫтрѣшень миръ. Повечето хора днесъ се лъжатъ едни-други на общо основание. Освѣнъ това, много хора не признаватъ, че нѣматъ любовь и казватъ: ние имаме любовь, но външнитѣ условия, хората около насъ ни създаватъ прѣпятствия и мѫчнотии. Не, външнитѣ условия не създаватъ трудностите въ живота, но вѫтрѣшнитѣ условия въ самия човѣкъ сѫ причина за всички страдания, мѫчнотии и противорѣчия. Защо се мѫчи гладниятъ човѣкъ? — Защото храната, Словото не е въ него. Защо страда човѣкъ? — Защото нѣма любовь. Христовите ученици

страдаха ли? Тъ бъха подложени на голъми гонения, прѣслѣдвания и мъчения, но не страдаха. Тъ бъха голъми мъченици, но всичко понесоха заради Христа. Тъ имаха Христовата Любовь въ себе си. Който нѣма любовь, той не може да понесе и най-малкото страдание.

Казвате: ако Христосъ дойде втори път на земята, ние ще Го посрещнемъ, както трѣбва. Ако Христосъ дойде днесъ на земята, и нѣмате любовь въ сърцата си, вие пакъ ще Го окачите на кръста. Вие ще искате отъ Христа богати трапези, разкошни облѣкли и кѫщи, ще искате да имате на разположение автомобили и файтони, и ако Той не задоволи вашите желания, вие ще Го разпнете на кръста, както направихте прѣди 2,000 години. Питамъ: ако всичките ви желания се задоволяватъ, какво печелите? Какво печелятъ царете, които иматъ всички удобства въ живота си? Какво стана съ руския императоръ, който имаше толкова много богатства? Въ това отношение историята ни дава добъръ примѣръ съ живота на единъ отъ древните и най-мѣдри царе, Соломонъ, който живѣлъ въ най-голъмъ разкошъ и слава, обиколенъ съ 300 жени и 900 наложници. Богъ го поставилъ на изпитъ, да изучава Божията Мѣдростъ и знания, но той не издѣржа изпита си. Той искаше по-срѣдствомъ тѣзи жени, като негови секретарки и съвѣтнички, да оправи свѣта, да създаде разумни закони, но не успѣ, прѣдаде се на ядене и пиене, на разкошъ животъ, и по този начинъ, освѣнъ, че не оправи свѣта, но още по-вече го забѣрка. Вслѣдствие на това

евреите и до днесъ още не могатъ да се оправятъ. Казвамъ: ако човѣкъ иска да се жени, той трѣбва да има само една жена. Коя е тая жена? — Любовта. Който нѣма любовь, отъ него човѣкъ не може да стане. Жена, която иска да се омжжи, и тя трѣбва да има само единъ мжжъ. Кой е този мжжъ? — Мждростъта.

И тѣй, който не възприеме Божията Любовь въ себе си, той може да има, като Соломона, 300 жени и 900 наложници, но пакъ нищо не може да направи. Числото 300 е крайниятъ прѣдѣлъ въ живота на човѣка. Никой не може да има повече отъ 300 жени. Като има по една разправия съ всѣка жена, това е достатъчно. Слѣдъ всѣка разправия, човѣкъ заприличва на празна каца. Какво правятъ съ празнитѣ каци? Вие знаете, каква е сѫдбата на празнитѣ каци. Всѣка празна каца се изнася навѣнъ и се тѣркаля. Нѣкой казва: азъ ще се оженя. Това значи, че той иска да се отдалечи отъ Бога. При много отъ съврѣменнитѣ женитби взима участие и злато. Ако подъ женитба се разбира съчетание на двѣ разумни души, то е другъ въпросъ. Съврѣменните хора искатъ да се женятъ, да станатъ щастливи. Не, ако човѣкъ се ожени, той трѣбва да има желание да намѣри Бога. Въ всѣко желание човѣкъ трѣбва да тѣрси Бога. Нѣкой казва: имамъ желание да ямъ. — Значи, чрѣзъ храната имашъ желание да намѣришъ Бога, да познаешъ Божията Любовь. Щомъ човѣкъ намѣри Бога и познае Любовта му, той всичко е придобилъ.

Казвате: ние познаваме Бога, видѣли сме Христа. Вие може да сте видѣли Христа, но такова виждане не допринася още нищо на човѣка. Много нѣща вижда човѣкъ, но важно е, какъ ги вижда. То е все едно, да каже човѣкъ, че го боли крака. Не е достатъчно да каже, че го боли кракътъ, но той трѣбва да знае причината, защо го боли. Когато човѣкъ знае причината на извѣстна болка, той ще може и да я лѣкува.

Единъ важенъ въпросъ, който може да се зададе на съвременните хора, е слѣдниятъ: въ първите времена на създаването си плодовете падаха ли отъ дърветата? Въ първоначалния си животъ плодовете не сѫ падали отъ дърветата. Тѣ сѫ седѣли на клонетѣ, докато дойде нѣкой да ги откъсне. Слѣдъ грѣхопадането, обаче, и плодовете започнали да падатъ отъ дърветата, било отъ вѣтъръ бруляни, било по друга нѣкаква причина. Тъй щото, докато човѣкъ е плодъ на Божественото дърво, докато живѣе чистъ и светъ животъ, той ще има Божията Любовь въ себе си и никога нѣма да пада отъ това дърво — винаги на него ще прѣбждва. Нѣма ли любовта въ себе си, той ще пада отъ Божественото дърво, като изгнилъ плодъ, и ще изсъхва. Какво ще стане послѣ съ този човѣкъ? Ще дойде при него нѣкой, по-голѣмъ простакъ и невѣжка отъ самия него, и ще почне да го учи, какъ да вѣрва въ Бога, какъ да се разкае, какъ да се обѣрне къмъ Бога и т. н. Какво значи обръщане? Ако човѣкъ се обѣрне съ лицето си къмъ свѣта и очите му сѫ отворени за него,

а нѣма любовь въ себе си, той ще изпадне въ изкушение.

Какъ и отъ какво се изкушаватъ хората въ свѣта? Мома види нѣкой младъ момъкъ и веднага го хареса, пожелае го за себе си. Или обратно: момъкъ види нѣкоя красива мома, хареса я, пожелава я за себе си. Съ пожеланието иде вече изкушението. Не е лошото въ това, че момата харесала момъка, или че момъкътъ харесалъ момата. Обаче, лошото седи въ това, че момата веднага пожелава този момъкъ за свой мжъ, или момъкътъ пожелава момата за своя жена. Тръгватъ единъ слѣдъ другъ, ревнуватъ се и т. н. Кой дава право на момата, или на момъка да се слѣдятъ единъ-другъ, да тичатъ единъ подиръ другъ, както сѣнката подиръ човѣка? Прѣди всичко, тѣ трѣбва да знаятъ, че това, подиръ което тича момата, или момъкътъ, е сѣнката на човѣка, но не и самиятъ човѣкъ. Ако азъ държа въ рѣката си запалена свѣщъ, и вие тръгнете подиръ свѣщта ми, какво ще стане съ васъ? Прѣдставете си, че свѣщта ми изгори; какво ще правите тогава? Вие ще ме изгубите и отново ще се намѣрите въ тѣмнина. Разумното въ човѣка, което вие тѣрсите, е нѣкждѣ задъ свѣщта, дѣто вашиятъ погледъ не може да проникне. Слънцето изгрѣва, виждате неговата свѣтлина, но както и при свѣщта, вие още не сте намѣрили разумното въ човѣка; ви ене сте намѣрили Йстината, която слънцето носи. Вие имате нѣкакво желание, но това желание не е нищо друго, освѣнъ запалена свѣщъ-

която нѣкое разумно сѫщество носи. Тичате подиръ вашето желание, т. е. подиръ тази запалена свѣщъ, но щомъ тя изгори, и вие изгубвате желанието си. Слѣдъ това се срамувате, че не сте постигнали желанието си. Така е и съ всѣки човѣкъ, който се е влюбилъ въ нѣщо по този глупавъ, прѣходенъ начинъ. Момата, като отива при своя възлюбенъ, при своята любовь, срамува се да каже, че е ходила при него и казва: ходихъ нѣкждѣ. Тя не смѣе да каже, че е ходила при своята любовь. Защо? Защото е ходила при него съ цѣль да прослѣди, какво прави той, съ кого се срѣща и т. н. Тя се беспокои, че свѣщъта, която той носи, скоро ще изгасне, и отново ще се намѣри въ тѣмнина. Сѫщото се отнася и до момъка. И той по сѫщите причини се срамува да каже, че е ходилъ при своята възлюбена, при своята любовь.

Сега азъ правя вжтрѣшенъ изводъ на нѣщата, да видите, отдѣ произлизатъ нещастията въ живота. Запримѣръ, въ ума на нѣкого се вмѣкне идеята да си направи кѣща, и той започва да мисли, че ако си направи една кѣща, всичкитѣ му работи ще се уредятъ. Дѣто ходи, каквото прави, все за кѣща си мисли. Казвамъ: Богъ е далъ на всѣки човѣкъ по една хубава, здрава кѣща. Какво повече искате? Каква по-хубава кѣща може да има отъ тѣлото на човѣка? Ако съ тази кѣща, която Богъ ви е далъ, вие не можете да станете човѣци, още по-малко ще станете човѣци съ кѣщи, направени отъ камъкъ и тухли. Казвате: поне пари да спечеля, богатъ да

стана, че тъй да си уредя работите. Ако е въпросъ за богатство, питамъ: какво по-голъмо богатство търсите отъ това, което Богъ ви е далъ? Той е далъ всъкому вжтръшно богатство. Ако не можешъ да станешъ човѣкъ съ вжтръшното богатство, което Богъ ти е далъ, още повече не можешъ да станешъ човѣкъ съ външното богатство. Да се мисли, че въ кѫщите, въ външното богатство седи щастието на човѣка, това сѫ заблуждения, отъ които той трѣбва да се освободи. Заблужденията сѫ примамки въ свѣта, отъ които човѣкъ трѣбва да се пази. Като наблюдавамъ хората, отъ единия до другия край на свѣта, виждамъ, че тѣ сѫ роби на своето честолюбие. Тѣ приличатъ на барутъ: докоснешъ ли се до тѣхъ, веднага избухватъ. Всъки човѣкъ има високо мнѣние за себе си. Добрѣ да има високо мнѣние за себе си, но той трѣбва да го оправдае. Минавамъ покрай единъ човѣкъ и му казвамъ: дрехата ти е оцапана, нищо не струва. — Какъ така? Едноврѣме тя струваше много. — Едноврѣме може да е струвала нѣщо, но днесъ е останала, изцапана. — Какъ смѣешъ да ме обиждашъ! — Че се обиждашъ, то е другъ въпросъ, но това, което ти казвамъ, е истина. На другъ казвамъ: ти никакъ не мислишъ. — Какъ да не мисля? Умъ имамъ азъ! — Да, ти имашъ умъ; едно врѣме мислише хубаво, но сега умътъ ти е оцапанъ и не мислишъ правилно. На трети казвамъ: т нѣмашъ любовь въ сърцето си. — Какъ тика? Сърцето ми гори отъ любовь, а ти казвашъ, че нѣ-

мамъ любовь. — Нѣкога сърцето ти горѣше отъ любовь, но сега само дими.

Казвате: като дойде Христосъ, всичко ще се оправи. Какво ще намѣри Христосъ, като дойде на земята? — Той ще намѣри умове, които мѫжделѣятъ, и сърца, които димятъ. Не е достатъчно да очаквате Христосъ да тури вѣнецъ на главата ви, да ви вземе съ колесница, да ви заведе въ рая и да каже: ето единъ човѣкъ отъ величията на земята, който бѣше реформаторъ, управляващ свѣта. Думите на Христа трѣбва да бѫдатъ истини. Ако Христосъ каже така за нѣкой човѣкъ, той дѣйствително трѣбва да бѫде такъвъ. Нѣма защо да си въобразява човѣкъ, че е билъ нѣкакъвъ голѣмъ проповѣдникъ, или реформаторъ, или друго нѣкакво величие. За човѣка е важно, въ каквото обществено положение и да се намира днесъ, да изпълни волята Божия, като Синъ Божи. Каквото заповѣда Богъ, той да го изпълни. И каквото изпълни, ще го носи съ себе си прѣзъ всички врѣмена и епохи. Трѣбва ли яблката, която дава плодове, да се прѣпоржчва отъ хората? Нейните плодове сами я прѣпоржчватъ. Яблката, съ своите тежки, увиснали плодове, казва: каквото Богъ ми заповѣда, азъ всичко изпълняхъ!

И сега, ще дойде нѣкой да ме пита, дали е вѣрващъ, или не; дали е трѣгналъ вече въ пѫтя, или не. — Ти самъ трѣбва да знаешъ това. Ако страдашъ, ти си вече въ пѫтя. Ако се дига прахъ около тебе, ти си въ пѫтя. Пра-

хътъ прѣставя изкушенията въ пжтя. Вие грѣбва да схващате правилно нѣщата. Всѣки човѣкъ върви въ пжтя, но ту пада, ту става. Като падне, изпѣждатъ го отъ рая. Тогава той се моли, разкайва се, и на другия денъ пакъ го приематъ въ рая. Върви така денъ-два и пакъ сгрѣши нѣщо — изпѣждатъ го отъ рая. Слѣдъ това почва да плаче, да се моли, пакъ го приематъ. По сѫщия начинъ и Адамъ сгрѣши, за което го изпѣдиха отъ рая. Той слѣзе въ ада, дѣто плака, разкая се, докато пакъ го приеха въ рая. Откакъ Адамъ сгрѣши, много пжти досега той е влизалъ и излизалъ отъ рая. Сутринъ е въ рая, вечеръ е въ ада. И съврѣменнитѣ хора сутринъ сѫ въ рая весели, радостни; сгрѣшать ли нѣщо, изпѣдятъ ги оттамъ, и тѣ слизатъ въ ада. Тукъ плачатъ, молятъ се, пакъ ги приематъ въ рая. Така съ години се повтаря една и сѫща история, докато дойде денъ, когато човѣкъ вече нѣма да сгрѣши и ще запази своето място въ рая. Сега, току-що упѫтятъ човѣка, какъ да живѣе, поставятъ го въ рая, но не се минава много, той пакъ сгрѣши, и вечеръта е въ ада. Нѣкой, като вижда, че не може да запази положението си въ рая, казва: сега не мога да се изправя, ще остане за другъ животъ. Ужъ влѣзохъ въ пжтя, но не можахъ да устоя, затова поне ще се оженя, да си уредя работитѣ. — Богъ не те е пратилъ на земята да се женишъ. — Поне да разбогатя. — Богъ не те е пратилъ на земята да събирашъ богатства. Богатството, женитбата дойдоха отпослѣ. Богъ

те е пратилъ на земята да учишъ, да придобиешъ любовъта.

Казвамъ: ако погледнете на живота прѣзъ очите на любовъта, вие ще разберете смисъла, който Богъ е вложилъ въ него. Безъ любовь животътъ нѣма смисъль. Запримѣръ, камъните, съ които тукъ сте заобиколени, иматъ смисъль само при любовъта. Безъ нея тѣ прѣставятъ развалини. Качите ли се на нѣкой отъ тѣзи каменисти върхове около васъ, вие можете да паднете оттамъ, да се ударите нѣкаждѣ. Тогава ще кажете: много лоши сѫ тѣзи камъни! Като ги гледате отдалечъ, казвате, че сѫ красиви; щомъ се ударите въ нѣкой камъкъ, казвате, че сѫ лоши. Тѣ сѫ лоши, защото Богъ не ги е създадъ. Развалините, които ви обикалятъ, не сѫ Божие създание. Подъ думата „камъкъ“ се разбира разуменъ човѣкъ, който има качествата на любовъта. Паднете ли върху такъвъ камъкъ, той ще ви хване меко съ рѣцѣтъ си, ще ви тури да седнете до него и ще каже: много хубаво падате. Научили сте изкуството на падането. Вие ще кажете на камъка: ти пъкъ умѣешъ да хващашъ и прѣдпазвашъ човѣка отъ ударъ. Паднете ли, обаче, върху единъ отъ тия камъни, ще натъртите добрѣ крака си, а отгорѣ на това той ще ви каже: кой ти даде право да скачашъ върху мене? Щомъ скачашъ безъ позволение, и азъ зная да прѣвивамъ крака.

И тѣй, искамъ да остане у васъ мисъльта, че страданията, които имате въ живота ви, се дължатъ на безлюбието. Това не значи, че нѣ-

ате любовь, но изобщо, къмъ желанията си не имате по-голяма любовь, отколкото къмъ тога. За изяснение на мисълъта си ще взема 1 примѣръ момата и момъка. Нѣкая мома иска да служи на Бога, но щомъ срещуши цинъ момъкъ, който ѝ харесва, тя веднага уѓва подиръ него и напушта Бога. И обратно: момъкъ иска да служи на Бога, но срѣщащна мома, която му харесва, той веднага уѓва подиръ нея и напушта идеала си. И тий-послѣ събиратъ се мома и момъкъ, оженитъ се, да оправятъ свѣта. Какъ ще оправятъ свѣта? И тя нещастна, и той нещастенъ, работитъ имъ повече се забъркватъ. Това положение може да се уподоби на слѣдния случай: въ една болница лежатъ въ една стая двама инвалиди, съ ампутиирани крака. Единиятъ казва на другия: ожаднѣхъ! Стани моля ти се, да ми дадешъ чаша вода! — Какъ да стана, краката ми сѫ отрѣзани! Ги стани да се напиешъ, пѣкъ и на мене донеси! — Че и азъ съмъ въ сѫщото положение. Питамъ: кой на кого ще помага? Това показва, че доброто въ свѣта не е приложено въ своята пълнота. Отивашъ при нѣкого, искашъ да ти даде 10,000 лева на заемъ. — Нѣмамъ. Значи, кракътъ на този човѣкъ е ампутиранъ. — Азъ пѣкъ мислѣхъ отъ тебе да поискамъ 5,000 лева! — Нали виждашъ, че нѣмамъ никакви пари, затова искахъ отъ тебе 10,000 лева. — На този човѣкъ пѣкъ и двата крака сѫ ампутиирани. Тъй щото, момъкътъ върви подиръ красавата мома, но тя е празна кесия, отвѣнъ хубава, красива, но погледнешъ

ли вжтрѣ — нито една златна монета. И момъкътъ прѣдставя такава празна кесия. Защо сж празни кесии въ живота ви? Животътъ се нуждае отъ съдържанието на кесиите, а не отъ тѣхните външни форми. Златните монети въ кесиите отговарятъ на вжтрѣшното богатство въ човѣка.

Казвамъ: ако желанията на хората иматъ съдържание, тѣ сж на мѣстото си. Въ такъвъ случай животътъ има смисълъ само тогава, когато Божественото, което Богъ е вложилъ въ нась, прѣдставя негово съдържание. Сега, нѣкои отъ васъ, като седатъ тукъ, на бивуака, казватъ: да се качимъ нагорѣ по планината! Подъ думата планина, високъ връхъ, разбирамъ разумното начало въ живота. И тогава, ако се качваме на планината, за да разберемъ, какво иска Богъ отъ нась, това качване има смисълъ. И ако слизаме въ долината, за да занесемъ отъ онова, което сме взели отъ планината, това слизане има смисълъ. Слѣдователно, ако се качваме при Бога и не взимаме нищо отъ Него, и ако слизаме при хората и не имъ занасяме нищо, ние сме хора, осаждени на страдания.

Единъ важенъ въпросъ, който много отъ съвременните хора задаватъ, е слѣдниятъ: Христосъ, като знаеше, че ще Го разпнатъ, защо дойде на земята? И всѣки обикновенъ човѣкъ не иска да го разпнатъ. Въпрѣки това, когато човѣкъ влиза въ свѣта, между хората, и проповѣдва нѣкаква нова идея, той, въ края на краищата, все ще бѫде разпнатъ. Какво трѣбва да правите тогава съ-

идситѣ, които проповѣдвате на хората? Вие трѣбва да се обѣрнете къмъ Бога, и Той ще ни постави въ срѣда, между по-напреднали хора, които ще ви разбератъ и ще кажатъ: дошълъ е между насъ единъ пророкъ.

Нѣкой каква: азъ залюбихъ Бога. Казнате ли така, веднага ще почнатъ да идватъ нѣ ума ви редъ мисли, които ще ви изкушаватъ: ще мислите, че сте праведенъ, че всичко знаете, че можете да лѣкувате разни болести, че каквото пожелаете, можете да направите и т. н. Да мислите така, това е заблуждение. Човѣкъ, който има любовь въ себе си, трѣбва да знае, че любовъта не лѣкува хората, нито богатства имъ дава — тя свѣрзва само хората съ Бога. Щомъ човѣкъ се свѣрже съ Бога, той моментално може да разрѣши всички въпроси. Обаче, любовъта сама нищо не дава. Дойде нѣкой при мене и ми казва: ти не ме обичашъ. — Вѣрно е, когато спя не те обичамъ. — Ама ти трѣбва да ме обичашъ! — Ако искашъ да знаешъ, дали те обичамъ, най-напрѣдъ трѣбва да разберешъ, обичамъ ли Бога. Ако обичамъ Бога, и тебе ще обичамъ; ако не обичамъ Бога, и тебе нѣма да обичамъ. Животътъ започва отъ любовъта къмъ Бога. Любовь къмъ Бога — тази е вжтрѣшна, мистична връзка. Животътъ има смисълъ само съ Бога. Вънъ отъ Него животътъ нѣма никакъвъ смисълъ и представля съвокупностъ отъ противорѣчия. И тогава, когото и да обичашъ, той ще ти каже: азъ не се нуждая отъ твоята любовь. Ти казвашъ, запримѣръ: азъ обичамъ царя.

— Каква нужда има царътъ отъ твоята любовь? Той даже не подозира, че ти го обичашъ. Или, ти обичашъ нѣкой светия, по цѣлъ день държишъ портрета му прѣдъ себе си и го гледашъ. Обаче, има светии, които въ сѫщностъ не сѫ никакви светии. Тѣ сами даже се чудятъ, какъ хората сѫ ги произвели за светии и сѫ ги поставили въ църквитѣ, да имъ се кланятъ. Светия може да бѫде само онзи човѣкъ, у когото Богъ постоянно прѣбѫдва. Светия може да бѫде само онзи, у когото любовьта живѣе и Господъ се проявява. Нѣкой човѣкъ мисли за себе си, че е праведенъ, че знае всичко, че е светия, но казвамъ: да мислишъ, че си светия, е едно нѣщо, а въ сѫщностъ да си такъвъ, е друго нѣщо.

Сега, като ви говоря така, има нѣщо скрито у васъ, което ви нашепва: не слушайте, не е точно така, както ви се говори. Това нашепване се дѣлжи на сѫщества, които ви изкушаватъ, обаче, тѣ сами още не разбиратъ живота. Тѣ ви казватъ: възможно ли е човѣкъ да живѣе безъ пари? Прѣди всичко, ние създадохме паритѣ, и човѣкъ трѣбва да живѣе за тѣхъ, защото тѣ ще го спасятъ. Питамъ: отдѣ сѫ взели тѣзи сѫщества златото? Ще излѣзе, че тѣ сѫ ограбили Бога и сѫ турили името си надъ това злато. Не, това не е истина. Златото е само на Бога. Когато запитаха Христа, трѣбва ли да се плаща данъкъ на Кесаря, Христосъ отговори: „Отдайте кесеревото Кесарю, а Божието — Богу“. Значи, това, което е Божие, нѣкой го

използувалъ, турилъ му е надписа си оторѣ и го прѣставя на хората като свое. тихътъ, „дайте кесаревото Кесарю, а Божието — Богу“, азъ прѣвеждамъ въ слѣдата форма: дайте заблужденията си на хората! Истината говорете само на Бога и се рѣжте за Любовъта! Какво правятъ хората? І въ казватъ Истината само на себе си.

Днесъ искамъ да си припомните нѣщо, оето сте знаели и което много пѫти сте чушали да ви се говори. Запримѣръ, вие често се запитвате: кога ще се спасимъ? Кога ще постигнемъ своите желания? И като не спѣвате скоро да постигнете всичко, каквото слаете, казвате: трудна работа е тази! Не, това е най-лесното нѣщо. Докато любовъта ви къмъ врѣменните, къмъ прѣходните нѣща е по-силна, отколкото къмъ Бога, вие всѣкога ще се намирате въ прѣходния, въ врѣменния животъ и нѣма да постигнете това, което желаете. Вие ще оstarявате прежде врѣменно, ще се подпирате на тояги и ще си казвате: оstarѣхме вече! Казвамъ: когато човѣкъ оstarява, той сѫщеврѣменно и осиромашава. Обаче, подъ „старостъ“ въ правъ смисъль на думата се разбира придобиване на опитностъ, за което положение, именно, Писанието казва: „Които уповаватъ на Господа, тѣ ще се подмладятъ, а тѣлата имъ ще се обновятъ.“ Който живѣе въ Бога, той никога не оstarява, той придобива вѣченъ животъ. Христосъ казва: „Това е животъ Вѣченъ, да позная Тебе Единнаго Истиннаго

Бога". Който познава Бога, той никога не остарява, никога не умира.

Сега хората се намиратъ прѣдъ прѣходни нѣща и казватъ: защо Господъ е създалъ свѣтта такъвъ? Ще ви приведа единъ примѣръ, съ който ще си обясните, кой въ сѫщностъ е създалъ този свѣтъ. Нѣкой човѣкъ направилъ една хубава кочина за свинетѣ си, които хранилъ по нѣколко пжти на денъ. Ти отивашъ при него, наблюдавашъ, какъ той храни свинетѣ си. Питамъ: трѣбва ли да се сърдишъ, че този човѣкъ не е направилъ такава кочина и за тебе? Трѣбва ли да се сърдишъ, че този човѣкъ не е далъ и на тебе една копаня ядене отъ това, което дава на свинетѣ си? Сега хората седатъ, наблюдаватъ свѣта, гледатъ, какъ свинетѣ ядатъ отъ своите копани и казватъ: чудно нѣщо! Защо Господъ е създалъ така свѣта, че едни хора ядатъ изобилно, а други гладуватъ? Питамъ: каква философия има въ вашето недоволство? Този свѣтъ, въ който, споредъ васъ, едни ядатъ изобилно, а други гладуватъ, не е създаденъ отъ Бога. Нѣкой човѣкъ се качва на автомобилъ, разхожда се съ него изъ града, а ти се сърдишъ, че нѣмашъ такъвъ автомобилъ. Не ти трѣбва този автомобилъ; той е копаня, подобна на тази, въ която свинетѣ ядатъ. По-добрѣ ходи пѣшъ, отколкото да се качвашъ на такъвъ автомобилъ. Качишъ ли се на него, отъ тебе вече човѣкъ не може да стане. Въ реда на нѣщата е свинетѣ да ядатъ отъ копанята си, но човѣкъ да имъ завижда

за това положение, то е извънъ обикновения редъ на нѣщата.

Подъ думата „копаня“ азъ разбирамъ всички неестествени мисли, чувства и желания въ човѣка, които уронватъ неговото достоинство. Въ това отношение човѣкъ трѣбва да бѫде строгъ къмъ себе си, да си каже: като гледамъ, съ какво се храни свинята, радвамъ се, че тя е доволна, но азъ нѣмамъ право да се сърдя, че и за мене нѣма такава храна. Моята храна е съвсѣмъ друга. Свинята би ли завидѣла на човѣка? Като види, каква храна употребява човѣкъ, тя нѣма да му завиди, но ще каже: тази храна не е за мене. Слѣдователно, човѣкъ не трѣбва да участвува въ работи, които понижаватъ неговото достоинство.

Казвате: да отидемъ въ свѣта, да го подигнемъ! Какво ще стане съ васъ тогава? — Ще умрете, ще ви погребатъ и надъ гроба ви, на хубава каменна плоча, ще напишатъ: тукъ почива еди-кой си великъ човѣкъ, който искаше да подобри свѣта. Може ли Господъ да се интересува отъ човѣкъ, който понѣколко пжти на денъ яде и пие и нищо полезно не върши въ живота? Какво ще направи той съ своето постоянно ровене? Ако човѣкъ отклонява само сърцата на хората отъ пжтя имъ и послѣ ги заравя въ земята, какво добро е сторилъ той? Ще кажете, че нѣкой-си е допринесъл голѣма услуга на хората, като ги е научилъ да се молятъ, да четатъ „Отче нашъ“. Питамъ: ти, който учишъ хората да четатъ „Отче нашъ“ и да разбиратъ смисъла ѝ, ти самъ вѣрвашъ ли въ този нашъ Отецъ?

Отива ёдинъ бѣденъ човѣкъ при единъ проповѣдникъ, и послѣдниятъ му казва: ти трѣбва да се молишъ, да четешъ „Отче нашъ“! — Какъ да се моля, когато отъ три дена на самъ не съмъ яль нищо? — Ти първо се научи да се молишъ, че послѣ Господъ ще те нахрани. — Не си ти първиятъ, който ме съвѣтвашъ да се моля. Досега десетъ проповѣдници сѫ ме учили да се моля, но азъ все гладень съмъ оставалъ. Този човѣкъ се молилъ и очаквалъ Господъ да дойде и да го нахрани. Не, ти, който го учишъ да се моли, покани човѣка дома си и му кажи: първо ще се нахранимъ, а послѣ и двамата заедно ще четемъ „Отче нашъ“. Ти четешъ „прости ни грѣховетѣ, както и ние прощаваме на нашитѣ длѣжници“, но самъ не вѣрвашъ въ тѣзи думи. Защо? — Защото си скаранъ съ близкитѣ си и не можешъ да имъ простишъ. Освѣнъ това, сърдишъ се, недоволенъ си, че този биль богатъ, че онзи биль ученъ и т. н.

И тъй, когато Христосъ дойде на земята, Той пострада за грѣховетѣ на хората, да ги спаси. Значи, праведниятъ трѣбва да страда, за да спаси грѣшния. Тази е една отъ великитѣ тайни въ живота. Какво ще каже ваши ять вжтрѣшъ професоръ на тѣзи думи? Той ще каже: трудна е тази работа! Кой праведенъ ще дойде да ни спаси? Както се вижда, отъ насъ нищо нѣма да излѣзе. Толкова години вече, какъ работимъ, но нищо не сме постигнали. По-добрѣ е за насъ да се върнемъ въ свѣта. Остарѣхме, не сме способни да ходимъ вече по планините, да се обновяваме, да се

развиваме. Богъ е милостивъ, и да грѣшимъ, единъ день Той все ще ни спаси. Найстина, никой нѣма да остане неспасенъ, защото Богъ има желание всички да Го познаятъ, но спасението ще дойде чрѣзъ закона на Любовта. Деня, въ който залюбишъ Господа, товарътъ отъ гърба ти ще се снеме. Не залюбишъ ли Господа, и да придобиешъ спасението си, пакъ ще го изгубишъ. Докато човѣкъ дойде до положение да бѫде спасенъ, той ще прѣкара продължителна вѫтрѣшна борба, и най-послѣ ще даде ходъ на Божественото въ себе си. Тогава той ще стане силенъ, нѣма да лъже, нѣма да бѫде самотенъ, ще има много братя и сестри.

Казвамъ: съврѣменниятъ човѣкъ иска да има на разположение слуги и слугини. Защо? Да носятъ товара му. Той надигналъ на гърба си голѣмъ товаръ, но като не може да го носи, казва: да дойде нѣкой да ми помогне! Дойде единъ слуга, втори, трети, четвърти, дигатъ товара, мѫчатъ се, пъшкатъ, но товарътъ остава на мястото си, не могатъ да го поклатятъ. Защо? — Товарътъ може да се дигне само при взаимна помощъ отъ страна на нѣколко души едноврѣменно. На сѫщото основание мнозина си мислятъ: какъ ли ще се оправятъ работитѣ ми тази година? Работитѣ ви ще се оправятъ, когато обичате Бога.

И тѣй, на млади и на стари, казвамъ: прѣди всичко вие трѣбва да бѫдете такава реалностъ за себе, че нищо въ свѣта да не е въ състояние да ви разклати или измѣсти. Ако има нѣкаква сила, която е въ състояние

да измѣстии Божественото у васъ, това показва, че нѣмате любовь. Хиляди дървета да има около васъ, не ги пипайте, не ги сѣчете, но кажете си: и безъ тѣхъ може; животът е отвѣтъ, а не отвѣнъ. Въ това отношение вие имате много опитности. Покажете ми, коя мома, запримѣръ, слѣдъ като е пожертвувала своята свещена, Божествена идея за нѣкой момъкъ, е станала щастлива! Или, покажете ми единъ момъкъ, който да е пожертвувалъ своята свещена идея за нѣкая мома, и да е станалъ щастливъ! Когато момата каже на момъка, че се е влюбила въ него, той трѣбва да я заведе при баща си и да ѝ каже: ако ти обикнешъ баща ми, и той те хареса, тогава и азъ ще се съглася да се оженя за тебе. Така трѣбва да постѣжи и момата. Ако момъкът ѝ каже, че чергата му отъ четиригъ краища се запалила за нея, тя трѣбва да му каже: най-първо азъ трѣбва да те заведа при баща си, и ако ти го обикнешъ, тогава и азъ ще се съглася да се оженя за тебе. Иначе, не давамъ сърцето си. Много момци сж ме лъгали, никому вече не хващамъ вѣра. По сѫщия начинъ и всѣка ваша мисъль, или всѣко ваше желание, които ви харесватъ, най-първо трѣбва да ги представите прѣдъ окото на Бога, да ги удобри, и ако Той се произнесе за тѣхъ, че сж добри, тогава и вие можете да ги задържите въ себе си. Вие можете и да не правите това, но ще се самоизлъгвате и послѣ ще страдате. Тогава вие нѣма да знаете, кой ви говори, кой ви напушва и внушава известни мисли и желания.

Единъ английски проповѣдникъ отишълъ въ кантората на единъ свой познатъ, богатъ търговецъ, и започналъ да му проповѣдва: трѣбва да се служи на Бога! Изведенъжъ чуль задъ себе си нѣкаквъ гласъ: нѣма съмнѣние! Обърналъ се и видѣлъ единъ папагалъ. Значи, папагалътъ повторилъ: нѣма съмнѣние, че трѣбва да се служи на Бога! Проповѣдникътъ харесаль папагала и помолилъ търговеца да му го продаде. Послѣдниятъ се съгласилъ на това прѣдложение и продалъ папагала за 250 английски лири. Той взель папагала и го занесълъ на жена си, като ѝ казалъ: знаешъ ли, тоя папагалъ потвърждава, че, наистина, трѣбва да се служи на Бога, и че смѣсьлътъ на живота седи, именно, въ това служене. Единъ денъ проповѣдникътъ направилъ една голѣма грѣшка и казалъ на жена си: знаешъ ли, азъ направихъ една голѣма глупость. Папагалътъ пакъ се обадилъ: нѣма съмнѣние! Питамъ: какво прѣставя папагалътъ? Папагалътъ не е нищо друго, освѣнъ съвѣстъта на човѣка, която се произнася и за доброто, и за злото, което човѣкъ мисли, чувствува или върши. Съвѣстъта у човѣка му показва, дѣ и кога той има право да се съмнява, или да подозира. Напримѣръ, да се съмнявашъ въ Любовъта, това е едно нѣщо; да се съмнявашъ въ безлюбието, това е друго нѣщо.

Казвамъ: всѣки човѣкъ има единъ професоръ въ себе си, който всѣки денъ го учи, какво да прави, и какво да не прави. Запримѣръ, този професоръ казва: който иска да

стане човѣкъ, да внуши респектъ и уважение на хората, той трѣба да бѫде строгъ, намрѣщенъ, недоволенъ и т. н. И слѣдъ като слушате този вашъ професоръ, вие сте скрѣбни, тѣжни и се измѣжвате. Питамъ: защо сте скрѣбни? Защо се измѣжвате? Прѣди всичко, нѣма причини да скрѣбите. — Ама мѣжно ми е. — Защо ти е мѣжно? — Мѣжно ти е, защото вчера изяде една кокошка, която още не може да се смѣли въ стомаха ти. Тази кокошка плаче въ стомаха ти, понеже я изяде безъ любовь. Нѣкой се оплаквалъ, че се оженилъ едва прѣди една година, и вече не може да живѣе съ жена си. Наистина, този човѣкъ е направилъ голѣма грѣшка, той се оженилъ безъ любовь. Когато взель тази мома за своя жена, той не я обичалъ, и днесъ се оплаква, че тя не влиза въ положението му, иска отъ него да ѝ задоволи всичкитѣ нужди, а той нѣма срѣдства и се принуждава да краде. Питамъ: кое заставя човѣка да краде? — Не-наситнитѣ човѣшки желания го заставятъ да краде и да върши редъ прѣстѣпления. Не-наситнитѣ желания заставиха човѣка да напусне рая. Има желания, които всѣки денъ хлопатъ прѣдъ вратата на човѣка и го поставятъ въ положение да изгуби своя миръ, своитѣ свѣтли мисли и възвишени чувства. Нѣкой казва: желанията не прѣставятъ нищо особено. Не, желанията на човѣка сѫ на мѣстото си. Лошото не е въ желанията, но грѣшката седи въ това, че човѣкъ има по-голѣма любовь къмъ желанията си, отколкото къмъ

Бога. Вследствие на това той изгубва смисъла на живота.

Сега, азъ изяснявамъ лъжливата страна на живота. Разберете ли нея, вие ще схванете правата страна. И тогава вече всички ще знаете, че спасението на човѣка зависи изключително отъ Любовта. Момента, въ който любовта ви къмъ Бога е по-силна, отколкото къмъ вашите желания, вие сте вече въ областта на безсмъртието. Ако пъкъ изпаднете въ ада, достатъчно е да се хванете за една отъ машините, която произвежда свѣтлина, за да излѣзете навънъ. Тогава вашиятъ неприятели отъ ада ще се накачатъ за васъ. Вие трѣбва да си мѣлчите и да продължавате да се качвате нагорѣ. Колкото по-голѣма става свѣтлината, толкова повече вие се усъщате свободни: единъ слѣдъ другъ вашиятъ неприятели ви изоставятъ, докато останете съвършено самъ. При изкачването нагорѣ, и любовта ви постепенно се усилива. Щомъ се освободите напълно, ще кажете: слава Богу, вече съмъ напълно свободенъ, никой не ме измѣжва и прѣслѣдва. Слѣдователно, ако нѣмате любовь въ себе си, всѣки може да се качи на гърба ви и да ви смуче, като дѣрвеница.

Казвате: ниеискаме да знаемъ, дали Христосъ ни обича, или не. Христосъ е доказалъ, дали ви обича, или не; важно е сега вие да докажете, вие сами да се убѣдите, дали обичате Христа. Важно е сега вие сами да провѣрите, дали любовта къмъ желания-

та ви е по-силна, или по-слаба отъ любовъта ви къмъ Бога. Че еди-кой си ви обичалъ, това не тръбва да ви ласкае. Вие тръбва да си кажете: за мене е важно, че любовъта ми къмъ Бога е по-силна, отколкото любовъта ми къмъ този човѣкъ. Че паритѣ ви пропаднали, че кѫщата ви изгорѣла, и това не тръбва да ви смущава. За васъ е важно, любовъта ви къмъ Бога да е по-силна и отъ паритѣ, и отъ кѫщата, и отъ всички материали блага и желания. Истинската печалба въ живота седи въ любовъта на хората къмъ Бога. Обичатъ ли Бога, тѣ само ще печелятъ. Въ тази любовь нѣма загуби.

И тъй, любовь къмъ Бога — това е великата Истина въ живота. Който е съгласенъ съ тази философия, нека приложи любовъта въ живота си, и работитѣ му ще се оправятъ. Дойде ли любовъта въ човѣшката душа, тогава ще започне истинскиятъ животъ. Започнатъ ли хората да прилагатъ този животъ, и свѣтътъ ще се оправи. Съврѣменните хора се намиратъ въ единъ затворенъ свѣтъ, какъвто е животътъ на яйцето въ черупката. Тѣ не знаятъ, какво ще стане съ тѣхъ, нито пъкъ знаятъ, какъ ще уредятъ работитѣ си.

Мнозина се запитватъ: какъ ще се оправи този свѣтъ? Какъ и кога ще се уредятъ нашите работи? — Отъ васъ зависи. Ако обичате Бога, Той ще ви тури подъ квачката, и слѣдъ 21 дена вие ще пробиете яйцето, ще излѣзете навънъ, ще погледнете на Божия свѣтъ и ще бждете свободни. Придобиете ли тази свобода, ще се освободите и отъ страха.

Който е излѣзълъ вънъ отъ черупката, той се е мѫчилъ, той се е освободилъ вече и отъ нищо не се плаши. Това подразбира „роденъ отъ Бога“. Такова раждане е на мѣстото си. То носи Божието благословение.

Нѣкой питалъ: когато Адамъ и Ева сгрѣшиха въ рая, Богъ бѣше ли между тѣхъ? Какъ мислите, ако Богъ бѣше застаналъ до дѣрвото на познаване доброто и злото, щѣха ли да сгрѣшатъ първите хора? Фактътъ, че тѣ сгрѣшиха, показва, че Богъ не е билъ тамъ. Тѣ лесно се подадоха на изкушението, защото любовъта имъ къмъ Бога бѣше по-слаба отъ желанието имъ да придобиятъ знания, да станатъ божове. Тамъ е спѣнката и на всички съврѣменни хора. Любовъта къмъ Бога трѣбва да се разглежда вжтрѣшно; тя не трѣбва да се изразява само съ думи, но трѣбва да се изразява въ чисти, свѣтли мисли и чувства и възвишени дѣла. Само така човѣкъ може да бѫде силенъ и мощнъ. Щастието на силиния се крие въ Божественото. Цѣлиятъ свѣтъ е построенъ върху този законъ. Това се отнася и за ангелитѣ, и за хората, и за животнитѣ. Животнитѣ се намиратъ далечъ отъ този законъ, но и у тѣхъ е вложено Божественото, макаръ още да не е проявено. Човѣкъ се намира въ областъ, дѣто се изучава закона на любовъта. Слѣдователно, каквото вършите, то трѣбва да бѫде проникнато отъ любовъ. Образътъ на Бога трѣбва да седи и въ ума, и въ сърцето, и въ волята, и въ душата, и въ духа ви. Имате ли прѣдъ видъ любовъта къмъ Бога, всичките ви работи ще бѫдатъ оп-

равени. Безъ тази любовь страданията ще ви слѣдватъ на всѣка стжлка. Страданията на хората показватъ, че тѣ сѫ въ ада. Дѣто Богъ отсѫтствува, тамъ е адътъ.

Като наблюдавамъ съврѣменнитѣ хора, виждамъ, какъ тѣ се смѣятъ едни на други. Една вечеръ американските милионери, които напослѣдъкъ фалирали, се събрали на угощение, на което рѣшили всѣки да присѫтствува съ най-скжсанитѣ дрехи, каквito може да намѣри у дома си. Като се видѣли въ това жалко и смѣшно положение, тѣ започнали единъ другъ да се закачатъ: колко сѫ хубави твоитѣ дрехи! Надали могатъ да се намѣрятъ подобни въ цѣлия свѣтъ.—Ами твоитѣ обуша! Погледни, тѣ прѣставяятъ моделъ отъ най-послѣдна мода! — Ами погледнете шапката на онзи — тамъ! Той е цѣлъ принцъ. Така тѣ се присмивали цѣлата нощь на своитѣ скжсани дрехи, обуша, шапки и се чудили, до какво положение ги довела сѫдбата. Така и съврѣменнитѣ хора седатъ, констатиратъ редъ факти изъ живота на този или онзи и казватъ: голѣмъ грѣшникъ е еди-кой си човѣкъ! — Ами ти по-малкъ грѣшникъ ли си отъ него?

Сега, съ единъ примѣръ ще илюстрирамъ още едно положение изъ живота на хората. Въ царството на единъ отъ древнитѣ царе се образувало едно голѣмо съдружие отъ просеци, отъ бѣдни хора, които си поставили извѣстни задачи въ живота. Царьтъ, като се научилъ за сѫществуването на това съдружие, отпусналь за тѣхъ една голѣма частъ отъ своитѣ богатства. Като съобщили на просецитѣ за

царската заповѣдъ, да имъ се раздаде частъ отъ богатствата му, тѣ рѣшили да се събератъ заедно на угощение, за да си раздѣлятъ царскитѣ пари. Всички просеци дошли на угощението хубаво облѣчени, но всѣки съ просешката си тояга въ ржка. Като се видѣли съ тояжки въ ржка, тѣ се погледнали единъ-другъ, усмихнали се и казали: докато дойдемъ до това положение, ние знаемъ, какво сѫ патили главитѣ ни! Благодарение на тояжките си ние заслужихме тѣзи нови, хубави дрехи. Кое отъ двѣтѣ положения е по-хубаво: да се облѣчете, като американските милионери, съ най-скжсаните си дрехи, или да се облѣчете, като тия просеци, съ най-хубави дрехи? Второто положение е за прѣпочитане. Просекътъ трѣбва да се облѣче съ хубави дрехи, да остави настрана просешките.

Питамъ: какво прѣставяте скжсаните дрехи на просека? Тѣ прѣставяте грѣшните състояния у човѣка. Ето защо, турете си като задача днесъ да не направите нито едно прѣгрѣщение, да не ви изпѣдятъ отъ рая. Сега вие сте прѣдъ дѣрвото за познаване доброто и злото и питате, можете ли да влѣзете въ рая. Вие сте въ рая; отъ васъ зависи да не вкусите отъ плодовете на това дѣрво, да не ви изпѣдятъ отъ рая. Казвате: Богъ ще ни помогне, Той знае всичко. — Да, Той знае всичко, но важно е, какво вие знаете. — Богъ е всеблагъ. — Така е, но вие, какви сте. — Богъ е Любовь. — Богъ е Любовь, Той обича всички, но каква е вашата любовь къмъ Бога? — Богъ ще ни даде отъ своята Любовь. — Това

е просия, а съ просия работа не става. Вие не тръбва да бждете просеци. Просията е лънност. Това подразбира човѣкъ да очаква на другитѣ хора, тѣ да работятъ за него, а той само да седи, да дрънка на звѣнци, да му донесатъ това-онова. Ако хората искатъ свѣтътъ да се оправи, всички проповѣдници, владици, управляващи тръбва да хвърлятъ одеждите си и да турятъ прѣстилки, да се запретнатъ да слугуватъ на другитѣ. Докато съвременниятѣ хора обличатъ своите парадни одѣжди, докато поставятъ корони на главите си и държатъ патерици въ ржка и очакватъ на другитѣ да работятъ за тѣхъ, свѣтътъ нѣма да се оправи. Пѣкъ и майкитѣ, и башитѣ тръбва да постѣпватъ правилно. Срѣщате днесъ една майка, взела дѣтето си на ржцѣ, носи го и казва: мое е това дѣтенце, азъ го родихъ. На другия денъ я срѣщате съ четири реса сълзи, плаче, дѣтето ѝ заминало за онзи свѣтъ. Какъ стана това нѣщо? Нали това дѣте бѣше нейно? Срѣщате нѣкой, хвали се съ богатството си. На другия денъ богатството му изчезва, ограбили го. Какъ стана това? Богатството му е отишло тамъ, отде то е дошло. — Дяволътъ ме обра. Казвамъ: може да те обере само този, съ когото си билъ съдружникъ.

Сега, азъ искамъ да схващате мисълъта ми правилно, за което ви цитирамъ факти, опитности отъ самия животъ. Като ви говоря за дявола, имамъ прѣдъ видъ изкушенията, на които всѣки денъ можете да се натъкнете. Тръбва да бждете внимателни, да се пазите

отъ тъхъ. Питате: виждали ли сте дявола? — Азъ не искамъ да го виждамъ. Съ него не искамъ да имамъ никакво съдружие, нито сръщи, нито казано-речено. Като го срещна на пътя си, питамъ го: ти научи ли се да любишъ Бога? — Ама има ли Господъ въ свѣта? — Върви си по работата, повече не се занимавамъ съ тебе! Той иска да лъже, затова пита: има ли Богъ, или не. Той ме пита: има ли любовь въ свѣта? — Върви си по работата! — Животътъ има ли смисълъ? — Върви си по работата! Ще дойде той да ми дава умъ, има ли Богъ, или не; има ли животътъ смисълъ, или не и т. н. Не ми тръбва неговата философия. Той да си върви по пътя! Дойде ли човѣкъ до положението да разглежда въпроса за сѫществуването на Бога отъ причини къмъ послѣдствия, неговата работа е свършена. Той нѣма да дойде до никакъвъ резултатъ, и ще го изпѣждятъ отъ рая. Ти си изгубиль Бога, Когото нѣкога си познавалъ. Сега не ти остава нищо друго, освѣнъ да си вървишъ по работата. Единъ безвѣрникъ отива при единъ американски проповѣдникъ и му казва: докажи ми, че Богъ сѫществува! Проповѣдникътъ го взима близо до себе си и му налага хубавъ бой. — Моля ти се, братко; олеле, Господи, остави ме! Има Богъ въ свѣта! Не ме бий, пощади ме!

Сега, азъ не искамъ да ви се присми-
вамъ, но казвамъ, че много пѫти и вие се
намирате въ положението на този безвѣрникъ.
Докато страданията още не сѫ дошли върху
васъ, вие отивате при нѣкой възвишенъ духъ

и го питате: има ли Богъ, или не? Щомъ страданията дойдатъ върху васъ и почнатъ да ви налагатъ, вие казвате: олеле, Боже, помилвай ме! Има Господъ! Щомъ отричате Бога и не вървате въ Него, страданията идватъ. Щомъ Го признавате и повървате въ Него, страданията изчезватъ. Щомъ питате, има ли любовь, страданията пакъ ще дойдатъ. — Обича ли ме Богъ? — Това е съмнѣнието въ тебе. Нѣма какво да се съмнявате въ Бога, но вижте, любовъта ви къмъ Бога по-силна ли е отъ любовъта ви къмъ нѣкои ваши желания. Ако любовъта ви къмъ Бога е по-слаба, отколкото къмъ желанията ви, работитѣ ви ще останатъ неуредени. Ако любовъта ви къмъ Бога е по-силна, отколкото къмъ желанията ви, всичките ви работи ще се оправятъ. Всеки денъ правете сравнение между любовъта ви къмъ Бога и вашите желания, за да разберете, на какво се дължатъ успѣхите или неуспѣхите въ живота ви. Друго разрѣщение на въпросите нѣма. Каквото друго разрѣщение тѣрсите, вие ще се натъкнете на редъ неразрѣшиими въпроси. Нѣма какво да се спирате предъ изкушенията и да ги обяснявате. Дойде ли изкушението, кажете: върви си по работата!

Казвамъ: ако се спрете предъ тази нескончаема философия на разискване, която не води къмъ положителни резултати, ще се намѣрите въ положението на онзи българинъ отъ турско врѣме, който постоянно се хвалилъ предъ своите съселяни, че всичко знаелъ, че знаелъ турски езикъ толкова добре, че и

съ султана могълъ да се разговаря. По едно
връме въ селото имъ дошълъ единъ турски
бей и тръбвало да се намъри нѣкой между се-
лянитѣ, който знае турски, да прѣвежда, какво
иска беятъ отъ тѣхъ. Тогава извикиали този
селянинъ, който се хвалилъ, че знае турски и
го накарали да прѣвежда думитѣ на бея.
Обаче, той не разбиралъ, какво му говорилъ
беятъ, и прѣдавалъ думитѣ му криво. Като
влизалъ въ стаята при бея, последниятъ го
набивалъ добрѣ, като му казвалъ: ти тръбва
да научишъ хубаво турски езикъ! Така не се
говори турски. Като излизалъ вънъ, селянитѣ
го питали: защо те би беятъ? — Защото
го наддумахъ. Не, човѣкъ се бие само тогава,
когато не знае, какво да приказва и какъ да
приказва. И следъ това ще казва, че страда
за Бога. Човѣкъ страда за това, че не знае
да говори, както тръбва. Тази е истината.

Нѣкой казва: какво ще се разправямъ съ
хората, когато не ме разбиратъ? — Покажете
ми единъ човѣкъ въ свѣта, когото хората сѫ
разбрали! Нѣма такъвъ човѣкъ. Христосъ не
каза, че хората не го разбиратъ, но каза:
„Такава е волята Божия“. Пилатъ Му каза:
„Знаешъ ли, че имамъ власть да те разпна,
имамъ власть и да те освободя?“ Христосъ
отговори: „Всѣка власть е дадена отъ Бога.
Дадено ти е да ме опиташи, но азъ не съмъ
отъ тѣзи, които се отказватъ. Готовъ съмъ да
понеса всички последствия. Любовта ми къмъ
Бога е толкова силна, че мога да понеса този
кръстъ.“ Както знаете, Христосъ понесе тол-
кова страдания и поругания, а съвременниятѣ

хора искатъ да прѣкаратъ живота си безъ никакви страдания. Може и безъ страдания. Кога? — Когато човѣкъ възлюби Господа съ всичката си душа, съ всичкото си сърце, съ всичкия си умъ, съ всичката си сила и работи съзнательно, да прѣвърне страданията въ радость, т. е. да носи страданията и скърбите съ радостъ. Ако човѣкъ не възлюби Бога, тогава и страданията му ще бѫдатъ непоносимъ товаръ за него.

Сега, да дойдемъ до основната мисъль — любовь къмъ Бога. Мнозина постоянно запитватъ: Богъ обича ли ни? Отъ първия до послѣдния день на живота си вие ще провѣрявате това, но и себе си ще провѣрявате. Ако любовъта ви къмъ Бога е по-силна, отколкото къмъ желанията ви, на правъ путь сте. Обаче, ако любовъта ви къмъ Бога е по-слаба, отколкото къмъ желанията ви, тогава страданията и противорѣчията въ живота ви ще останатъ неразрѣшени. Любовь къмъ Бога — това е мистическа, вжтрѣшна опитностъ, която едни ще разбератъ по единъ начинъ, а други — по другъ начинъ. Магическата сила на тази опитностъ се крие въ момента, когато човѣкъ отправя ума, сърцето и душата си къмъ Бога, безъ колебание, безъ съмнѣние. Дойде ли до този моментъ, човѣкъ всичко може да постигне. Само тогава той може да разбере смисъла на живота. Само Богъ може да разкрие смисъла на живота. Ако вие държите въ рѣжата си една сѣмка, лишена отъ почва, отъ влага, отъ свѣтлина, отъ топлина и отъ въздухъ, какъ ще може тя да се развива? Какъ

ще можете да разберете, отъ какъвъ плодъ е тази съмка, ако не ѝ дадете условия да попрасне, да се развие, да цъвне и да даде плодъ? Вънъ отъ тъзи условия съмката ще остане неразбрана за васъ. По същия законъ всъка мисълъ, всъко чувство и желание могатъ да се развиятъ само при Божията Любовь и топлина. Само при тъзи условия ще видите тъхната сила. Следователно, всъка мисълъ, всъко чувство и желание пръдставяятъ такава съмка, въ която сѫ скрити Божията Любовь и Мъдростъ. И тази съмка чака благоприятни условия за своето развитие.

И тъй, каквото и да ви се говори, вие никога нѣма да разберете Словото Божие, докато не възлюбите Бога. Това се изисква отъ васъ. Пъкъ и отъ моя страна, ако и азъ не обичамъ Бога, никога не бихъ могълъ да прѣдамъ Неговото Слово. Значи, законътъ е еднакъвъ и за менъ, и за васъ. Ако обичате Бога, ще разберете, дали това, което ви говоря, е истина. И ако азъ обичамъ Бога, ще говоря истината. Азъ самъ зная, говоря ли истината, или не. Тъй щото, когато не разбирате Словото, това не значи, че не слушате, или не чувате; това показва, че не обичате Бога. Щомъ не обичате Бога, любовта ви къмъ вашите желания е много силна. Тогава, каквото и да ви се говори, всичко е безполезно. Следователно, и като ви говоря, и като ви слушамъ, Божията Любовь трѣбва да е въ менъ. Ако говоря съ Божията Любовь, всичко мога да прѣдамъ; ако слушамъ съ Божията Любовь, всичко мога да възприема. Съ-

щото се отнася и до васъ: ако слушате съ Божията Любовь, всичко можете да възприемете; ако говорите съ Божията Любовь, всичко можете да прѣдадете.

Всички хора искатъ да слушатъ и да говорятъ съ Божията Любовь, но какво правятъ? Взиматъ празна стомна и я турятъ подъ чучура на нѣкоя чешма и слушатъ, какъ се пълни: къль-къль-къль! Като се напълни стомната, запушватъ я добрѣ, залѣпватъ отгорѣ единъ печатъ и издаватъ дипломъ: въ тази стомна се съдѣржа еди-какво си количество вода, черпано отъ еди-кой си изворъ, на това и това число. Като дойде професорътъ, отваря стомната и започва да прѣдава на учениците си: къль-къль-къль! Щомъ водата въ стомната се свѣрши, и професорътъ свѣрши лекцията си. Той отново става ученикъ: отива при чешмата, поставя празната стомна подъ чучура на чешмата и слуша, какво говори водата: къль-къль-къль! Професорътъ взима стомната, занася я въ университета, дѣто на другия денъ ще дѣржи втората си лекция. Това е прѣдметно обучение.

Сега, да оставимъ настрана въпроса за смисъла на живота, който съврѣменните хора често задаватъ. За васъ е важно, като отивате въ свѣта, да говорите и да слушате съ Божията Любовь. Какво става, обаче? Нѣкой отива въ свѣта, иска да го подобри, да го оправи, но опълчва хората противъ себе си. Отивате ли въ свѣта, първо ще се спрavitе съ себе си, ще провѣрите, любовъта ви къмъ Бога по-силна ли е, отколкото къмъ

всъко ваше желание, или къмъ всъка ваша мисъль. Щомъ се справите съ себе си, щомъ се опитате, само тогава ще можете да говорите и на хората. Ще имъ кажете, че ако искатъ да бждатъ щастливи, радостни и весели, да иматъ на страната си всички възвишени, добри и разумни хора, тъ тръбва да обичатъ Бога повече отъ всички свои желания.

Една отъ нашите сестри ми каза: азъ дойдохъ на езерата, на тъзи високи места и на този чистъ въздухъ, да се освъжа, да разръща единъ въпросъ. Питамъ я: какъ ще го разръшишъ?— Ице се моля на Бога, постоянно ще бжда въ молитва. Казвамъ: ти можешъ цѣлъ денъ да се молишъ, но това е само външна молитва. Истинската молитва се изразява чръзъ любовта. Ти тръбва да си зададешъ въпроса: мога ли да обичамъ Бога повече отъ своите желания? Смисълътъ на живота седи въ любовъ къмъ Бога. Човѣкъ се е родилъ, за да обича Бога и да запечата живота си съ тази любовъ, а не да бжде слуга на хората. Постигне ли това, всички въпроси сѫ разрѣшени. Този е смисълътъ на стиха, който Христосъ е изказалъ: „Това е Животъ Вѣченъ, да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога.“ Възлюби ли човѣкъ Бога, дѣто и да отиде, пѫтътъ му всъкога ще бжде отворенъ. И въада да е, между грѣшниците, той всъкога ще бжде радостенъ и веселъ. Сега, нѣма да ви желая да постигнете това нѣщо, но ще питамъ: обичате ли Бога?

Казвате: какъ се познава човѣкъ, който обича Бога? Ако обичате Бога, вие ще мя-

зате на онова момче, което ездѣло магаре и по пѫтя го настигналъ единъ старецъ, който започналъ да се разговоря съ него. Старецътъ казалъ: момче, хайде да се поразговоримъ за възможни нѣща, които могатъ да станатъ. Момчето отговорило: добрѣ, дѣдо, можемъ да поговоримъ. — Тогава, дѣдовото, я слѣзъ отъ магарето, азъ да се кача малко на него, че се изморихъ, дълго врѣме вече пѣшъ вървя. — Добрѣ, дѣдо, може. Момчето веднага скочило; дѣдото се качилъ на магарето. Като изминали така доста пѫть, момчето се уморило и казало на дѣдото: дѣдо, хайде пакъ да поговоримъ за нѣща, които сѫ възможни. Сега пѣкъ ти слѣзъ отъ магарето, да се кача азъ на него, да си почина малко. — А, дѣдовото, това е невъзможно! Значи, да се качи дѣдото на магарето, това е възможно, а да слѣзе отъ магарето, това е невъзможно.

Сега азъ желая вие да бѫдете млади, като момчето, и готови да слѣзвете отъ магарето, щомъ нѣкой желае да поговори съ васъ за възможни работи. Азъ не желая да бѫдете стари, като дѣдото, и да не искате да слѣзвете отъ магарето, щомъ нѣкой желае да поговори съ васъ за възможни работи. Който се е научилъ само да се качва на магарето, а да не слизи отъ него, той нищо не може да постигне. Знаешъ ли да се качвашъ, ще знаешъ и да слизашъ. Това значи смирение. Ще слѣзвашъ, ще се изправишъ на краката си, т. е. на закона на Любовъта, и ще кажешъ: за Бога съмъ готовъ всичко да направя. Като кажешъ, че за Бога си готовъ

всичко да направишъ, това не подразбира, че се ангажиравашъ за хиляди и милиони години. Ти тръбва да си готовъ да направишъ всичко за Бога само за даденъ моментъ, за една хилядна част отъ секундата. Ако нѣкой намисли да направи зло нѣкому, той се бори, мисли, рѣшава и най-послѣ казва: любовъта ми къмъ Бога е по-силна отъ всѣкакво мое желание, или отъ всѣкаква моя мисъль. Това зна чи да обича човѣкъ Бога. Какво му костува да избере правия, добрия путь? Какво по-хубаво отъ това да бѫдете млади? Ще ви срещне дѣдото и ще каже: синко, искамъ да поговоримъ за възможни нѣща. — Може, дѣдо, да поговоримъ. — Можемъ ли да обичаме Бога? — Можемъ. — Можемъ ли да побѣдимъ свѣта? — Можемъ. — Можемъ ли да прѣодолѣемъ всички мѫжнотии? — Можемъ. Всичко можемъ да направимъ, като имаме Божията Любовь въ себе си. Богъ е Любовь, Разумно начало, което е вложило всичко въ живота. Държимъ ли тази мисъль постоянно въ ума си, ние ще имаме съзнанието, че умътъ, сърцето, душата, духътъ ни сѫ дадени отъ Бога. Съзнаваме ли това, ние ще бѫдемъ така изправни къмъ Бога, както и Той е изправенъ къмъ нась. Слѣдъ всичко това, какво ни прѣчи да Го обичаме? Защо да не обичаме Онзи, който ни е далъ всичко? Щомъ имаме умъ, сърце, душа и духъ, какво повече може да се желае? Умътъ, който Богъ ни е далъ, може да се поддържа само съ Божествени мисли. Сърцето, което Богъ ни е далъ, може да се поддържа само съ Божествени чувства. Душата,

която Богъ ни е далъ, може да се развива само съз красавото и хубавото, което излиза отъ Бога. Само по този начинъ нашите умове, сърца и души ще дадатъ плодове.

Казвамъ: първото отношение на човѣка е къмъ Бога. Второто отношение е къмъ своя близънъ. Ако първото отношение не съществува, и второто нѣма да съществува. Момъкъ срѣща една грозна мома. Минава-заминава покрай нея, не я поглежда. Тя му казва: ти не ме поглеждашъ, не ме обичашъ, понеже съмъ грозна. — Азъ не те обичамъ, не защото си грозна, но защото не си добродѣтелна. И дѣйствително, има една грозата въ свѣта, която не може да се обича. Послѣ, същиятъ момъкъ срѣща една красива мома, която поглежда, замисля се и заминава. Тя му казва: ти ме погледна, защото ме обичашъ. Обичашъ ме пъкъ, защото съмъ красива. Момъкътъ отговаря: не че те обичамъ, но те погледнахъ и се замислихъ, защото видѣхъ, че си красива, но не и добродѣтелна. Значи, има една красота въ свѣта, която не може да се обича. Слѣдъ това срѣща една грозна мома, на която казва: тебе мога да обичамъ, защото си добродѣтелна. Срѣща една красива мома, на която също така казва: тебе мога да обичамъ, защото си добродѣтелна.

Слѣдователно, човѣкъ трѣбва да бѫде добродѣтенъ! Подъ думата „добродѣтель“ се разбира Божественото въ човѣка. Отвѣнъ човѣкъ може да е грозенъ, но отвѣтъ трѣбва да е добродѣтенъ. Грозотата е само-

изпитъ за човѣка. Задъ грозотата се крие нѣщо красиво. Навсѣкждѣ има нѣщо, което измамва, излъгва хората, за да привикнатъ да гледатъ на нѣщата не така, както сѫ прѣдставени. Истинската красота, както и силата на живота се заключава въ любовъта.

Нѣкой казва: колко евтино прѣкарваме на Рила! Досега сме изхарчили много малко пари. — Не е въпросътъ въ паритѣ, дали малко или много сте изхарчили, но важно е да използвате врѣмето, както трѣбва. Ако седите тукъ и не изпълнявате волята Божия, дохождането ви е безсмислено. Вие дойдохте за чистия въздухъ, но трѣбва да изразите любовъта си къмъ Бога. Много ли струва това? Прѣди всичко вие се намирате на кръстопжът. Какво ви костува да вземете онази посока, която ще ви изведе въ правия пжът? Казвате: дѣлъгъ е този пжът! Ходи ли човѣкъ безъ любовь, тогава пжътъ е дѣлъгъ, труденъ, а желанията сѫ непостижими. Имате ли Божията Любовь въ себе си, каквото и да ви се случи въ живота, всичко ще се прѣвърне на добро.

Сега, азъ изнасямъ, какъ живѣятъ ангелитѣ, светииитѣ, добритѣ и разумнитѣ хора. Сѫщеврѣменно въ най-слаби чѣрти описвамъ Божествения свѣтъ. На земята рѣдко се срѣщатъ хора, които водятъ Божественъ животъ. Веднѣжъ има такива хора, макаръ и малко на брой, и вие можете да живѣете като тѣхъ. Какъ живѣятъ съврѣменнитѣ хора, това не ме интересува. Азъ наричамъ истински човѣкъ този, който е възлюбилъ Господа. Моментътъ,

въ който той се е опрѣдѣлилъ и възлюбилъ Господа, го опрѣдѣля като човѣкъ. Такъвъ човѣкъ привлича вниманието на всички добри и разумни хора, и тѣ казватъ: днесъ става нѣщо Божествено! Който не е възлюбилъ Бога, той още не е истински човѣкъ. Този човѣкъ може да яде и пие, но това никого не интересува. Да възлюбишъ Бога — този е най-славниятъ моментъ въ твоя животъ. Това значи да цъвтишъ, да разнасяшъ благоуханието си надалечъ. Това значи да бликашъ постоянно, като изворъ, който знае само да дава. Въ този моментъ всички разумни желания сѫ постижими.

Казвате: тази работа е много трудна. Защо? — Защото сте заспали, т. е. турили сте много прѣстъ надъ вашето сѣме. Казвамъ: турете само единъ-два сантиметра прѣстъ надъ вашето сѣме, не го чоплете и ще видите, че слѣдъ малко врѣме то ще изникне. Не заравяйте дѣлбоко вашите желания! Казвате: ниеискаме да бѣдемъ учени. — Вие страдате отъ много учение. — Искаме силни да бѣдемъ. — Вие и безъ това сте силни. Едно нѣщо ви е необходимо — да залюбите Бога!

Прѣди нѣколко дена около езерото бѣха дошли двама рибари да ловятъ риба. Ние работихме наблизо и гледахме, какъ рибите се бѣха разиграли. Нѣкои отъ тѣхъ станаха жертва на рибаритѣ, попаднаха въ мрѣжитѣ имъ. Казвамъ: има смисълъ да се жертвува рибата, но ако отъ лошиятѣ условия отива при по-добри; обаче, тя отива въ стомаха на човѣка. На другия денъ рибаритѣ пакъ дойдоха,

цѣлъ денъ хвърляха мрѣжитѣ си, но нищо не уловиха. Рибитѣ не се излъгаха да излѣзатъ. Рибаритѣ бѣха евангелисти, но хора материалисти. Тѣ казаха: сега гладни ще останемъ. Ние ги нахранихме, и тѣ малко се успокоиха. Казвамъ: който е съ Бога, и риби ще има, и хлѣбъ ще има; безъ Бога нищо нѣма да има.

Нѣкой казва: обѣрнахъ единъ човѣкъ къмъ Бога. Какъ го обѣрна? Ти обѣрна този човѣкъ, както рибарътъ лови рибитѣ. Хвана човѣка въ мрѣжата си, опече го и го изяде. Ако съ обръщането ти си подобрилъ живота, условията на този човѣкъ, това обръщане има смисълъ. Тогава, постжпвайте по сѫщия начинъ и съ вашите желания: хванете ги едно слѣдъ друго въ мрѣжитѣ си, турете ги на огъня и ги изяжте. Нека тѣ се прѣработятъ вжтрѣ у васъ, и слѣдъ това да се реализиратъ.

Рибаритѣ прѣставяятъ хората на стария животъ, затова Христосъ нѣкога имъ е казалъ: „Отсега нататъкъ ще ви направя ловци на хора“. Сега и на васъ се проповѣдва ново учение, но вие, по старъ начинъ, седите съ мрѣжитѣ си на брѣга на езерото и казвате: чакайте да уловимъ поне една риба! Вие мислите, че ако уловите три-четири килограма пѣстърва, ще се осигурите. Не, освѣнъ че нѣма да се осигурите, но за винаги ще останете рибари и ще гладувате. Въ новия животъ човѣкъ трѣбва да живѣе по закона на любовъта. Който върви въ този путь, достатъчно му е да хване само единъ сомъ.

Тази бесѣда, която сега ви държахъ, е една отъ сериознитѣ. Ако сте я разбрали, вие

ще можете да я приложите за себе си, ще можете да я прѣдадете и на другите. Ако приложите тази бесѣда, тя ще осмисли живота ви. Животътъ се осмисля само отъ Божията Любовь. Тя е като малка искра огньъ, хвърлена на място и на врѣме. Хвърли ли се на място и на врѣме, тя произвежда щастие въ живота. Попадне ли не на място и безъ врѣме, тя произвежда нещастие.

*

1. Бесѣда отъ Учителя, държана на 12 юли, Петровъ день, 5 ч. с. 1931 година.

ИДЕАЛЪТЪ НА ЧОВѢКА.

Въ живота на земята има три важни нѣща. Ние живѣемъ на земята, и затова, на първо място трѣбва да разберемъ човѣка, ако искаме да разберемъ живота, който той прѣкарва. Безъ човѣка, и природата нѣма смисълъ.

Второто важно нѣщо, което трѣбва да разберемъ, това сж ангелитѣ, които, прѣведени на обикновенъ езикъ, прѣдставятъ човѣшкия умъ, човѣшките мисли. Като се каже „ангель“, разбираме свѣтло сѫщество, а ние ще прѣведемъ ангела съ думитѣ „свѣтла мисълъ.“

Третото най-важно и неразбрано нѣщо за човѣка, това е Богъ. Тази дума, прѣведена на разбранъ езикъ, прѣдставя любовъта, която носи животъ и безсмъртие за човѣшката душа. Затова и въ Писанието е казано: „Богъ е Любовь.“ Слѣдователно, идеалътъ на човѣка е да разбере себе си, да разбере ангелитѣ, т. е. свѣтлите и чисти мисли и най-послѣ да разбере Бога, т. е. Любовъта. Разбере ли тѣзи три нѣща, той ще може да си изработи една положителна философия за живота.

Съврѣменните хора страдатъ отъ неразбиране, отъ незнане, какъ да съпоставятъ нѣщата. Щомъ човѣкъ не може да съпоставя нѣщата, както сж ги създали природата и Богъ, той се намира въ голѣмо противорѣчие съ

себе си. То е все едно да накладете огънъ въ къщата си, но не въ огнището, дъто е опрѣдѣлено мястото му, но нѣкаждѣ на пода. Какво става тогава? Цѣлата къща се запалва и изгаря, а заедно съ нея и вие изгаряте. Въ това отношение чувствата на човѣка играятъ роля на огънъ. Ако човѣкъ знае, какъ и дѣ да отправя своите чувства, той ще си създаде най-голѣми блага въ живота; не знае ли това, самъ ще си причини най-голѣми страдания и нещастия. За да се направляватъ правилно човѣшките чувства, необходимо е права мисъль. Ето защо, най-важно, най-велико нѣщо за човѣка сѫ неговите мисли и чувства. За ангелите пъкъ нѣма по-велико нѣщо отъ чистотата — чисти чувства, чисти мисли. Въ Божествения свѣтъ нѣма по-велико нѣщо отъ Любовъта. Слѣдователно, най-важното нѣщо за човѣшкия свѣтъ сѫ мислите и чувствата; за ангелския свѣтъ — чистотата, а за Божествения свѣтъ — Любовъта.

Казвамъ: колкото и да сѫ важни тия нѣща, обаче, тѣ оставатъ неразбрани за съврѣменните хора, защото трѣбва да имъ се доказва, сѫществува ли Богъ, или не. Остане ли този въпросъ да се доказва, той вече изгубва значението си. Всѣко доказателства за сѫществуването на Бога е механически процесъ. Какъвъ смисъль има да ми доказва нѣкой, дали живѣя, или не. Азъ самъ зная това нѣщо. Какъвъ смисъль има да ми доказва нѣкой, дали мисля, или не. И това азъ самъ зная. Безполезно е да ми се доказва, че имамъ животъ, че имамъ мисъль. Азъ живѣя, азъ

мисля, азъ чувствувамъ, слѣдователно, всѣкакво вѣншно доказателство е излишно. Ми-
съльта трѣбва да се изучава като органи-
ческо условие. Ако химикътъ иска да извѣрши
една реакция, да образува нѣкакво съединение,
той трѣбва да знае свойствата на еле-
ментитѣ, както и законитѣ, на които тѣ се
подчиняватъ. Има ли прѣдъ видъ тѣзи нѣща,
и реакцията, т. е. съчетанието между елемен-
титѣ ще стане правилно. Ако химикътъ не
вземе прѣдъ видъ тия нѣща, той ще прѣди-
звика голѣма експлозия, ще си създаде голѣ-
мо нещастие.

Въ това отношение и животътъ прѣд-
ставя химическо съединение, образувано отъ
много елементи. И ако човѣкъ знае да съче-
тава елементитѣ въ своя животъ, своите ми-
сли и чувства, той ще може правилно да обра-
зува химическото съединение, т. е. ще си създаде
правиленъ, хармониченъ животъ. За-
примѣръ, ако той съчетае въ себе си едно
неестествено желание съ една неестествена
мисъль, т. е. ако съчетае едно човѣшко съ
едно животинско желание, ще се образува
едно взривно вещество и ще се произведе
експлозия. Въ това отношение човѣкъ още
не е дошълъ до положението на истинския
човѣкъ. Истинскиятъ човѣкъ отсега нататъкъ
ще се прояви. Сегашниятъ човѣкъ още не
може да се обуздава, той има много живо-
тински прояви въ себе си. Всички прѣстъп-
ления, отъ най-малкитѣ до най-голѣмитѣ, които
съврѣменниятъ човѣкъ върши, се дѣлжатъ
на животинското въ него.

Сега, подъ думата „човѣкъ“ азъ разбира姆ъ сборъ отъ всички добродѣтели. Който нѣма този сборъ отъ добродѣтели, той има по-голѣмо или по-малко надмощие на животното въ себе си. Като говоря за животното въ човѣка, азъ имамъ прѣдъ видъ всички животни: тигръ, мечка, вълкъ, лисица, разните трѣвопасни, настѣкоми и т. н. Какъвъ е животъ между всички тия животни? — Животъ на самоизтребление. Тѣ едни-други се гѣлтатъ. Отъ птицитѣ, обаче, единственъ гѣлжбѣтъ прави изключение. Той е чистъ вегетарианецъ, храни се изключително съ зърнена храна. Славеятъ пѣкъ, който минава за отличенъ пѣвецъ, е месоядецъ, на денъ гѣлта десетки и стотици мушици. Той е доволенъ отъ положението си, още повече, когато ловътъ му е добъръ, но мушицитѣ, които той гѣлта, не мислятъ като него.

Съвременнитѣ хора се хвалятъ съ религия, съ наука, съ изкуства. Питамъ: каква е тази религия, която не може да ги научи да се обичатъ? Каква е тази наука, която не може да имъ покаже начинъ, какъ да живѣятъ правилно? Каква е тази наука, която не може да открие законитѣ на човѣшката мисъль, нито да обясни причинитѣ за сѫществуването на злото и на доброто? Какви сѫтия социални науки и какъвъ е този социаленъ строй, които не могатъ да покажатъ на хората, какъ да реализиратъ своя животъ? Понеже нито религията, нито науката сѫ въ състояние да дадатъ на човѣка необходимото за правилното му развитие, тогава и живо-

тътъ му се обезсмисля. И наистина, ние виждаме, че земята е покрита съ паметници, и то все на умръли хора. На земята съ дохождали и велики хора, като Христа, напримъръ, който отъ двъ хиляди години насамъ е все между хората; тъ разправялъ за страданията му, плачать за Него, но и досега още продължаватъ да Го разпъватъ.

Казвате: какъвъ е смисълътъ на страданието? Великъ е смисълътъ на страданието. Който страда, той е герой, отъ него човѣкъ ще стане; който не страда, той е обикновенъ човѣкъ, отъ него нищо не се очаква. Великиятъ хора съ хора на страданията. Христосъ понесе голѣми страдания, но съ това Той оставилъ на свѣта една велика, свещена идея, която никога нѣма да умре. Неговата идея не умрѣ, но и Христосъ не умрѣ. Христосъ бѣше поставенъ на голѣмъ изпитъ: разпнаха Го, положиха Го въ гроба, и на третия денъ Той възкръсна. Ако християнството се крѣпи до днесъ, това се дѣлжи на факта, че Христосъ и досега още живѣе между хората и ще продължава вѣчно да живѣе. Ако пъкъ въ живота на християните се явява известна дисхармония, причината на това е, че много отъ тѣхъ, които минаватъ за християни, не вѣрватъ, че Христосъ е възкръсналъ. Тѣ минаватъ за вѣрващи, безъ да съ такива. Тѣ съ въ положението на хора, които минаватъ за човѣци, безъ да съ още истински човѣци. И дѣйствително, често между хората срѣщате такива, които един-други се наричатъ съ иметата на нѣкои животни. Напримъръ, единъ

казва на другъ: ти си вълкъ, лисица, мечка, тигъръ и т. н. Когато искатъ да покажатъ, че нѣкой човѣкъ е глупавъ, казватъ: той е цѣла овца! Мнозина считатъ овцата за глупаво-животно, но въ сѫщностъ не е така. Когато изучавахъ строежа на главата ѝ, намѣрихъ, че тя, по данни и мѣрки, е едно отъ интелигентнитѣ млѣкопитаещи животни. Който се занимава съ изучаване физиономиитѣ на животнитѣ, ще види, че слѣдъ човѣка по интелигентностъ иде слонътъ, а послѣ — овцата. Обаче, задава се въпроса: дѣ е човѣкътъ?

Днесъ всички хора искатъ да бѫдатъ здрави, щастливи, да реализиратъ всички свои желания и т. н. Всичко това може да се придобие. Какъ? — Като придобиятъ здраво тѣло, добро сърце, свѣтълъ умъ и да станатъ напълно добродѣтелни. Безъ тия нѣща тѣ сж осаждени на страдания. Въ този смисълъ страданията сж изключения въ живота. Защо? — Защото тѣ трѣбва да се разбератъ и добре използвуватъ. Ето зашо, за разумнитѣ хора страданията усиливатъ вѣрата, а за глупавитѣ — тѣ сж най-голѣмото нещастие, което може да ги срещне въ живота. Споредъ разбиранията на съврѣменнитѣ хора се казва, че човѣкъ се ражда, за да умре. Какъвъ смисълъ има смъртъта? Ако човѣкъ слѣдъ смъртъта си отива въ по-добъръ животъ отъ земния, тогава тя има смисълъ. Праведниятъ да умира, има смисълъ; обаче, грѣшниятъ да умира, нѣма никакъвъ смисълъ. Да цѣвнѣ едно цвѣте, или нѣкое плодно дръвче, това цвѣтене има смисълъ, но да цѣвнѣ една бомба, т. е. да се

пукне и да избухне, какъвъ смисълъ има въ това? Има смисълъ да се запали огънь на огнището и да се тури ядене на този огънь, но да се запали той всрѣдъ кѫщата и да стане пожаръ, такъвъ огънь нѣма смисълъ. Има смисълъ да се правятъ църкви за богомолци; има смисълъ да се правятъ училища. Обаче, какъвъ смисълъ има да се правятъ бомби, гранати, съ които хората да се самоизтрѣбватъ? И слѣдъ всичко това казвате Господъ да оправи свѣта! Веднѣжъ Богъ създалъ хората и написалъ законите въ сърцата имъ, да живѣятъ споредъ тѣхъ, Той вече е оправилъ свѣта. Хиляди години още да живѣятъ хората, тѣ все ще се дѣлятъ помежду си на учени и прости, на богати и бѣдни, на религиозни и безбожници, а въ сѫщностъ, ако се разгледатъ внимателно, тѣ ще видятъ, че всички си приличатъ. И религиозниятъ служи съ пари, и безбожникътъ служи съ пари. Лошото не е въ това, че хората служатъ съ пари, но като се стремятъ къмъ парите, тѣ искаятъ да се облѣкатъ хубаво, да живѣятъ богато, и по този начинъ забравятъ своята задача на земята. Като иматъ желание да се обличатъ хубаво, тѣ трѣбва да се стремятъ и вѫтрѣшно да се обличатъ хубаво. Всѣки може да се облѣче съ хубава, съ свѣтла вѫтрѣшна дреха. Свѣтли мисли и благородни чувства сѫ въ състояние да облѣкатъ човѣка вѫтрѣшно, и дѣто мине този човѣкъ, всички ще кажатъ: ето единъ истински човѣкъ! Въ който домъ влѣзе, той ще донесе Божието благословение:

болни ще лъкува, скръбни ще утѣшава, гладни ще нахрани.

Сега, кое е най-важното при изгрѣва на слънцето? — Самото слънце, т. е. свѣтлината му. Кое е най-важното задъ слънцето? — Слънчевата свѣтлина и топлина, които създаватъ свѣтли мисли и благородни чувства у човѣка. Обаче, сѫщата тази топлина и свѣтлина събуджатъ низки чувства, мисли и желания у вълка. Задъ слънчевата свѣтлина и топлина седи една велика, мощна ржка, която хората не виждатъ. Казвате: дѣ е тази ржка? Тя се вижда толкова, колкото виждате и човѣка. Това, което виждате отвънъ и наричате човѣкъ, е изразъ само на известни мисли, чувства и дѣйствия. Това, което умира, не е човѣкътъ. Въ човѣка умирятъ лошиятъ мисли, чувства и дѣйствия. Понѣкога тѣ умирятъ, а понѣкога се изкореняватъ като дърво.

Казвамъ: понеже вие сега съграждате своя животъ, затова трѣбва да живѣете съ свѣтли мисли и чувства, съ благородни и прави постежлки. Не спазвате ли тия нѣща, вие сами създавате своето нещастие. Съграждането на човѣшкия животъ може да се уподоби на постройването на единъ паракодъ. Какъ се постройва паракодътъ? За да се построи единъ паракодъ, както трѣбва, необходимо е да се взематъ прѣдъ видъ всички технически правила и закони изъ областта на съвременната наука. Само по този начинъ паракодътъ ще издържи на всички бури и вълнения, които ставатъ въ морето. Не се ли взематъ въ съображеніе всички правила и закони на техни-

ката, този параходъ ще бъде изложенъ на голѣми опасности, а заедно съ него и пътниците.

Слѣдователно, и съврѣменнитѣ хора се намиратъ въ такова развлечено море — въ свѣта; и ако параходътъ имъ не е добре построенъ, тѣ ще бѫдатъ изложени на голѣми опасности. Ако тѣхниятъ корабъ — тѣлото имъ, и тѣхните мисли и чувства не сѫ солидни, устойчиви, върху тѣхъ могатъ да се струпать голѣми нещастия. Тѣй щото, когато нѣкой параходъ потъне, причината не трѣбва да се търси само въ него, но и въ всички ония, които сѫ го постройвали. За въ бѫдеще, когато хората стигнатъ по-високо развитие, тѣ ще постъпватъ по всички правила и методи на новото учение, за да си създадатъ добре устроени тѣла, които да възприематъ свѣтлите Божии мисли и чувства. Както трѣбва да се спазватъ известни правила и закони при създаването на човѣшкия организъмъ, така трѣбва да се постъпва и при избора на министри и депутати за една държава. Тѣ трѣбва да бѫдатъ най-интелигентнитѣ, благороднитѣ и безкористнитѣ хора. Само така може да се говори за благоденствието на една държава. Само тогава може да се говори и за велика България. Обаче, това, което сега става въ държавитѣ, говори за неразбиране на живота.

Мнозина мислятъ, че сѫ дошли на земята, за да прѣкарать живота си, както и да е, и да си заминатъ. Така и вълкътъ мисли. Той гледа да се добере до нѣкоя кошара, да открадне една овца, да я изяде и нищо повече. Ако и човѣкътъ мисли по сѫщия начинъ,

каква е разликата тогава между него и вълка? При това, ако вълкът изяде една овца, теглятъ му куршумъ, и всичко съ него се свършва. Ако единъ християнинъ убие на бойното поле 10-20 души, веднага го възнаграждаватъ, даватъ му кръстъ за храбростъ и го признаватъ за герой. И слѣдъ това този човѣкъ се хвали, че може да убива, безъ да му трепне окото. Да убивашъ, да разрушавашъ, това е прѣстїпление, а не наука. Да създавашъ, да градишъ, това е наука.

Казвамъ: съвременнитѣ хора трѣбва да мислятъ правилно, да живѣятъ правилно, както Богъ изисква. Правилниятъ животъ подразбира братски животъ. При това, не е нужно всички хора да иматъ еднаквъ външенъ образъ и еднакви убѣждения. Вземете, запримѣръ, малкото дѣте и възрастния човѣкъ. Тѣ се различаватъ външно, но като хора, все иматъ нѣщо общо. Нѣкога младиятъ ще остане, а стариятъ може да се подмлади. Въ това отношение алхимицитѣ сѫ правили редъ опити. Старъ човѣкъ може да се постави въ една реторта и слѣдъ като ми-не прѣзъ извѣстни процеси, ще излѣзе оттамъ съвѣршено подмладенъ. Човѣкъ може да се подмлади не само по алхимически начинъ, но и чрѣзъ мисъльта си. Много европейски учени поддържатъ теорията, че човѣкъ може да се подмлади, да обнови живота си чрѣзъ мисъльта. Свѣтлата мисъль на човѣка създава около него приятна атмосфера, която го прави способенъ да възприема хубавото и красивото отъ живата природа.

Нѣма ли свѣтла мисъль, човѣкъ не знае, какъ да постѣпва спрѣмо разумната природа, и по този начинъ се натѣкva на редъ противорѣчия и нещастия. Благодарение на това, хората се изявяватъ лоши; туй показва, че тѣ само по воля сѫ лоши, но не и по естество. Често срѣщате хора, които по вжтрѣшно разположение, по тѣй наречената зла воля, не изпълняватъ и това, което даже за тѣхъ самите е добро.

Съврѣменната култура има за задача да проучи проявата на човѣшката мисъль, да опрѣдѣли понятието човѣкъ. Човѣкъ е съчетание на добродѣтели, но не и на прѣстїплнения. Когато усъща въ себе си бушуване на нѣщо лошо, това показва, че той се е натѣкналъ на нѣкои лоши чѣрти, наследѣни отъ редъ поколѣния. И днесъ човѣкъ трѣбва да прави много усилия, да се освободи отъ лошите наследствени чѣрти, както и отъ нѣкои животински прояви, докато дойде до положението на истински човѣкъ.

И тѣй, дойде ли човѣкъ да прояви разумното начало, той ще бѫде силенъ и свободенъ отъ всички лоши и низки прояви въ себе си. Ако праведниятъ човѣкъ живѣе въ нѣкая планина, напримѣръ, врѣмето ще бѫде такова, каквото той желае: ако иска снѣгъ, снѣгъ ще вали; ако иска дъждъ или слѣнце, и врѣмето ще бѫде такова. Обаче, ако нѣкой грѣшникъ живѣе на планината, врѣмето ще бѫде такова, каквото то желае. И тогава, той ще се приспособява къмъ врѣмето, а не врѣмето къмъ него.

Много екскурзиянти, като пътуватъ по планините, страхуватъ се отъ дъждъ, да не се простудятъ. Тръбва да знаете, че дъждътъ въ планината прѣзъ мѣсецъ юли е голѣмо благословение. Такава дъждовна баня се равнява на сто обикновени бани. Всѣка капка дъждъ прѣзъ мѣсецъ юли е пълна съ електричество и магнетизъмъ.

Сега, задръжте въ ума си мисъльта: човѣкъ е най-великото създание на земята. Радвайте се, че носите името човѣкъ! Стремете се да отговаряте на това име! Човѣкъ тръбва да бѫде добъръ, да мисли, да чувствува и да дѣйствува правилно! И тогава, всѣки да си каже: моятъ животъ не тръбва да бѫде въ ущърбъ на другитѣ. Щомъ искамъ щастие за себе си, тръбва да желая щастието и на другитѣ. Моята мисъль тръбва да бѫде като Богията!

Сега, на всички желая да бѫдете умни, добри, щастливи и каквото желаете, да постигнете. Отсега нататъкъ да станете нови хора!

*

2. Бесѣда отъ Учителя, държана на 12 юли, 10 ч. с. 1931 г.

СИМОНЪ ПЕТЪРЪ.

И отговори Симонъ Петъръ и рече: „Ти си Христосъ, Синъ на Бога живаго.“*)

„Ти си Христосъ, Синъ на Бога живаго.“ Животътъ има освѣнъ външенъ, още и вътрѣшнъ смисълъ, поради което човѣкъ трѣбва да знае, отдѣ да започне. Когато нѣкой ученикъ иска да учи въ нѣкое училище, било гимназия, или въ университетъ, какво трѣбва да направи за тази цѣлъ? Най-напрѣдъ този ученикъ трѣбва да подаде заявление до съответното училище, да бѫде приетъ за ученикъ. Заявлението му трѣбва да бѫде придружено съ документи, отъ които се вижда, какво училище е свършилъ ученикъ и съ какъвъ успѣхъ. Второто положение, което прѣстои на ученика е да дочака деня, когато професорите ще се събератъ на засѣдание, да разгледатъ заявлението му. Третото и най-тревожно положение за ученика е да получи отговоръ, приетъ ли е за ученикъ, или не.

Сега, тритѣ бесѣди, които държахъ днесъ, прѣставятъ положенията, на които ученикъ е изложенъ до приемането му въ училището. Сутринната бесѣда прѣставя подаването на

заявлението и документите отъ ученика. Втората бесѣда отговаря на събранието на професорите, за да разгледатъ заявлението и документите на ученика. Третата бесѣда, т. е. тази, която сега държа, прѣставя отговора на професорите, че ученикът е приетъ за студентъ въ университета. Слѣдъ това положение, какво трѣбва да прави студентът? — Той трѣбва да се заеме да учи.

Казвамъ: вашето положение е подобно на това, въ което се намира студентът, който е приетъ вече въ университета. Той е подалъ заявлението и документите си, приели сѫ го и сега не му остава нищо друго, освѣнъ да учи. Та и на васъ сега прѣстои само да учените, безъ да разправяте на хората, че сте ученици. Дипломът, който имате отъ по-долното училище, бѣше необходимъ само до приемането ви въ по-горно. Ако не бѣхте постигнали въ по-горното училище, дипломът ви, самъ по себе си, нѣмаше да има голѣмо значение. И сега, ако ученикът не учи, той не може да се подига; ако учи, той се подига. Ако ученикът не учи, професорите му го изпиждатъ отъ училището, и той преждеврѣменно свѣршва курса на учението си. И въ този случай той получава дипломъ, но като на круша, която преждеврѣменно е узрѣла и паднала на земята. Обаче, падането е неестественъ процесъ.

Въ сегашния животъ има една опасност, отъ която хората трѣбва да се пазятъ. Запримѣръ, тѣ искатъ да придобиватъ нови чувствования, нови мисли, нови знания, съ които

да се забавляватъ само, но въ края на краищата, изпадатъ въ положение на натоварени жамили. Търбва да асимилиратъ всичко придобито, да го разработятъ, да не останатъ у тяхъ известни наслоявания. Явята ли се такива наслоявания, търбва да се освободятъ отъ тяхъ. Природата, като вижда опасното положение, въ което хората изпадатъ, безъ да могатъ да си помогнатъ, тя казва: стига толкова! — и поставя граница. Когато човѣкъ е гладенъ, незадоволенъ, това показва, че той е подалъ заявлението и документите си до професорското тѣло и очаква неговия отговоръ. Когато човѣкъ започне да яде, това показва, че той е получилъ вече благоприятния отговоръ на професорското тѣло за приемането си въ университета. Като се нахрани човѣкъ, настѫпва процесътъ на мисълта, т. е. разпрѣдѣлението на храната по цѣлия организъмъ.

Нѣкой казва: азъ се нахранихъ добре, нѣма да помисля вече за ядене. Не, слѣдъ четири-петъ часа ти пакъ ще огладнѣешъ и отново ще помислишъ за ядене. Ти пакъ ще търбва да подадешъ заявлението и документите си и да чакашъ отговора на професорското тѣло. Съ едно подаване на заявление и на документи работата не се свѣрши. Всѣка сутринъ ще подавате заявлението и диплома си и ще чакате отговоръ. Така ще постѫпвате всѣки денъ, докато свѣршите курса на училището. Не постѫпвате ли всѣки денъ по този начинъ, животът ви ще се обезсми-

сли, нѣма да има връзка между състоянията, които всѣки денъ прѣживявате.

Питамъ: каква разлика има между живота на младия и на стария човѣкъ? Животъ на младия може да се уподоби на фаръ, поставенъ въ морето, да свѣти, да направлява движението на корабите къмъ пристанището. Животъ на стария е подобенъ на живота и длѣжността на фенерджията около този фаръ. Длѣжността му е всѣки денъ да чисти фара, да му набавя горителенъ материалъ, за да може, когато пожелае, да го запали. Тѣй щото, младиятъ и стариятъ се различаватъ по службите, които изпълняватъ: прѣдназначението на младия е едно, а това на стариya — друго. Като младъ, ще имашъ грижата да свѣтишъ, да посочвашъ пътя на корабите. Като старъ, ще имашъ грижата всѣки денъ да чистишъ фара, да го наредждашъ и като дойде часа, когато трѣбва да светне, да бутнешъ буточчето и да го запалишъ. Който разбира живота по този начинъ, той го осмисля. Тогава стариятъ ще каже: азъ останахъ вече, т. е. азъ прѣстанахъ да свѣти, но затова пѣкъ грижата ми е да чистя фара и да го запалвамъ. Младиятъ ще каже: азъ имамъ само една задача — да свѣти! Нѣкой човѣкъ, билъ той старъ, или младъ, казва: азъ живѣя добрѣ. Какво подразбира добриятъ животъ? Това значи: азъ, като младъ човѣкъ, свѣти, т. е. моятъ фаръ постоянно свѣти. Или, азъ, като старъ човѣкъ, чистя добрѣ своя фаръ.

Нѣкой казва: азъ не живѣя добрѣ. Това значи: като младъ човѣкъ, азъ не свѣти; или,

като старъ човѣкъ, азъ не чистя добрѣ своя фаръ. Значи, и младиятъ, и стариатъ сѫ закъсали въ живота си. Младостъ и старостъ сѫ двѣ състояния, които човѣкъ едноврѣменно прѣживява. Това подразбира, че човѣкъ ще свѣти, но сѫщеврѣменно ще има грижата да чисти своя фаръ. Съ други думи казано: който свѣти, той едноврѣменно слугува на хората.

Питамъ: какво се разбира подъ думитѣ „Ти си Синъ на Бога живаго“? Това показва степень на съзнание. Оттамъ, всѣки човѣкъ трѣбва да съзнава, че отъ положението, въ което се намира въ даденъ моментъ, той може да расте, да се развива, докато дойде денъ да се нарече Синъ Божи. Какво се разбира подъ думата день? — Това сѫ възможноститѣ, които денъ крие въ себе си. Като се каже нощъ, разбираме възможноститѣ, които нощта крие въ себе си. Думитѣ здраве, богатство, разумность, доброта, красота, мѫдростъ, любовь, истина, това сѫ редъ възможности, които се съдѣржатъ въ тѣзи понятия. Всѣка една отъ тѣзи думи изразява сили, свѣтове, въ които човѣкъ може да расте и да се развива. Запримѣръ, кажешъ ли думата любовь, ти имашъ вече на разположение възможноститѣ на единъ голѣмъ свѣтъ. Тѣзи възможности даватъ условия да растешъ и да се развивашъ. И тогава, ако си ученикъ, дѣто влѣзешъ, всички ще ти усълужватъ. Отивашъ въ университета — всички студенти, професори сѫ на твое разположение. Ако на земята е така, колко повече въ Божествения свѣтъ

дъто владѣе абсолютно съвършенство, дъто всичко е въ пъленъ редъ и порядъкъ.

Мнозина се страхуватъ отъ работата, която имъ прѣстои, и казватъ: азъ не мога да бжда Синъ Божи. Да казвате, че не можете да бждете Синове Божии, то е все едно да казвате, че не можете да учите. Ако сте ученикъ въ едно училище, какъ да не можете да учите? Да казвате, че не можете да учите, то е равносилно на това, да се отказвате отъ живота си. Който учи, само той живѣе. И обратно: който живѣе, само той учи. Нѣкой казва: толкова години вече, какъ живѣя на земята, и нищо още не съмъ постигналь. Тази мисъль не е права. Какво искашъ да постигнешъ? Като седнешъ на обѣдъ да ядешъ, какво искашъ да постигнешъ? Какъ се изразява постиженietо: въ количеството на храната, или въ начина, по който тя се възприема, прѣработва и използува? Човѣкъ може да изяде десетъ килограма хлѣбъ, а може да изяде само сто грама, но и въ двата случая да има единъ и сѫщъ резултатъ. Слѣдователно, истинското постижение седи въ това, приетата храна отъ организма да се прѣработи, да се прѣвърне въ динамическа сила, да стане „плѣть и кръвь“ въ човѣка. Подъ думитѣ „плѣть и кръвь“ разбираме организиране на силитѣ. Щомъ силитѣ въ човѣка се организиратъ, той става мощнъ, силенъ. Докато силитѣ въ човѣка не сѫ организирани, той е слабъ, има нужда отъ чужда помощъ.

Сега, ако азъ гледахъ на нѣщата по човѣшки, тази вечеръ не трѣбаше да говоря-

Обаче, въ Божествения свѣтъ този въпросъ е поставенъ другояче. Тамъ всѣко нѣщо се използва разумно. Запримѣръ, ако нѣкой човѣкъ е дошълъ до положението на Синъ Божи, той може да говори нѣкаждѣ въ стаята си, а сѫщеврѣменно да го слушатъ и трѣвитѣ, и цвѣтата, и животнитѣ, както и милионъ хора още. Тъй щото, който казва, че самъ нищо не може да направи, той не разбира закона. Ако човѣкъ има една свещена идея въ себе си, не е възможно тази идея да не се възприеме отъ хиляди хора още. Какво правятъ нѣкои хора днесъ? Тѣ казватъ: ние имаме велики идеи въ себе си, но никому не искаем да ги повѣримъ, защото нѣма да ги разбератъ. Не, ти изкажи своята идея и не мисли по-нататъкъ, кой ще я разбере, и кой нѣма да я разбере. Хиляди хора ще чуятъ и възприематъ твоята идея.

Ще ви приведа единъ примѣръ, да видите, какъ се прѣдаватъ идеитѣ. Въ древността имало единъ царь, който извѣршилъ редъ прѣстѣпления, и за наказание Богъ поставилъ на главата му два рога, да го държатъ всѣкога буденъ, да помни прѣстѣплението си. Той грижливо криелъ рогитѣ си отъ хората, за което въ повечето случаи носилъ шапка на главата си. Когато викали бръснаръ да му услужва, слѣдъ свѣршване на работата си, царътъ заповѣдалъ да обезглавяватъ бръснаря, да не издаде нѣкому тайната, че царътъ ималъ роги. Единъ денъ въ двореца биль повиканъ единъ младъ бръснаръ, но той знаелъ, какво го чака, и затова, като свѣр-

шилъ работата си, казалъ на царя: царю честити, смили се надъ мене! Не взимай главата ми! Обѣщавамъ, че никому нѣма да издамъ тайната и ще ти служвамъ, както искашъ. Царътъ се смилилъ надъ него и го пусналъ да си отиде, като ималъ прѣдъ видъ обѣщанието му. Бръснарътъ излѣзълъ отъ двореца свободенъ, радостенъ, че животът му е подаренъ. Той дълго врѣме пазиль тайната на царя, но по едно врѣме почувствуvalъ, че отвѣжтрѣ нѣщо силно го мжчи, не могълъ повече да държи тайната въ себе си. Какво да прави, какъ да се освободи отъ тази мжка? Да каже нѣкому, главата му ще отиде. Единъ денъ отишълъ въ гората, и тамъ му дошла една свѣтла идея, да направи подъ нѣкое дѣрво една дулка и въ нея да изговори тихичко: нашиятъ царь има роги. Както намислилъ, така и направилъ. Слѣдъ врѣме единъ овчаръ отрѣзалъ едно клонче отъ дѣрвото, подъ което бръснарътъ направилъ дулката, и отъ това клонче си изрѣзалъ свирка. Какво било очудването на овчаря, когато неговата свирка пѣела: нашиятъ царь има роги.

И тѣй, имате ли нѣкаква мисъль въ себе си, не се страхувайте, дали тя ще се реализира, или не. Вие я изкажете, сподѣлете я, и тя ще се разнесе изъ пространството. Каквито мисли хората сѫ изказали прѣди хиляди години, едва днесъ сѫ започнали да се реализратъ. Това, което пророцитѣ сѫ казали нѣкога, или това, което Христосъ е казалъ нѣкога, едва сега започва да се реализира. Такъвъ е Божествениятъ законъ. Въ такъвъ слу-

чай, всъки човѣкъ е важенъ дотолкова, доколкото е носителъ на Божествени идеи. Той е удъ на Божествения организъмъ, както и ржката на човѣка е удъ на неговото тѣло. Ржката, напримѣръ, не ражда идентѣ; тя сама не ражда и доброто, но е посрѣдникъ при извръшване на всъко добро. Слѣдъ всъко посрѣдничество на ржката въ доброто, тя заслужава да ѝ се благодари. Обаче, ако ржката се отдѣли отъ тѣлото, тя вече губи условия да бѫде посрѣдница за прѣдаване на доброто, което човѣкъ замисля.

Казвамъ: вие трѣбва да схващате вѫтрѣшната сила на нѣщата. Тази сила не се крие въ старитѣ, но въ новитѣ разбирания. Когато Богъ създалъ свѣта, начърталъ колелото и го пусналъ въ движение. Колелото започнало да се хвали, да разправя на всички, че Богъ го направилъ. Слѣдъ това Богъ запиталъ колелото: сега какво искашъ да ти дамъ? — Искамъ да ми дадешъ една ось, да стана точило, на което да точа хората. Освѣнъ хората, искамъ да наточа всички ножове въ свѣта, да познаятъ, че и азъ мога да върша работа. Обаче, и ножоветѣ, които се точатъ на мене, сѫщо така могатъ да вършатъ работа. Всички ножове, които се острили на точилото, дошли да му благодарятъ, че могатъ да вършатъ работа. Не се минало много време, ножоветѣ станали много недоволни отъ точилото, защото съ тѣхъ започнали да рѣжатъ главитѣ на хората. Днесъ заколятъ единъ, утрѣ — другъ, докато най-послѣ хо-

рата се оплакали на Бога, че главитѣ имъ падатъ отъ рамънѣтѣ.

И тѣй, съврѣменнитѣ хора искатъ да острятъ ножоветѣ си на точилото. Кои сѫ тѣзи ножове? Ножоветѣ прѣдставягъ човѣшкитѣ езици. Слѣдователно, точилото, което остри ножоветѣ на хората, сѫщеврѣмено остри и езиците на хората. Тѣй изостренъ човѣшкиятъ езикъ, той пъкъ остри умоветѣ на хората. И като погледнете, този остъръ ножъ започва да коли този-онзи, докато всички взематъ да се оплакватъ отъ него. Тогава Богъ извикалъ колелото и го запиталъ: ти какво направи, че прѣдизвика толкова оплаквания противъ себе си? Колелото отговорило: Господи, азъ прѣподадохъ урока си много добрѣ, но тѣ не ме разбраха. Наистина, Богъ направи точилото за добро на хората, но като не го разбраха, тѣ го използуваха за зло. Като видѣ, че урокътъ, който прѣподаде на колелото се използува за зло, Богъ впрегна колелото на работа въ колата, а ножътъ прѣвърна въ ось на колелото. Значи, всички ножове ще се прѣвърнатъ въ оси, а всички колела ще се прѣвърнатъ въ коли, да каратъ хората. Само по този начинъ свѣтътъ ще се оправи.

Слѣдъ това Господъ казаль на колелото: сега ще ти прѣдамъ още единъ урокъ, какъ да се движишъ отъ едно място на друго. Въ миналото човѣкъ е седѣлъ отдолу, но работата му не е вървѣла напрѣдъ; сега той ще седне отгорѣ на колата. Щомъ разумниятъ човѣкъ се качи на колата и впрегне конетѣ си, всичкитѣ му работи ще се уредятъ. Въ

миналото човѣкъ е точилъ ножове, но сега, като господарь, той е прѣвърналъ ножа въ осъ на колело, да се върти, да върши работа. Колелото е турилъ въ колата, конетѣ впрегнали да теглятъ колата, а той се качилъ отгорѣ ѝ да управлява. Досега сте се задовољавали само съ едно колело, но сега вече сѫ нужни десетки колела да се въртятъ. Колелата прѣдставяятъ способноститѣ въ човѣка.

И сега, ако човѣкъ върви по този путь на разсѫждение, той ще дойде до правилно разрѣщение на въпросите. Щомъ човѣкъ мисли правилно, той ще може и правилно да си въздѣйствува. Щомъ мисли човѣкъ, той ще може да обуздава езика си. Каквътъ смисълъ има, ако кажешъ нѣкому нѣколко горчиви, или обидни думи? Този човѣкъ ще се наостри като брѣсначъ срѣщу тебе. Тъй щото, прѣди да кажете нѣкому обидни думи, помислете си, кое е по-добрѣ: да оставите човѣка свободенъ, самъ да се изправи, или съ вашитѣ обидни думи, не на врѣме казани, да го наострите като брѣсначъ? Казвате: какво трѣбва да се прави, когато нѣкой ме прѣдизвика съ нѣщо? Ще ви приведа единъ примѣръ, отъ който можете да извлѣчете поука, какъ да постѣжпвате въ такива случаи.

Вървятъ по улицата двама души: единиятъ бѣденъ, старъ човѣкъ, прѣгърbenъ и съ тояга въ ржка. Другиятъ, сѫщо така старъ, прѣгърbenъ човѣкъ, но богатъ. Той върви съ достоинство, съ тежесть, като аристократъ. Едно дѣте минава покрай бѣдния старецъ, навежда се, взима камъкъ отъ улицата и го

хвърля слѣдъ стареца. Послѣдниятъ се обрѣша кѣмъ дѣтето и кротко, незлобиво му казва: ела, синко, при мене. Досега азъ не знаехъ, защо дѣцата хвърлятъ камъни слѣдъ мене, но сега разбрахъ. Ти ми даде отличенъ урокъ. Ето, азъ имамъ 40 лева въ джоба си, вземи ги да си купишъ нѣщо съ тѣхъ. Сѫщото дѣте минава покрай богатия старецъ, взима камъкъ и го хвърля слѣдъ него. Той се обрѣща сърдито кѣмъ дѣтето и му казва: ела при мене, да ти кажа нѣщо. Дѣтето се приближава до стареца, но той му удря нѣколко плѣсници. Бѣдниятъ старецъ разбралъ, защо дѣтето го замѣрило съ камъкъ и му благодарили; богатиятъ не разбралъ и наказаль дѣтето. И дѣтето, отъ своя страна, се на-намѣрило въ противорѣчие: то не разбрало, защо бѣдниятъ старецъ благодарили и му даль пари; сѫщо така то не разбрало, защо богатиятъ го наказалъ за постѣжката му. И стариятъ човѣкъ се учи, и дѣтето се учи. Казвате: глупава работа е тази! Защо бѣдниятъ старецъ трѣбвало да благодари на дѣтето, което го замѣрвало съ камъкъ?

Казвамъ: съврѣменните хора правятъ сѫщите погрѣшки, каквито и дѣтето прави. Ти си въ положението на дѣте и отивашъ да споришъ съ единъ философъ, който знае много нѣща. Обаче, този философъ е благороденъ човѣкъ, нищо не казва, но ти благодари за урока, който му давашъ. Въ втория случай четешъ книгата на нѣкой философъ, оптлчвашъ се противъ него и пишешъ мнѣнието си въ нѣкой вѣстникъ, или

въ нѣкое критическо списание. Този философъ те срѣща, удря ти нѣколко тояги и си заминава. Не, прочетешъ ли книгата на този философъ, пиши: книгата на еди-кой си философъ е отлична! Той трѣбва да напише още една, по-сериозна, по-строга отъ първата. Така постѫпва и природата. Тя дава възможность на злото да се прояви до своя краенъ прѣдѣлъ, за да се излѣкува. Злото не може да се лѣкува въ началото си. Докато е въ началото си, то може само да се използува, като работна сила. Слѣдователно, злото може да се използува въ началото, а доброто — въ своя край. Значи, на края на злото седи началото на доброто, а на края на доброто седи началото на злото. Такива сѫ отношенията между доброто и злото на физическия свѣтъ. Казвате: какво ще стане съ насъ? — Щомъ прѣстанете да живѣете злѣ, доброто ще дойде. Щомъ прѣстанете да живѣете добрѣ, злото ще дойде. Започнете ли съ доброто, ще придобиете щастие, богатство, здраве, приятели; въ душата ви ще настане миръ, а въ ума ви — свѣтлина. Изгубите ли това състояние, обратниятъ процесъ ще дойде. Тогава вие ще кажете, че Господъ и хората сѫ ви забравили. Не, въпросътъ седи другояче. Вие сте направили нѣкакво отклонение, или нѣкакво опущение въ живота си, вслѣдствие на което идатъ тѣзи нещастия. Малкитѣ отклонения произвеждатъ голѣми послѣдствия.

Въ Стария Завѣтъ се говори за единъ пророкъ, когото Богъ изпратилъ при царь Иеровоамъ, да му прѣдаде Словото Господне.

И рече царът на Божия човѣкъ: Влѣзъ съ мене у дома и обѣдвай, и ще ти дамъ даръ. Человѣкътъ Божи рече на царя: Не искамъ, защото ми е заповѣдано чрѣзъ Словото Господне да не ямъ хлѣбъ, да не пия вода и да не се връщамъ прѣзъ пжтя, по който съмъ дошълъ. И настигна го по пжтя единъ старъ пророкъ и рече му: Дойди съ мене въ кждата ми, та яжъ хлѣбъ! — Не мога, защото ми е заповѣдано нито хлѣбъ да ямъ, нито вода да пия, нито да се врънна прѣзъ пжтя, по който съмъ дошълъ. — И азъ съмъ пророкъ, както и ти. И ангель ми говори чрѣзъ Слово Господне и рече: Върни го съ тебе въ кждата си, за да яде хлѣбъ и да пие вода. Той го изльга. И върна се съ него, та яде хлѣбъ въ кждата му и пи вода. И рече му Господъ: Понеже не послуша гласа ми и не упази заповѣдъта ми, тѣлото ти нѣма да влѣзе въ гроба на отците ти. И отиде си човѣкътъ Божи, но намѣри го лъвъ на пжтя и го умърти.

Казвамъ: каквото и да ви говори стариятъ пророкъ, не се отбивайте отъ пжтя си. Ако ви кани дома си, кажете му, че другъ пжть ще дойдете. Изпълнете волята Божия, както ви е заповѣдано, и втори пжть, като минете покрай това място, отбийте се въ дома на стария пророкъ да си поговорите. Свършете първо работата си съ царя, както ви е заповѣдано. Не изпълните ли волята Божия, както трѣбва, съ това вие прѣкъсвате връзката си съ Бога. Законъ е: започвате ли нѣкое добро дѣло, изпълнете го,

както ви е казано. Дойде ли ви на умъ нѣкакъвъ новъ планъ, не се отклонявайте отъ първия. Като свѣршите работата си, тогава разгледайте новия планъ. Не изпълните ли волята Божия, както ви е заповѣдано, лъвъ ще ви настигне по пжтя и ще ви умъртви. Тази е правата философия на живота. Нѣкой тръгналъ вече въ пжтя, Богъ го води, обаче, срѣщатъ го и му казватъ: ти не си въ правия пжтя. — Това сѫ думи на стария пророкъ. Не вѣрвай въ тия думи. Ти си вече въ пжтя. Слушашъ ли стария пророкъ, лъвъ ще те дави по пжтя. Върви напрѣдъ и уповавай на Онзи, който досега те е рѫководилъ.

Казвате: ние искаме да влѣземъ въ свѣта, да се учимъ. Нѣма защо да отивате въ свѣта да се учате. Свѣтътъ е създаденъ като поле за работа, като театъръ. За васъ е достатъчно да отидете за малко врѣме тамъ, да видите, какъ живѣятъ хората, да се поучите отъ тѣхъ и да се върнете. На сцената виждате особени картини — води, гори, планини, морета, но всичко това реално ли е? Послѣ виждате актюорите се хранятъ, но това нѣщо реално ли е? Това сѫ само картини, врѣменни положения, които не отговарятъ на дѣйствителността. Какво ще придобиете отъ тѣзи нереални нѣща? Реално е само това, което днесъ можете да направите за Бога. То дава сила, мощь да се движите, да живѣете, да се радвате на Божия свѣтъ.

Сега, за петь минути всички ще се концентрираме, да изпратимъ по една възвишена мисъль изъ цѣлия свѣтъ. Ако тази мисъль

попадне на място, тя е въ състояние да произведе по-голъмъ ефектъ отъ работата, която бихме свършили прѣзъ цѣлъ животъ. Законъ е: ако нѣкой работи единъ часъ интенсивно, работата му се равнява на тази, която нѣкой ще свърши, ако работи цѣлъ денъ съ малки усилия. И въ двата случая заплатата ще бѫде една и сѫща. Който мисли, че ако работи цѣлъ денъ ще получи повече, той се лъже. Невидимиятъ свѣтъ има друга мѣрка за прѣцѣняване. Единъ часъ работа може да се сравни съ цѣлъ денъ работа. Защо? — Защото добрата работа се опредѣля отъ усърдието, отъ интенсивността, а не отъ количеството на врѣмето. Нѣкой човѣкъ може да работи цѣлъ денъ, но да се сърди, че слънцето го изгорило, че се уморилъ и т. н. Количеството врѣме, колкото и да е много, не опредѣля цѣната на работата. Цѣлъ животъ можешъ да точишъ ножове, но въ края на краишата нищо не си придобиълъ. Съ тази работа ти си навлѣкълъ на главата си редица неприятности. Запримѣръ, казвашъ нѣкому: слушай, ти не трѣбва така свободно да си изказвашъ мнѣнието. Бѫди по-прѣдпазливъ. Гледай да уредишъ работитѣ си на земята: направи си кѫща, купи си лозе, нива! Питамъ: каква основа поставяшъ въ живота на този човѣкъ? Ти го точишъ, правишъ го остьръ, като ножъ. Доброто дѣло, добрите съвѣти, добрите мисли се познаватъ по своите плодове.

За потвърждение на послѣдната мисъль, ще ви приведа слѣдния примѣръ. Единъ свѣ-

тия често минавалъ край единъ каменаръ, който чукаль камъни. Светията се спиралъ при него, разговарялъ се, запитвалъ го за положението му. Каменарътъ се оплаквалъ, че положението му било много тежко, едва могълъ да си набави насѫщния хлѣбъ, а жена му, дѣцата му, па и той самъ били принудени да ходятъ боси и окжсани. Светията му съчувствуvalъ и затова винаги се молилъ на Бога, да помогне нѣкакъ на този каменаръ, да се подобри положението му. Най-послѣ молитвата на светията била приета, и каменарътъ, по нѣкакъвъ начинъ, забогатѣлъ. Какво било очудването на светията, когато каменарътъ прѣстаналъ вече да чука камъните, забравилъ Бога, забравилъ дома си, забравилъ приятелитѣ си и се впусналъ въ охоленъ животъ. Едва сега светията разбралъ, че направилъ едно добро не на място и не на врѣме.

Казвамъ: Любовъта е единствената и най-голѣма възможност, при която истинскиятъ животъ започва. Въ този животъ човѣкъ може всичко да направи. Въ закона на любовъта нѣма изключения. Започнешъ ли нѣкаква работа съ любовь, тя непрѣменно ще има успѣхъ. Свѣтътъ може да се обрне съ главата надолу, но тази работа ще се свърши благополучно. И бури могатъ да се явятъ, и потопъ може да стане, но въ края на краишата, любовъта ще надвие. Не изпитваха ли и Христа по сѫщия начинъ? Той бѣше поставенъ на кръста, дѣто сатаната му казваше: Ти искаше да оправишъ свѣта, но не можа. И други прѣди тебе се опитаха. Щъ искахъ да ти дамъ

да управлявашъ всички свѣтове, само да ми се поклонишъ, но ти не се съгласи. Сега ще седишъ прикованъ на кръста, и ще ти покажа, кой съмъ азъ. Въ твоето име ще се вършатъ прѣстїжления, и всичко това ще гледашъ. Христосъ въздъхна, дигна очите си къмъ Бога и каза: Господи, защо си ме оставилъ? Обаче, веднага слѣдъ това погледна къмъ сатаната и каза: сега азъ виждамъ, кой си и какво можешъ да направишъ, но послѣ ти ще видишъ, кой съмъ и какво азъ мога да направя. И наистина, Христосъ възкръсна и сътова показа на хората, какво може да направи. Той понесе всички страдания и слѣдъ то-ва каза: „Даде ми се всѣка власть на небето и на земята. Идете и проповѣдвайте, азъ ще бѫда съ васъ до скончанието на вѣка!“ Каз-вамъ: отъ страданията на Христа трѣбва да се извади поука. Всѣки ще бѫде поставенъ на позорния стълбъ, и той трѣбва да устоява. Тогава сатаната и васъ ще пита: ти знаешъ ли, кой съмъ азъ и какво мога да направя? Вие ще му отговорите: какво можешъ да направишъ, зная, но и ти ще видишъ, какво азъ мога да направя.

Казвате: ще има ли страдания за нась? — За онзи, който не е страдалъ, ще има страдания. За онзи пъкъ, който е изтърпѣлъ страданията до край, нѣма да има вече страдания. Чудни сѫ хората, като питатъ, ще страдатъ ли, или не! Възможно ли е ученикътъ да прѣмине единъ класъ, или цѣлъ курсъ отъ училището, безъ да е училъ? Ще учате чети-

ри години въ основно училище, три години въ прогимназия, петъ години въ гимназия и четири години въ университетъ, докато свършите курса на учението. Може ли четиригодишното дълте да свърши работата на 25 годишния момъкъ? Растенето и развитието на хората е продължителенъ процесъ. Човѣкъ учи отъ най-ранната до най-зрѣлата си възрастъ. Макаръ съзнанието на малкото дълте да е въ спяще състояние, обаче, духътъ му е буденъ, и оттамъ то възприема и учи. Човѣкъ се учи едноврѣменно въ три училища: на земята се учи тѣлото. Всички живи клѣтки въ организма вършатъ извѣстна служба, но заедно съ това тѣ учатъ. Въ духовния свѣтъ се учи душата. Въ Божествения свѣтъ се учи духътъ. Значи, човѣкъ едноврѣменно слѣдва три университета. Ако не разбирате дълбокия смисълъ на живота, вие ще кажете: ние се раждаме, живѣемъ и умираме. Какво означава думата смърть? Защо хората се плашатъ отъ смъртта? Смъртта представлява най-голѣмитъ ограничения въ живота. Защо хората се радватъ на живота? Животътъ съдѣржа въ себе си най-благоприятните условия за растене и развитие. Той носи най-голѣмитъ богатства, най-голѣмата свобода, каквато човѣкъ не може да си представи. Който знае това, той не трѣбва да употребява живота си за точило.

И тѣй, младитѣ трѣбва да свѣтятъ, да бѫдатъ запалени фарове. Тѣ не трѣбва да искатъ стари да станатъ, защото ще изгаснатъ. Много стари хора сѫ напуснали фароветъ си, станали сѫ преждеврѣменно мѣдре-

ци. Всъки старъ човѣкъ трѣбва да има по единъ фаръ, за който да се грижи. Колкото светещи фарове има, толкова и млади хора има; колкото фенерджии има, толкова и стари хора. Ако има единъ младъ човѣкъ, повече отъ броя на фаровете, които свѣтятъ, и ако има единъ старъ човѣкъ повече отъ броя на фенерите, за които тѣ се грижатъ, работите въ свѣта нѣма да вървятъ правилно. При всъки младъ трѣбва да има по единъ старъ човѣкъ; и при всъки старъ трѣбва да има по единъ младъ човѣкъ. Въ това отношение азъ съпоставямъ тѣзи нѣща въ слѣдната аналогия: душата е фарътъ, който свѣти; духътъ е фенерджията, който се грижи за душата; той я направлява, грижи се за нея да свѣти. Каже ли нѣкой, че душата не съществува, това подразбира, че неговиятъ фаръ е загасналъ. Каже ли нѣкой, че духътъ съществува, а душата не съществува, това подразбира, че фенерджията е на мястото си, но фарътъ не дѣйствува. Въ този смисълъ тѣзи понятия сѫ строго опрѣдѣлени. Нѣкой казва: духътъ ми е отпадналь. Значи, фенерджията, който чисти и пали фара отсѫтствува. Човѣкъ трѣбва да има фаръ, но и фенерджия трѣбва да има на разположение.

Днесъ се откри деветиятъ младежки съборъ. Защо се събиратъ хората? Най-красивото нѣщо въ живота е процесътъ на събирането. Обратниятъ процесъ на събирането е изваждането, което въ живота се нарича още разпиляване. Когато въ изваждането нѣма разумностъ, тогава имаме разпиляване. Съби-

рането пъкъ има смисълъ, когато човѣкъ събира доброто въ себе си. Числото деветъ, въ деветия съборъ, означава даване отчетъ, какво е направено прѣзъ изминалите досега години. Прѣдишните събори ставаха въ София, вслѣдствие на което мнозина мислѣха, че тази година нѣма да има съборъ. Други години за събора, отъ братя и сестри, се приготвяха музикални номера, декламации; обаче и тукъ, безъ приготовления отъ ваша страна, се изпълниха нѣколко музикални номера. Днесъ сутринта, по случай откриването на събора, пристигна отъ провинцията оркестъръ отъ мандолини и китари, отъ външни хора, които свиреха съ любовъ, безъ никакво възнаграждение. Тѣ дойдоха като делегати, изпратени отъ невидимия свѣтъ, да замѣстятъ нашите братя и сестри отъ провинцията, които идваха за събора. Това показва, че между всички явления въ живота има тѣсна връзка. Богъ ржководи всички работи. Той отваря и затваря съборитѣ — всичко става по Негова воля. Вие не можете да си представите, че съборътъ може да стане на Рила безъ музика, безъ нѣкакви особени приготовления. Когато ви казахъ, че тази година нѣма да има съборъ, искахъ да ви обѣрна вниманието на това, че съборътъ нѣма да стане по обикновения начинъ, който вие познавате, но ще стане по съвсѣмъ особенъ начинъ. Тазгодишниятъ съборъ се откри днесъ, на Петровъ денъ, а миналите години на този денъ се привършваще.

Въ притчата за същето Христосъ каза: „Друго падна на добрата земя и даваше плодъ: едно — 100, друго — 60, а друго — 30“. Значи, първото съмне паднало на пжтя, и птиците го озобали. Пжтътъ прѣставя физическия животъ, който е прѣходенъ, врѣмененъ. Отъ него нищо не може да се очаква. Други съмени паднали между тръните и на каменисти мѣста, дѣто скоро израснали, но не могли да дадатъ плодъ. Тѣзи условия прѣставятъ духовния свѣтъ. И най-послѣ едно съмне паднало на добра земя и дало плодове: 30, 60 и 100. Тѣй щото, истинските плодове трѣбва да се очакватъ отъ Божествения свѣтъ.

„Ти си Синъ на Бога живаго“. Когато Петъръ е казалъ на Христа, че е Синъ на Бога живаго, той ималъ прѣдъ видъ силата, която се криела въ Христа. Слѣдователно, Петъръ прави паралелъ между Бога и Христа и намира, че Христосъ е Синъ Божи. И ако хората вѣрватъ въ Бога, ще видятъ, че земята, на която живѣятъ, е една възможностъ за тѣхъ. Когато слънцето, звѣздите и луната изгрѣватъ, тѣ прѣставятъ делетати, изпратени отъ Бога. Когато срѣщате добри хора, и тѣ сѫ делегати, пратеници Божии. Всѣка работа, която човѣкъ вѣрши съ любовъ, не е нищо друго, освѣнъ изпълнение на волята Божия. Заприимѣръ, тия доброволци музиканти, всички образовани и интелигентни хора, изпълниха волята Божия. Тѣ дадоха и на васъ добъръ примеръ. Като свириха безплатно, тѣ искаха да ви кажатъ: работете и вие, като насъ, да гомъ, отъ любовъ и за Бога. Невидимиятъ свѣтъ

пъкъ искаше да ви покаже, че когато Богъ нарежда работитѣ, тѣ ставатъ безъ програма. И въ Божествения свѣтъ има програма, но не такава, каквато на физическия свѣтъ.

И тъй, дойде ли ви нѣкакво изпитание, благодарете на Бога. Изпитанията сѫ привилегия за хората. Слѣдъ всѣко изпитание човѣкъ придобива нѣщо хубаво. Едно отъ изпитанията въ планината е дъждътъ. Когато дойдохме тукъ, още на другия денъ завалѣ силенъ дъждъ, като че се изливаше съ ведра отъ небето, а сѫщеврѣменно като че извираше и отъ земята. Братята се бѣха сгущили, умълчали, гледатъ, какво ще стане. При това, дъждътъ бѣше толкова силенъ, че се чуваше нѣкакво особено бучене отъ земята. По едно време се чуха силни топовни гърмежи, а небето се разкъсваше отъ свѣткавици. Казвамъ: нѣма нищо страшно, планинските жители ни поздравяватъ съ топовни гърмежи за добрѣ дошли. Освѣнъ това, тѣ ни дадоха концертъ съ силни музикални тонове, които бѣха много едри. Всички прѣкараха цѣлата нощъ въ молитва. На сутринта всичко утихна, и тѣ започнаха да се смѣятъ, да разказватъ, какъ се страхували, да не се скъсатъ палатките имъ. Слѣдъ това изпитание всички се почувствуваха бодри, свѣжи, подмладени, като дѣца.

Казвамъ: човѣкъ трѣбва да носи въ себе си качествата на дѣтето, да има Божествена чистота. Докато живѣе на земята, той трѣбва да е постоянно младъ, да работи, да свѣти, като запалена свѣщъ. Той трѣбва да е фаръ въ морето, който отдалечъ освѣтнява

пътя на паракондитъ. Що се отнася до страданията на човека, тъй съж връменни нънца. Страданията могат да изчезнат моментално. Докато човекъ страда, той мисли, че никога нъма да излезе от това положение. Освободи ли се от страданието, той всичко забравя и запазва само опитността, която е придобил.

Сега, съществената идея, която тръбва да запазите от този съборъ, е идеята за Сина Божи. Думата „младъ“ подразбира възможността на човека да свъти, да има Божието разположение, да биде Синъ Божи. Само онзи човекъ може да се нарече Синъ Божи, който върши Неговата воля. И наистина, чрезъ насъ Богъ всичко може да направи. И ние тръбва да се радваме за това. Вършимъ ли волята Божия, ще имаме благословението на Бога, а почитъта и уважението на хората. Изпълнение волята на Бога — тази е истинската философия на живота. Обаче, натъкне ли се човекъ до отношенията си къмъ Бога и къмъ хората, той се разколебава. Защо? — Защото се среща съвъпроса за свое то възпитание. Да се самовъзпита човекъ, да се влада, да обуздава себе си, това е най-трудната работа. Въ човека има сили, които пръди всичко той тръбва да познава. Същевръменно той тръбва да знае и законите, на които тъзи сили се подчиняват. Това не е механически процесъ. У човека има мисли, желания и постежки, съ които той не може да борави, както иска. Запримъръ, чувството умраза тръбва да се трансформира у човека

по най-правиленъ начинъ. Когато човѣкъ мрази нѣкого, той мрази и себе си; той пакости на другия, но едноврѣменно съ това пакости и на себе си. Когато човѣкъ обича нѣкого, той обича и себе си; той прави добро на другия, но едноврѣменно съ това прави добро и на себе си. Умразата руши, любовта съгражда. Защо трѣбва да мразите? Защо трѣбва да си отмѣщавате? Не забравяйте, че Божието око слѣди всичко. Когато нѣкой ви напада, не бѣрзайте вие да се разправяте съ него; оставете тази работа на Бога. Той ще се разправи съ него по начинъ, каквъто вие не подозирате.

И тъй, деветиятъ младежки съборъ е вече откритъ! Ние, които сме дошли тукъ, ще ставаме рано сутринь и ще изпращаме добри мисли изъ цѣлия свѣтъ. Добрите мисли сѫ Божии мисли. Тѣ трѣбва да проникнатъ навсѣкѫдѣ, дѣто има Божии работници. Каква ще бѫде първата телеграма, която ще изпратите сега въ София? Всички, които сте дошли тукъ, изпратете по едно кратко писмо до нѣкои отъ вашите приятели въ София, или въ провинцията, да ги зарадвате. Пишете имъ нѣщо за човѣка, за връзката му съ Бога. Слѣдъ бесѣдата ще се нахраните добре, а послѣ ще можете да служите и на другите. Първо човѣкъ слугува на себе си, а послѣ на близнитѣ си. Отъ сутринь до вечеръ човѣкъ непрѣстанно трѣбва да благодари на Бога за всички възможности, които Той му е далъ. Истинскиятъ животъ отсега започва. Щомъ знаете това, вие не трѣбва да се обез-

сърдчавате. Обезсърдчи ли се човѣкъ, той губи правата посока въ живота си; насырдчи ли се, той отново я намира. Така прави и малкото дѣте. Щомъ изгуби майка си, плаче; като я намѣри, радва се.

Казвамъ: ние сме тукъ като на радиоактивна станция, и трѣбва да подържаме въ ума си чисти, красиви мисли, които постъ да изпращаме навредъ изъ свѣта. Както се прѣдаватъ мислите по телеграфните станции, така и ние ще изпращаме нашите добри мисли прѣзъ пространството. Законъ е: нищо въ природата не се губи, нито се създава. Слѣдователно, и мислите не се губятъ, нито създаватъ, но се прѣнасятъ само отъ една станция въ друга. Станциите сѫ човѣшките умове.

Сега, ще благодаримъ на Бога за Словото, за храната, за изобилието, което ни се дава тукъ. Ще внимавате фаровете ви постоянно да свѣтятъ, а фенерджите на врѣме да ги чистятъ и палятъ.

Т. М.

*

3. Бесѣда отъ Учителя, държана на Петровъ день, 12 юли, 1931 г., 6 ч. в.

СТАРИТЪ НАКИТИ.

Съвръменнитѣ хора трѣбва да се пазятъ отъ една слабостъ — отъ свещения мързелъ. Срѣщате нѣкой бѣденъ човѣкъ и се въхищавате отъ него. Той е работливъ, прилеженъ, на никого не очаква. Обаче, заботатѣ ли този човѣкъ, той веднага се отпуска, подава се на мързела. Мързелътъ си пробива путь и въ духовния животъ на човѣка. Когато нѣкой човѣкъ влѣзе въ духовния путь, въ първо врѣме той се моли на Бога, работи, помага на ближнитѣ си. Заботатѣ ли, той прѣстава вече да се моли, не работи много и казва: сега нека другитѣ се молятъ; азъ достатъчно се молихъ и работихъ. Това положение, именно, е най-опасно за човѣка. Споредъ мене, духовниятъ човѣкъ трѣбва да работи повече отъ всѣки другъ. Това означава: богатиятъ трѣбва да работи повече отъ сиромаха. Здравиятъ трѣбва да работи повече отъ болния. Богатиятъ човѣкъ прѣставя здравия, а сиромахътъ — болния. Ето защо, богатиятъ, т. е. здравиятъ трѣбва да работи повече отъ сиромаха, отъ болния. Какво става сега? — Точно обратното: сиромахътъ, болниятъ работи повече, а богатиятъ, здравиятъ работи по-малко.

Питамъ: коя е причината за тази аномалностъ въ живота? — Мързелътъ. Когато мързелътъ хване богатия човѣкъ, той туря

нѣкаква тежестъ на крака му, направи нѣкаква инжекция на гърба му, или другадѣ нѣкаждѣ и казва: не видишъ ли, че кракътъ ти се е подуљъ? Какъ ще работишъ съ такъвъ кракъ? Я си легни, почивай си, докато оздравѣшъ напълно. Има врѣме за всичко, послѣ ще работишъ. На другъ нѣкой казва: вижъ, какви бодежи имашъ въ гърба си! Знаешъ ли, какви послѣдствия могатъ да се явятъ отъ тѣзи бодежи! Пази се, не работи, почивай! Като минатъ бодежите ти, тогава ще работишъ. Това сѫ измислици на дявола, който иска да си създаде удобства въ кѫщата на човѣка. Не, придобие ли човѣкъ богатства, стане ли духовенъ, той трѣбва да разчита на здравето си, да уповава на Бога и отъ нищо да не се плаши. Ако въ физическия животъ човѣкъ се страхува, той трѣбва да знае, че въ духовния животъ има по-голѣми мѫчнотии.

Казано е въ Битието: „Земята бѣше неустроена и пуста. И тѣмнина бѣ върху нея“. Слѣдователно, прѣди създаването на небето и земята, всичко бѣше хаосъ, неустроено, неорганизирано. Прѣди да се създадатъ слънцето, луната и звѣздите, навсѣкждѣ бѣше само тѣмнина. Ето защо, когато човѣкъ посрѣща изгрѣва на слънцето и се радва на неговата свѣтлина, нека има прѣдъ видъ, че той още не е свѣршилъ работата си на земята. Защо? — Защото, както прѣди създаването на слънцето е имало много неустроени работи, така и слѣдъ създаването му, има много още работи неустроени и пусти. Днесъ слънцето свѣти, именно, затова, да ни пока-

же, какво има още да работимъ. Човѣкъ трѣбва да се върне назадъ въ съзнанието си, къмъ миналото, да дойде до реалния свѣтъ, да види онова, което е ставало нѣкога на физическия свѣтъ. Не дойде ли до този реаленъ свѣтъ, той нищо не може да разбере отъ духовния.

Сага, ще прочетете 4 глава, I Послание къмъ Коринтянитѣ, въ което апостолъ Павелъ говори, какво се иска отъ строителитѣ на Божиите тайни. Едно отъ качествата на строителя е да бѫде вѣренъ. Не е въпросътъ крушата да бѫде много голѣма, нито много клончеста, или съ много листа, но важно е тя да дава плодъ, и то доброкачественъ. Значи, ние се интересуваме отъ плода на крушата. И човѣкъ е интересенъ за настъ поради плода, който той дава. Качество на истинския човѣкъ е добротата, а доброто е плодъ на любовта. Добриятъ човѣкъ не е захаръ; ако е захаръ, ще го изядатъ. Добриятъ човѣкъ не е злато; ако е злато, ще го откраднатъ. Добриятъ човѣкъ не е и запалена свѣщъ; ако е запалена свѣщъ, ще изгори. Това сж редъ контрасти, които заставятъ човѣка да мисли. Човѣкъ може ли безъ захаръ? Може. Безъ злато може ли? Може. Безъ свѣщъ може ли? И безъ свѣщъ може. Захаръта, златото, свѣщата сж човѣшки произведения, безъ които може да се живѣе. Казвате: какъ може да се ходи безъ свѣщъ въ тѣмнината? Да, съвременните хора не могатъ да ходятъ вечеръ безъ свѣщъ, но има сѫщества, които ходятъ въ тѣмнината безъ

свѣщъ. Тѣ иматъ своя собствена свѣтлина, която ги ориентира въ тѣмнината.

Сега, да дойдемъ до вѫтрѣшната страна на въпроса. Когато човѣкъ е зависимъ отъ условията, той уповава на свѣщъта. Щомъ свѣщъта му изгори, безъ нея той не може да ходи въ тѣмнината. На какво може да се уподоби свѣщъта? Нѣкой има 200,000 лева, вложени въ банка. Той разчита, уповава на тѣхъ и казва: все имамъ нѣщичко въ банката, на което разчитамъ. Тѣзи пари прѣдставятъ неговата свѣщъ, която гори и му помага да излиза вечеръ въ тѣмнината. Единъ день банката фалира, т. е. свѣщъта на този човѣкъ изгаря. Какво е положението му тогава? Той се намира въ положението на фалиралъ търговецъ и не знае, какво да прави. Свѣщъта, на която разчиталъ, изгорѣла. Сега вече той не може да ходи въ тѣмнината. Другъ нѣкой разчита на кѣща си, обаче, избухне пожаръ, и кѣщата отива. Седи този човѣкъ замисленъ, тжженъ, свѣщъта му изгорѣла, и той не може да ходи въ тѣмнина — на всѣка крачка се спъва и пада. Азъ не казвамъ, че може да се живѣе безъ кѣща, но този човѣкъ е вложилъ всичкитѣ си надежди въ нея, и сега животътъ му се обезсмисля.

Казвате: защо Господъ допусна свѣщъта да изгори? Господъ казва: ако искашъ свѣщъта ти да не изгаря, трѣбва да я направишъ отъ материалъ, който не се подава на горене. Заеми се да си направишъ нова свѣщъ. — Ама много врѣме, много робота трѣбва. — Да, ако човѣкъ иска да си направи свѣщъ,

която да не изгаря, изискватъ се най-малко 15—20 години усиlena работа. Какъ правятъ днесъ свѣщите? Взиматъ нѣколко цилиндрични кальпи, поставятъ въ тѣхъ фитили и отгорѣ сипватъ разтопена лой. Колкото повече лой сипватъ, толкова и свѣщта става по-дебела. Едно е важно за човѣка: прѣзъ каквите промѣни да минава, той трѣбва да запази въ себе си онния качества, които и на този, и на онзи свѣтъ слѣдватъ подиръ него. Доброто върви навсѣгдѣ съ човѣка. Божественото върви всѣкога съ човѣка. Това, което върви съ човѣка, е негово. Което не върви заедно съ него, при всички условия на живота му, не е негово, то е чуждо. Чуждото пѣкъ всѣки може да го вземе. Слѣдователно, добро е само това, което всѣкога върви съ човѣка. Никой не може да отнеме доброто на човѣка. То е неговиятъ вѣренъ приятель; то е неговиятъ вѣченъ съпѫтникъ въ живота.

Казвамъ: като сте дошли на планината, вие трѣбва разумно да използвате благата, които ви се даватъ. Нѣкой казва: какво ще правимъ, като слѣземъ утрѣ-други денъ отъ планината? Да се говори така, това значи да разчита човѣкъ на условията. Докато говоримъ „днесъ, утрѣ“, ние сме хора на условията. Тѣй щото, когато казвате, че ще дойде денъ да слѣзете отъ планината, това може да се уподоби на слизането отъ гърба на коня. Въ този смисълъ нѣкой казва: какво ще правя, като слѣза отъ коня? Като слѣзешъ отъ коня, нѣма да бждешъ по-добре, но поне ще

разчиташъ на себе си. Човѣкъ не трѣбва да упovава на условията, на днитѣ и т. н. Въ Бога има само единъ день. Слѣдователно, като говоримъ за днитѣ, трѣбва да разбираме единъ день — само Божествения день. Запримѣръ, виждате единъ клонъ и казвате: този клонъ е отъ еди-кое си дѣрво. Това не е правилно разсѫдженіе. Този клонъ е отъ Божественото дѣрво, защото само едно дѣрво има въ свѣта, а всички останали дѣрвета сѫ дове на това голѣмо, Божествено дѣрво. Божествениятъ день, като не може напълно да се проектира само въ единъ день, той се разпрѣдѣля въ много дни, които, събрани заедно, съдѣржатъ материала на Божествения день. Слѣдователно, всичките дни заедно, както и Божествениятъ день отдѣлно, изразяватъ цѣлата истина. Ние казваме день и нощъ, защото имаме изгрѣвъ и залѣзъ на слѣнцето. Ако не виждахме слѣнцето, щѣше ли да сѫществува за нась день? Какво щѣше да бѫде положението на човѣка, ако той виждаше слѣнцето и вечеръ, когато за всички други сѫщества то е вече залѣзло? Тогава човѣкъ щѣше да живѣе въ постояненъ день. За него нѣмаше да сѫществува нощъ; за него нѣмаше да има „вечеръ, утрѣ, други день“ и т. н. Дѣто и да се обѣрне човѣкъ, навсѣкждѣ ще вижда слѣнцето.

Мнозина казватъ: ние вѣрваме. Вѣрванията на нѣкои хора сѫ временнi, измѣнчиви, понеже тѣ вѣрватъ само въ нѣща, които нѣкога сѫ виждали, или които днесъ виждатъ. Питамъ: каква нужда има тукъ отъ вѣра?

Истинската въра се отнася до нѣща, които нито си виждалъ нѣкога, нито днесь виждашъ. Нѣкой казва, че изгубилъ вѣрата си. Какво значи да изгуби човѣкъ вѣрата си? Изгубване на вѣрата подразбира, че човѣкъ е изгубилъ условията да вижда нѣщата. Запримѣръ, нѣкой заминава за странство, дѣто прѣкарва нѣколко години, далечъ отъ близкитѣ си. Той изгубва вѣра, че ще дойде денъ да се види съ своите близки. Ако помисли, че ще се види съ тѣхъ, вѣрата му ще се възврне. Виждането е процесъ, който възстановява вѣрата. Слѣдователно, вѣрата е сила, която ржководи човѣка въ неговия путь. Докато човѣкъ не вижда нѣщата, той трѣбва да ходи съ вѣра. Щомъ вижда нѣщата, той ще ходи съ знание.

Като сме дошли на планината, ние ставаме рано да се помолимъ и благодаримъ на Бога за всички блага. На нѣкои не имъ се става рано, искатъ да си полежатъ и намиратъ редъ оправдания, че не сѫ разположени, или че сѫ уморени и т. н. Питамъ: какво ще правите, ако сте слуга при нѣкой сприхавъ господарь, който иска да започвате работата си рано сутринь и на врѣме? Ще вземе ли въ внимание вашето неразположение? Ако се успите, той ще вика, че се сърди, и най-послѣ ще ви изпѣди, като каже: такъвъ слуга не ми трѣбва! Хайде, на добъръ часъ! Вие мислите, че на планината нѣма господари. И тукъ има господари, и какви при това! Знаете ли, какво могатъ да направятъ тия господари, като се разгнѣвятъ? Тѣ вед-

нага ще изпратятъ гърмотевици, свѣткавици, дъждъ, градъ, че ще се чудите, какво да правите, дѣ да се скриете. Дъждътъ ще ви намокри хубаво, а градътъ може да изпокъжса палаткитѣ ви. Тѣзи господари ще ви кажатъ: хайде, дигайте се оттукъ! Такива слуги не искаме. Братята, които бѣха дошли първи тукъ, опитаха, какво могатъ да направятъ господаритѣ на планината. Тѣ изпратиха гърмежи, свѣткавици, дъждъ и казаха на братята: качвайте се горѣ! При такива господари човѣкъ става много смиренъ. Тѣзи господари казваха: като дойдатъ вашите братя и сестри тукъ, вие ще ги прѣдупрѣдите да бѫдатъ внимателни къмъ задълженията си, защото и тѣхъ ще измокримъ.

Утрѣ сутринята ще отидемъ на V. езеро (Маха-Буръ), бѣбрека, да видимъ, има ли разлика въ водата отъ миналата година. Сутринъ въ четири часа всички трѣбва да сте на кракъ. Турете настраана всички украшения, всички накити! Подъ думата „накити“ азъ разбирамъ неджзитѣ въ човѣка. Боли те кракъ, кажи си: този накитъ не ми трѣбва! Боли те ухо, кажи си: този накитъ не ми трѣбва! Имашъ нѣкакво неразположение, кажи си: този накитъ не ми трѣбва! Оставете всички накити въ кѣщи и излѣзте вънъ, на чистъ въздухъ, безъ всѣкакви накити. — Не мога да мисля.— Остави и този накитъ настраана. Като се освобождавате постепенно отъ накититѣ си, вие ги хвърляйте настраана отъ васъ и останете само съ Божественото, което ви слѣдва на всѣкаждѣ. Щомъ сте неразположени, вие ча-

жате да дойдатъ слугитѣ, да подобрятъ състоянието ви, но докато дойдатъ тѣ, цѣлиятъ дѣнь ще отиде. Изпаднете ли въ нѣкакво тежко състояние, въ неразположение на духа, кажете си : едва ли ще дойдатъ слугитѣ ми днесъ, ами азъ самъ да се заема, да смѣня състоянието си, т. е. да снема накититѣ си; ето, сутринята си отиде вече, а по сѫщия начинъ ще отиде и останалата часть отъ деня. Щомъ човѣкъ започне нѣкаква работа, състоянието му се измѣня.

И тъй, за да се освободи човѣкъ отъ свещения мързелъ, той трѣбва да прави усилия да работи. Нѣма по-хубаво нѣщо за човѣка отъ служенето. Тукъ имате благоприятни условия за работа, за служене, както на себе си, така и на другитѣ. Ще разпрѣдѣлите врѣмето си така, че да поработите за себе си, за ближнитѣ си и за Бога. Другояче казано: частъ отъ врѣмето ще употребите за ума си, частъ отъ врѣмето — за сърцето си и частъ отъ врѣмето — за тѣлото си. Или, една частъ отъ врѣмето ще употребите за духа си, частъ — за душата си и частъ — за самитѣ васъ. Всѣки да разпрѣдѣли врѣмето си, както разбира. Всѣка работа, която върши, трѣбва да има отношение къмъ физическия, къмъ духовния и къмъ Божествения свѣтъ.

Днесъ ще ви дамъ за четиво 55 гл. отъ Исаия, 5 стихъ : „Ето, ще призовешъ народъ, когото ти не знаешъ ; и народи, които не те знаеха, ще тичатъ при тебе, заради Господа

Бога твоего, и заради Светия Израилевъ, за-
щото те прослави“.

*

4. Бесѣда отъ Учителя, държана на
13 юли, 1931 г. 5 ч. с.

ДЕНЬ НА ДОБРОТО.

Днешния день ще наречемъ день на доброто.

Една житейска мъдрост, една житейска философия казва: когато човѣкъ се нахрани, той не трѣбва да се беспокои, какъ ще се смели храната. Слѣдователно, седне ли човѣкъ прѣдъ трапезата, първо той трѣбва да изпита благодарностъ, че има възможность да се нахрани, да опита Божиите блага; послѣ, трѣбва да започне да яде, като изпитва удоволствие отъ храната, която приема и най-послѣ трѣбва да благодари, че се е нахранилъ. Какъ ще се смели и прѣработи приетата храна отъ стомаха, по това не трѣбва да се прави никакъвъ въпросъ. Когато гладниятъ се намѣри прѣдъ ядене, мисли ли, какъ ще се нахрани, дѣ ще отиде храната и какъ ще се смели? Гладниятъ мисли само за едно: дали ще намѣри храна и колко храна ще намѣри.

Съврѣменнитѣ хора често мислятъ, какво ще стане за въ бѫдеще съ тѣхъ. Това не е тѣхна работа. Когато купите едно перо и го турите на перодръжката, мислите ли, какво ще стане съ него? Нищо не мислите. Туряте перото на перодръжката, и то пише. Когато поставяте чучуръ на нѣкоя чешма, мислите ли, каква работа ще вѣрши той? Вие поставяте чучура,

и нищо не мислите. Който погледне чешмата, той знае вече, каква работа ще върши чучурътъ. Тръбва ли чучурътъ отъ своя страна да остави всичката си работа и да разправя на хората, каква му е службата? Чучурътъ изпълнява работата си и мълчи, а който дойде до чешмата, той разбира, че чучурътъ е на мястото си. Конетъ, които теглятъ кола, тръбва ли да спиратъ на пътя, да разправятъ на този, на онзи, каква работа вършатъ? Тръбва ли коларътъ да спре колата и да разправя на минувачите, кой тегли колата и кой кара конетъ? Достатъчно е само да се погледне къмъ колата, за да се разбере, кой каква служба изпълнява. Не е наша работа да разискваме върху въпроса, кой тегли колата и кой кара конетъ. Да спирате колата, да разпитвате, кой я кара, това не е на място. Спира ви нѣкой и пита: защо си дошли на земята? Ще отговоришъ: азъ съмъ дошли на земята затова, за което и ти си дошли. — Азъ не зная, защо съмъ дошли. — И азъ не зная. Красотата седи, именно, въ незнанието. Ако знаемъ, защо сме дошли, нѣмаше да дойдемъ на земята. Понеже не знаемъ, дошли сме да научимъ, каква е задачата ни на земята. Като се научимъ, ще се върнемъ тамъ, отдѣто сме дошли. Ако нѣкоя риба се хване на вѣдицата, но успѣе да се освободи, втори пътъ ще се хване ли? Втори пътъ тя не се лъже. Тя вече се отказва отъ примамката на вѣдицата.

Казвамъ: въ съвременния свѣтъ има много хора, заинтересувани отъ рибитъ, искатъ

да ги ловятъ. И ще видите, че въ свѣта има много архаически, изостанали нѣща, които служатъ за примамки. Съблазнитѣ въ свѣта не сѫ нищо друго, освѣнъ вѣдици, съ които мамятъ хората. Въ това отношение свѣтъ е бурно море, въ което сѫ поставени безброй вѣдици. Човѣкъ пъкъ е риба, която свободно се разхожда въ морето, докато се натъкне на нѣкоя вѣдица. Зърне ли отдалечъ още нѣкоя вѣдица, той отива къмъ нея, понеже мисли, че ще намѣри нѣщо особено. Закачи ли се за вѣдицата, той вече излиза отъ Бога. Щомъ излѣзе отъ Бога, изгубва свободата си, не е господарь на своето положение и го виждате, или върху нѣкоя перустия на огъня, или въ нѣкоя тенджера, или въ нѣкой човѣшки стомахъ.

Единъ день, като се върне въ морето, ще го питатъ: какво имаше на вѣдицата, съ която те извлѣкоха отъ морето? Какво научи отъ нея? Той ще отговори, като онзи американецъ, който влѣзълъ въ добрѣ осмолена и затворена бѣчва и съ нея се спусналъ отъ Ниагарския водопадъ, по течението на водата. Като го запитали, какъ се чувствуvalъ въ бѣчвата, той отговорилъ: влѣзъ въ бѣчвата, и самъ ще разберешъ. Едно важно нѣщо научихъ: и цѣлия свѣтъ да ми даватъ, втори пжть не влизамъ въ бѣчва, да прѣминавамъ съ нея водопада. Този човѣкъ искалъ да се прослави, всички вѣстници да пишатъ за неговия подвигъ. Обаче, слѣдъ опита си, той казалъ: какво ще пишатъ сега вѣстниците за мене, това не ме интересува. Едно зная: втори пжть не

влизамъ въ бъчва, която се върти на всички страни. Още въ първия моментъ изгубихъ съзнание. Тъй щото, отъ тази опитност не научихъ нищо ново.

И тъй, бъчвата прѣставя безпорядъчния животъ, който нѣкои хора минаватъ. Който попадне въ този животъ, ще знае толкова, колкото е знаель прѣди влизането си въ него. Като излѣзе отъ този животъ, той все ще има нѣкаква опитност, но въ края на краищата, ще каже: втори пътъ не влизамъ въ този животъ! Съ този примѣръ искамъ да ви наведа на мисъльта, че бъчвитѣ сѫ създадени за изкушение. Кой има най-много бъчви? — Кръчмарътъ. Той има мази, пълни съ бъчви, въ които има и старо, и ново вино. Още кой има много бъчви? — Търговецътъ на дървено масло и на други растителни масла, които продава на хората. Най-послѣ дохождаме до ония хора, които нѣматъ бъчви, но наливатъ гореща вода въ термусите си, когато отиватъ на екскурзии по планините. Слѣдователно, най-много и най-голѣми бъчви има кръчмарътъ.

Питамъ: нашитѣ мисли и желания въ голѣми, или въ малки бъчви трѣбва да се затварятъ? Който има нѣкоя голѣма мисъль, или нѣкое голѣмо желание, затворено въ голѣма бъчва, той се намира въ кръчма. Тази голѣма мисъль, затворена въ голѣма бъчва, слѣдъ врѣме ще експлодира, ще пръсне бъчвата и ще излѣзе навънъ. Такава мисъль може да се уподоби на ново вино, което още не е ферментирало. Както младото

вино, затворено въ бъчва, може да пръсне бъчвата и да се излъзе навънъ, така и голѣмата мисъль, като влѣзе въ човѣка, прѣдизвиква сѫщата експлозия. Ние казваме тогава, че този човѣкъ е пиянъ. Обаче, всѣка възвишена, всѣка красива мисъль е малка, като сѣменце, или като житно зърно. Тя не се нуждае отъ голѣми бъчви. За нея е достатъчна най-малката черупчица. Попадне ли въ почва, благоприятна за развитието ѝ, тя изниква и започва да расте, да се развива. Такива мисли не се нуждаятъ нито отъ бъчви, нито отъ хамбари. Турятъ ли ги въ хамбари, тѣхното прѣдназначение е друго. Ще кажете: тия мисли могатъ да се поставятъ въ хамбаритъ, да се запазятъ. Не, всички мисли, които се поставятъ въ хамбари, сѫ опрѣдѣлени за проданъ.

Ние уподобяваме възвишенинѣ мисли съ житното зърно, защото въ него природата крие своите велики тайни. Житото символизира великата жертва въ живота. Защо житото е дошло на земята, това знаятъ само онѣзи хора, които сѫ завършили своето развитие. Една отъ задачите на житото е да подобри живота на хората, да имъ помогне въ еволюцията. Ако човѣкъ въ яденето на хлѣба не може да разбере и осмисли жертвата, която житото прави за него, той никога не би могълъ да разбере думитъ, които Христосъ е изказалъ въ стиха: „Azъ съмъ живиятъ хлѣбъ, слѣзъль отъ небето; който ме яде, ще придобие животъ въ себе си.“ Разберете ли дѣлбокия смисъль на този стихъ, вие ще туряте хлѣба въ устата си съ трепетъ и съ благоговѣние, защото ще знаете,

че Божественото влиза въ васъ. Какво правятъ съвръменните хора съ хлѣба? Нѣкои хора, като се нахранята, събиратъ трошиците отъ хлѣба и ги хвѣрлятъ настрана, за кокошките, или за други птички; нѣкои пѣкъ ги хвѣрлятъ на мравките. И това не е лошо, все ще се използватъ тѣзи трошици. Има хора, които и така не използватъ трошиците, но ги оставятъ да се тѣпчатъ по земята. Правилно е, когато човѣкъ се нахрани, да събере внимателно трошиците и да измие място, дѣто тѣ сѫ паднали. Слѣдъ това, нека остави тѣзи трошици на нѣкое специално за тѣхъ място, дѣто нито кракъ да ги тѣпче, нито вода да ги залива. Оставени на специално място, тѣ ще се използватъ при известни случаи най-правилно.

Изобщо, иска ли човѣкъ да живѣе правилно, той трѣбва да има вѣрни понятия за постежките си въ живота. Запримѣръ, човѣкъ трѣбва да знае, какъ да се храни, какъ да се мие, дѣ да изсипва водата, съ която е измилъ лицето и ржѣтъ си. Сега хората се миятъ, дѣто намѣрятъ и слѣдъ това хвѣрлятъ водата безразборно, дѣто имъ е най-близо. Ще кажете: ако всѣки моментъ обрѣщаме внимание, дѣ сме хвѣрлили трошиците отъ яденето, дѣ сме хвѣрлили водата слѣдъ измиването си, ние ще живѣемъ въ постояннѣ страхъ. Както живѣять съвръменните хора, тѣ сами създаватъ аномалности въ живота си, които се отразяватъ злѣ върху организма имъ. Ако сте на планината и трѣбва да измиете лицето си, какво ще направите? Ще

отидете при нѣкой изворъ, ще гребнете отъ водата му и, малко настрана отъ него, ще измиете ржцѣтъ и лицето си. Ако на това място има езера, както тукъ, ще отидете до най-близкото езеро, ще влѣзете двѣ-три крачки навжтрѣ, за да не пада водата отъ лицето ви вънъ отъ езерото. Ако пъкъ се намирате въ мястностъ, дѣто има цвѣтя, ще се измиете върху тѣхъ, водата да падне отгорѣ имъ.

Днесъ повечето хора се отличаватъ съ крайно непослушание. Тѣ мислятъ, че сѫ много послушни, а въ сѫщностъ не сѫ такива. Човѣкъ е изгубилъ двѣ сѫществени качества: послушание и смирение. Въ замѣна на това той е развиълъ въ себе си чрѣзмѣрна гордостъ. Гордостта е най-голѣмятъ врагъ въ развитието на човѣка. Ако нѣкой човѣкъ е дошълъ до положението на адептъ, но има най-малката гордостъ въ себе си, той може да стигне прѣдъ вратата на Царството Божие, но веднага ще го върнатъ оттамъ. И най-малкиятъ недостатъкъ у човѣка е въ състояние да го спре прѣдъ вратата на рая. Тамъ не се тѣрпи никаква нечистота, никаквъ недостатъкъ. И въ окултната наука се казва, че който иска да влѣзе въ Царството Божие, той трѣбва да бѫде абсолютно чистъ! Безъ чистота, безъ смирение нищо не може да се постигне. Опасно нѣщо е гордостта за духовния човѣкъ. Горделивиятъ прѣдставя високъ скѣлисътъ връхъ, който нищо не дава. Горделивиятъ човѣкъ е скържавъ, той мисли само за себе си, иска всички хора да говорятъ само

за него. Той мисли, че цѣлиятъ свѣтъ е създаденъ само за него. Всички стремежи на горделивия се дѣлжатъ на неговия egoизъмъ, на желанието му да стане голѣмъ, великъ. Отъ осемъ хиляди години насамъ човѣкъ се сили да стане голѣмъ, но освѣнъ, че не е успѣлъ въ това, той даже е издребнѣлъ и въ мислитѣ, и въ чувствата, и въ постѣжките си.

Съвременнитѣ хора се хвалятъ съ голѣми постижения въ областта на религията, на науката, на изкуството и на живота. Тѣ казватъ: „вижте, какви изобрѣтения, какви картини, какво нѣщо сме направили!“ Прѣди години ме поканиха въ една гръцка църква въ Анхиало, да видя, какво е нарисувалъ единъ виденъ художникъ. Влизамъ въ църквата, на стѣната виси една картина, образа на Христа. Този художникъ искалъ да нарисува Христа, но го нарисувалъ съ несъразмѣрно голѣма глава, а чѣртитѣ му, по скоро прѣставяять чѣрти на прѣстѣжникъ, отколкото тѣзи на Христа. Никакво художество нѣмаше въ тази картина. Тя трѣбваше да се изхвърли навънъ. Не се мина много врѣме, и тази църква изгорѣ! Казвамъ: на сѫщото основание всѣки човѣкъ трѣбва да се запита: образътъ, който нося, отговаря ли на Божественото въ менъ? Нѣкой казва: знаешъ ли кой съмъ? — Кой си? Този човѣкъ мисли, че е създаденъ по образъ и подобие Божие. Казвамъ: който мисли така, нека каже, кои сѫ отличителнитѣ чѣрти на образъ, създаденъ по подобие на Бога. Ако срещнете лице, направено по образъ и подобие Божие, ще видите, че отъ всѣка не-

гова пора излизатъ лжчеизпусканятия, трептения отъ електричество и магнетизъмъ, които го правятъ абсолютно чистъ. Никаква каль не може да се задържи на такова лице.

Сега ще приведа една положителна мисъль, разгледана и въ букваленъ, и въ прѣносенъ смисъль. Дойде при мене нѣкой и ме запитва: харесвашъ ли ме? Казвамъ му: ти си пръвъ на яденето, послѣденъ на работата. Той се замисли, не ме разбира. Казвамъ: това не е обидно, то е едно вѣрно положение, взето и въ букваленъ, и въ прѣносенъ смисъль. Прѣди да започне нѣкаква работа, човѣкъ първо яде, а послѣ работи. Като поработи малко, пакъ яде. Слѣдователно, работата седи между двѣ яденета. Сутринъ човѣкъ яде, до обѣдъ работи, а на обѣдъ пакъ яде. Значи, яденето всѣкога прѣдшествува работата. То е потикъ, резултатъ на едно вжтрѣшно желание у човѣка.

Сега ще прѣведа този законъ. Любовъта всѣкога прѣдшествува постѣпните, дѣйствията на човѣка. Човѣкъ не може да извѣрши нѣкаква работа, докато не е взелъ нѣщо отъ храната на любовъта. Не приеме ли нѣщо отъ тази храна, той не може да работи. И затова, като казвамъ, че нѣкой е пръвъ на яденето, разбирамъ, че е пръвъ въ любовъта. Който се храни отъ любовъта, неговата работа и въ началото, и въ края ще бѫде олична. Такъвъ човѣкъ не трѣбва да има на лицето си никаква каль, която да запушва поритѣ; мислитѣ му трѣбва да бѫдатъ чисти, ясни. Тогава, каквито противорѣчия се явятъ въ

сърцето му, тъм моментално ще се разрѣшатъ. И той ще има противорѣчия и мѫжнотии, но ще ги разрѣшава правилно. И неговиятъ путь не е абсолютно правъ; и той ще обикаля оттукъ-оттамъ; но стѣпката му е сигурна. Когато минава прѣзъ опасни мѣста въ живота си, той поставя крака си така, като че го забива. Щомъ дигне крака си, той пакъ е свободенъ. Това значи да бѫде човѣкъ праведенъ.

Екскурзиитѣ, които правите изъ планините, прѣдставяте външната страна на живота. Нима изпитанията на човѣка не сѫ екскурзии? Като вървите по високи, стрѣмни мѣста, вие се ужасявате, страхувате се да не се подхлъзнете и паднете. Нима бѣднотията, болестите, несгодите и несполукитѣ въ живота на хората не внасятъ въ тѣхъ сѫщо такъвъ ужасъ и страхъ? Тѣзи явления въ живота прѣдставяте сѫщо такива стрѣмни планински мѣста, каквито и вие срѣщате по екскурзиитѣ. Като погледнете къмъ тия мѣста, вие се страхувате и казвате: какъ ще изкараме живота си, какъ ще се прѣхранимъ? Лоши хора има въ свѣта. Какво ще се прави? Казвамъ: това е най-малкото още. Нѣкога ще изгубите вѣрата си въ Бога, ще изгубите смисъла на живота си, ще изгубите всѣкаква свѣтлина и около васъ ще настане пълень мракъ. Другъ путь ще се намѣрите прѣдъ голѣми землетресения; около васъ ще гърми, ще се свѣтка; хоризонтътъ ви ще се заоблачи, ще почне да вали дъждъ, камъни ще се събарятъ около васъ, и надеждите ви една слѣдъ друга ще се рушатъ, ще изчезватъ. Какво ще пра-

вите тогава? Има ли по-голѣмъ ужасъ за човѣка отъ тѣзи състояния? Обаче, който ходи въ закона на любовъта, той ще види, че всички тия нѣща сѫ привидни. Тѣ ще изчезватъ прѣдъ него, като сапунени мѣхури.

Разправяше единъ познатъ, че една вечеръ му било много студено и, като си легналъ, турилъ на краката си единъ нагорещенъ камъкъ, да ги стопли. Обаче, цѣлата нощъ сънувалъ, че ходи по нажежени планини. Като станалъ сутринъта, спомнилъ си съня и разбралъ, че този сънъ билъ прѣдизвиканъ отъ нагорещения камъкъ, който турилъ прѣзъ нощта на краката си. Температурата на камъка била едва 35—40°, но въ съня впечатлението отъ него било прѣувеличено. На другата нощъ той не турилъ нагорещенъ камъкъ на краката си и затова не сънувалъ, че ходи по нагорещени планини. Значи, между съня и дѣйствителността има извѣстно съотношение.

Сега, мисъльта, която искамъ да остане въ ума ви за днесъ е, че днешниятъ денъ е денъ на доброто. Човѣкъ трѣбва да воюва за доброто въ свѣта, но той трѣбва да знае, какъ да воюва. Значи, човѣкъ не трѣбва да бѫде миролюбивъ. Ако въпросътъ е за миръ, човѣкъ трѣбва да е въ миръ съ доброто, но не и съ злото. Между доброто и злото не може да има нито миръ, нито съгласие, нито равновѣсие. Злото всѣкога се стреми да подчини доброто, да му стане господарь и да го използува, но и доброто, отъ своя страна, се стреми да подчини злото. Въ края на крайната единъ отъ двата принципа ще под-

чини другия, ще го застави да му слугува. Досега доброто е слугувало на злото, но отсега нататъкъ злото ще слугува на доброто. Искате ли да бъдете свободни, станете господари на злото. Вие не можете да бъдете приятели съ злото, но господари можете да му станете. Дошло е вече връщето за това. Положението на злото се измѣня: който е билъ лошъ, сега ще бѫде слуга. Щомъ стане слуга, може да му се прѣдскаже, какво го чака. Въ миналото добрите хора сѫ били слуги, а лошиятѣ — господари. Сега ще стане обратното: добрите хора ще бѫдатъ господари, а лошиятѣ — слуги. Слѣдователно, ще имаме добри господари, а лоши слуги.

И тъй, опасностъта, която заплашва съвременното човѣчество, иде отъ слугите, а не отъ господарите. Понеже въ миналото злото е било господарь, а доброто слуга, затова сѫ казали, че който е господарь, той е на кривъ пътъ, а който е слуга, той е на правъ пътъ. Днесъ, обаче, трѣбва да бѫде обратното: доброто да е господарь, а злото слуга. Въ миналото доброто се е оплаквало отъ своя господарь, но сега, за да се оправятъ работите, злото трѣбва да се хвали съ своя господарь. Само по този начинъ ще се реализира мисълта, изказана отъ пророкъ Исаия: „Вълкътъ и агнето ще пасятъ наедно; и лъвътъ ще яде плѣва, както говедото, а храна на змията ще бѫде прѣстъта: не ще да правятъ поврѣда, нито погубване“.

Сега, цѣльта на нашето прѣбиваванетукъ е да направимъ връзка съ невидимия, съ-

реалния свѣтъ. Вие мислите, че освѣнъ васъ, никой другъ нѣма тукъ; вие мислите, че плавната е празна. Не, безброй очи има въ плавната, които слѣдятъ всичко и ви изпитватъ. Щомъ има очи, има и уши, всичко се вижда и чува. Когато Мойсей изведе евреите изъ Египетъ, той ги заведе въ пустинята, дѣто, като дѣца, трѣбаше да ги учи, какъ да стѫпватъ, какъ да пазятъ абсолютна чистота. Той имъ казваше: понеже Богъ се движи между васъ, вие трѣбва да пазите голѣма чистота, да не се натъкне Той на нѣкаква нечистотия. Обаче, и досега още евреите не живѣятъ въ тази чистота. И българите сѫщо не спазватъ тази чистота. Ако биха приложили чистотата въ живота си, тѣ щѣха да прогресиратъ побѣрзо. Изъ цѣла България най-чисти хора сѫ еленчани. Въ това отношение тѣ седатъ повисоко и отъ американците. Лагерътъ ни трѣбва да бѫде абсолютно чистъ, та който мине оттукъ, да остане доволенъ.

И тѣй, ако искате да се ползвате отъ благата на природата, всѣки денъ трѣбва да си миете краката до колѣнѣтѣ, и то поне по три пжти: сутринь се мийте съ топла вода, на обѣдъ можете да се измивате въ езерото и вечеръ — пакъ съ топла вода. Мийте си краката и не се страхувайте. Добрѣ е да се правятъ частични измивания на тѣлото. Понѣкога тѣ сѫ за прѣдпочитане прѣдъ цѣлитѣ бани. Изобщо, природата обича разнообразието. Германскиятъ лѣкаръ Луи-Куне е схваналъ този законъ и затова на слаби, на болни хора той прѣпорожчва седещи бани, т. е.

да се измива само едната половина на тѣлото, а другата да остане суха. Запримѣръ, ако единъ день човѣкъ измие горната част на тѣлосто си, до кръста, другата част, долната, трѣбва да остане суха; на другия день ще измие долната част на тѣлото си, отъ кръста нататъкъ, а горната част ще остане суха. Или, ако сутринъ човѣкъ измие лицето си, на обѣдъ да намокри малко главата си отзадъ. По този начинъ се прѣдизвиква правилна обмѣна въ тѣлото. Който знае, какъ да мие ржцѣтѣ си, тѣхното измиване ще се отрази добре върху краката. И обратно: краката измити правилно, това се отразява и върху ржцѣтѣ. При това, като миете краката си, не бѣрзайте изведнѣкъ да ги измиете. Бѣрзото миене показва неразбиране на закона. Потопете краката си въ водата и поседете въ това положение малко врѣме. Мислено измивайте краката си, докато усѣтите нѣкаква приятност, нѣкаква реакция въ ржцѣтѣ. Слѣдъ тово бавно измивайте краката си. Като се миете по този начинъ, силитѣ въ организма се разпрѣдѣлятъ правилно. Щомъ започне реакция въ организма, човѣкъ може постепенно да измие всички части на тѣлото си. Само по този начинъ може да се прѣдизвика уравновѣсяване на енергиите въ организма на човѣка.

Често хората се поврѣждатъ отъ банитѣ, понеже не знаятъ, какъ да ги използвуватъ. Запримѣръ, нѣкой направи една топла баня, а слѣдъ това отиде на студенъ душъ. Тѣзи рѣзки промѣни върху тѣлото не сѫ за обик-

новения човѣкъ, тѣ сѫ само за богочетвѣ. Който не е калѣнъ, той трѣбва да прави топли бани, като оставя енергията на топлината да дѣйствува върху организъма. Студените душове, които срѣщате въ природата, сѫ добри, но само при известни условия. Нѣкой казва: азъ правя студени бани, да се каля. Докато човѣкъ се кали, тѣзи рѣзки промѣни ще предизвикатъ най-различни реакции на втвърдяване въ тѣлото, вслѣдствие на което въ организма ще се натрупа повече електричество, съ което той мѣжно ще се справи. Ако е въпросъ за студени бани, азъ бихъ предоржчалъ на всички хора дъждовните бани, главно прѣзъ мѣсеците май, юни, юли и най-много до половината на августъ. Дъждовните капки прѣзъ тѣзи мѣсеци сѫ топли и пълни съ електричество и магнетизъмъ. Дъждовни бани прѣзъ останалите мѣсеци не предоржчвамъ. Когато не можете да правите дъждовни бани, добрѣ е да правите бани съ вода, която е нагрѣта най-много отъ 35—40°, близо до естествената топлина на тѣлото. Такива сѫ и много отъ естествените извори. Надъ тази температура водата има вече разтегателна сила, която не е приятна за тѣлото. Добрѣ е дъждовните бани да не се правятъ направо на тѣлото, но прѣзъ нѣкаква тѣнка дреха. Така правени банитѣ, дъждовните капки развиваватъ особена енергия, която се отразява върху организма благотворно. Вземете примѣръ отъ животните. Природата ги е покрила съ специални дрехи, посредствомъ които дъждовните капки извѣршватъ своята

служба много правилно. Тъхните дрехи ги предпазват и отъ неблагоприятните условия на живота. Чрезъ козината си тъ възприематъ енергията на природата и ги използватъ правилно.

И тъй, човекъ тръбва да държи тълото си въ голъма чистота. Той тръбва да прави редъ опити, докато намъри единъ правиленъ и положителенъ начинъ за миене на ръцетъ, на лицето, на краката и на останалите части отъ тълото. Има много начини за правилно миене, но всъки самъ тръбва да намъри подходещъ за себе си. Въ това отношение азъ съмъ правиълъ много опити и съмъ дошълъ до положителни резултати. И вие тръбва да правите опити, да се домогнете до единъ специфиченъ начинъ за всъки едного. Ще ви дамъ единъ съветъ: не правете студени душове! По никакъ начинъ не мийте краката си съ студена вода, особено слѣдъ хранене. Единъ нашъ познатъ, прѣзъ единъ горещъ лѣтенъ денъ се нахранилъ, слѣдъ това измилъ краката си съ студена вода и задръмалъ малко. Отъ това измиване на краката, станало голъмо изтичане на енергия отъ организма му, вслѣдствие на което положението му се бѣше толкова влошило, че едва го върнахме отъ онзи свѣтъ. Когато човекъ прави бани, той тръбва да има прѣдъ видъ и разположението на духа си. Той тръбва да е абсолютно свободенъ и разположенъ по духъ, да забрави всички мъжчински и грижи; така направена банята, тя доставя голъмо удоволствие на човека и благодарностъ отъ топлата вода. Такава баня представлява най-

голъмо благо за човѣка. Въ яденето, въ спането трѣбва да се спазва сѫщиятъ законъ. Човѣкъ трѣбва да яде и да спи при най-голъмо разположение на духа. При всички положения въ живота си човѣкъ трѣбва да бѫде господарь.

Казвате: човѣкъ трѣбва да се пази отъ вѣтъръ, отъ течение, да не се простуди. Вѣрно е, че човѣкъ трѣбва да се пази, да не се излага на силни, голѣми вѣтрове, но има единъ приятенъ, тихъ вѣtreцъ, отъ който не трѣбва да се крие. Този вѣtreцъ прѣдизвиква голѣма приятностъ у човѣка. Този вѣtreцъ азъ наричамъ дихание на Бога. Сѫществата отъ невидимия свѣтъ, които ни обичатъ, изпращатъ този приятенъ, тихъ вѣtreцъ да ни полъха. Обаче, има силни, голѣми вѣтрове, топли течения, които сѫ опасни за човѣка, понеже извличатъ влагата отъ тѣлото му. Такива топли течения се явяватъ нѣкога денемъ, нѣкога нощемъ. Тихите вѣтрове сѫ приятни за въздушни бани. Човѣкъ може да се излага на тѣхъ безъ никакъвъ страхъ. Днесъ изъ цѣла Европа хората правятъ такива въздушни бани, но понеже не знаятъ, по какъвъ начинъ и по кое врѣме да ги правятъ, тѣ нѣматъ добри резултати. Когато човѣкъ се домогне до правилния начинъ, по който могатъ да се правятъ въздушните бани, той ще разбере закона, на който се подчиняватъ неговите мисли. Сѫщеврѣменно той ще научи закона, споредъ който ще може правилно да разпрѣдѣля дневната си работа: той ще знае,

какво тръбва да върши сутринъ, какво слѣдъ обѣдъ и какво — вечеръ.

Съврѣменнитѣ хора се намиратъ въ голѣмъ хаосъ, не знаятъ кога, какво да работятъ, вслѣдствие на което много енергия иждивяватъ, а слаби резултати придобиватъ. Искате ли да имате успѣхъ въ работата, щомъ станете сутринъ, още докато сте въ леглото си, благодарете на Бога за всичко, което ви е далъ. Вие ще кажете: дѣ е Господъ? — Господъ е задъ слѣнцето, задъ небето, задъ земята, задъ водата, задъ въздуха, задъ вѣтъра, задъ камънитѣ, задъ растенията, задъ животнитѣ, задъ хората — навсѣкждѣ е Богъ. Нѣма нѣщо въ свѣта, задъ което да не е Богъ. Всичко, което е въ насъ и извѣнъ насъ, всичко, което ни заобикаля, представя фонъ, задъ който се крие Богъ, като великъ художникъ. Той иска да ни изпита, да провѣри, какъ ние разбираме нѣщата. Щомъ гледамъ природата и я разбирамъ, азъ зная вече, че задъ мене, надъ мене и около мене, навсѣкждѣ е Богъ; азъ се радвамъ на всичко, което Той е направилъ и мисля за Неговите дѣла. Докато мисля за Господа, Той е прѣдъ мене; прѣстана ли да мисля за Него, Той е задъ мене.

Слѣдователно, когато Богъ е прѣдъ васъ, вие ще имате едно състояние; когато е задъ васъ, вие ще имате друго състояние. Кое отъ двѣтѣ състояния е по-добро? По-добро е, когато Богъ е прѣдъ васъ. Представете си, че вие сте самъ въ гората, объркали сте пжтя, не знаете накаждѣ да вървите. Изведнъжъ виж-

дате насрѣща си човѣкъ, и вѣднага се зарадвате, че той ще може да ви ориентира. Снощи една сестра отишла да се разходи малко и се отдалечила отъ лагера. Като се видѣла сама, тя започнала да вика, да се моли, но никой не й се обадилъ. По едно врѣме чува стѣжки задъ себе си; обрѣща се и вижда единъ братъ. Кой е този братъ, какъ се казва, това не я интересува. Тя била доволна, че има близъкъ човѣкъ, съ когото да се вѣрне въ лагера. Тя викала, молила се, безъ да по-дозира, че Господъ е задъ нея. Въ дадения случай, въ лицето на този братъ тя видѣла Бога. Често хората изпадатъ въ такова положение въ живота си. Запримѣръ, нѣкой е затруднѣнъ, намира се въ безизходно положение, не знае, какво да прави. Изведнѣкъ задъ него изкача единъ човѣкъ, потупва го по гърба и му казва: не бой се, азъ съмъ. Въ първия моментъ той се стрѣска, но послѣ вижда, че този човѣкъ е неговиятъ приятель, който иде да го извади отъ трудното положение, въ което се намира. Това е проявява на Божията Любовь. Тъй што, при най-голѣмитѣ изпитания, страдания и мѫчнотии за човѣка, Богъ ще му се яви въ една или въ друга форма, да го утѣши, да му помогне.

Казвамъ: ние сме дошли тукъ да изучаваме Божиитѣ дѣла, да видимъ, какво Богъ е направилъ; послѣ, ще се срещнемъ съ Него и ще си поговоримъ малко. Ако кажете на нѣкой външенъ човѣкъ, че сте се разговаряли съ Бога, какво ще помисли той за васъ? На хора, които не ви разбиратъ, трѣб-

ва ли да имъ разправяте, какво сте видѣли и съ кого сте се разговаряли? Ако срещна художника, чиито картини съмъ разглеждалъ, ще му кажа: много се радвамъ, че видѣхъ твоите картини, много ми харесватъ. Трѣбва ли да разправямъ за картините на този художникъ на човѣкъ, който нищо не разбира отъ художество? На човѣкъ, който не обича екскурзии и не прави никакви излети изъ планините, трѣбва ли да разправямъ, защо ходя на екскурзии? Каквото и да му кажа, той нѣма да ме разбере. Обаче, ако кажа на този човѣкъ, че на планината нѣкждѣ има заровено голѣмо количество злато, той веднага ще ме разбере. Колкото и да не обича екскурзии, макаръ и никога да не е ходилъ по планините, той веднага ще се приготви и ще трѣгне на пѣтъ. Стремежътъ да намѣри заровеното злато ще му даде сила да прѣмине и най-трудния пѣтъ. Единъ день споменахъ прѣдъ нѣкои отъ приятелите, че на много място изъ Рила има злато. Тѣ веднага казаха: кажете ни, дѣ има тукъ злато, защото ни дотегна вече сиромашията. Казвамъ: на много място изъ Рила, дѣто човѣшки кракъ не е стѫпвалъ, се намира този първиченъ, жизненъ елементъ, който още старитѣ алхимици сѫ търсили. До статъчно е човѣкъ да стѫпи на мястото, дѣто е този елементъ, за да се подмлади моментално. Ако е биль старъ, подмладява се; ако брадата му е побѣлѣла и окапала, изведнѣкъ става черна и гѣста; ако косата му е побѣлѣла, моментално става черна. Като се види въ това положение, човѣкъ самъ ще се

чуди, какъ се е прѣобразилъ. Ако нѣкой прѣкара извѣстно врѣме въ Рилската пустиня и се върне между познатитѣ си така прѣобразенъ и подмладенъ, какво ще кажатъ за него? Ще вѣрватъ ли въ това, което той ще имъ разправя? Никой нѣма да вѣрва. Всички ще го питатъ: кой си ти? Ние не те познаваме. Колкото и да имъ разправя, че той е сѫщиятъ тѣхенъ познатъ, тѣ нѣма да го вѣрватъ.

Апостолъ Павелъ казва: „Ние нѣма да умремъ, но ще се измѣнимъ“. Слѣдователно, всички трѣбва така да се измѣните, че никой да не ви познае. Единъ денъ и вие все ще стѣпите на това място; отъ тозъ моментъ за васъ ще настане нова епоха въ живота ви. На това място, именно, е стѣпилъ нѣкога Мойсей, заради което Богъ му каза: „Изуй обущата си, защото мястото, на което си стѣпилъ, е свето“. Отъ тозъ моментъ вече Мойсей стана силенъ, мощнъ и бѣше въ състояние да изведе израилския народъ изъ Египетъ. Обаче, Мойсей дѣлъго врѣме се колеба, да приеме ли тази задача, или не. Откакъ Богъ започна да му говори, той стана смиренъ. Мойсей имаше много знания, но не се рѣшаваше да приеме възложената отъ Бога работа и казваше: Господи, тази задача е трудна за мене. Азъ не съмъ готовъ да се излагамъ на такива изпитания, азъ съмъ гъгнivъ. Възложи тази работа на другъ нѣкой. Господъ му каза: понеже ти стѣпи на свещената земя, на тебе възлагамъ тази мисия. Както каза Богъ, така и стана.

Гъгнивостта на Мойсая показва, че той е билъ страхливъ човѣкъ. Докато не бѣше убилъ египтянина, той не бѣше гъгнивъ. Щомъ го уби, той вече стана гъгнивъ. Човѣкъ става гъгнивъ, когато се уплаши. Мойсей нѣмаше право да убива, понеже бѣше членъ на Бѣлото Братство, а всѣки членъ, който извѣршваше убийство, се наказваше строго. За да изкупи този грѣхъ, Мойсей трѣбваше цѣли 40 години да пасе овци въ пустинята. И следъ това той трѣбваше да се очени, за да може убитиятъ египтянинъ да се прѣроди чрѣзъ него. Както виждате, всѣки грѣхъ се изкупва скжпо. Дълго време ще трѣбва овци да се пасатъ, докато човѣкъ изкупи грѣховетѣ си. Казвате: работата на Мойсей бѣше друга, но нашето положение не е лесно. И на Мойсая положението не бѣше лесно. Единъ такъвъ ученъ, като него, извѣстенъ на цѣлия Египетъ, трѣбваше 40 години да бѫде овчаръ, за да изкупи грѣха си. Голѣмо смиреніе и търпѣние се изискваше за това. Обаче, по този начинъ Мойсей изучаваше Божиитѣ пжтища. Единъ денъ Богъ му се яви въ пустинята и каза: „Чухъ страданията и вoplитѣ на моя народъ, затова ти ще отидешъ да го освободишъ отъ египетското робство.“

Животътъ на Мойсая прѣдставя история на човѣшките изпитания. Всѣки човѣкъ трѣбва да мине прѣзъ тѣзи изпитания, за да може единъ денъ, когато Богъ му се яви, да знае, какво да прави. Яви ли се Богъ на човѣка, той го изпраща на работа. И който денъ

Богъ го изпрати на работа, той тръбва да бъде готовъ. Въ първо връме ще се поколебае малко, но послѣ ще стане силенъ, ще приеме възложената работа и ще я свърши благополучно. Богъ се яви на Иона, когото изпрати въ Ниневия да проповѣдва на жителите отъ този градъ да се разкажатъ. Не се ли разкажатъ, всички ще погинатъ. Ионъ не прие тази работа, но замина съ параходъ за Испания. Като се качи на парахода, по пътя се яви буря въ морето. И хвърлиха Иона въ водата, дѣто го погълна една голѣма риба, въ утробата на която той прѣкара три дена и три нощи. Когато съзна грѣшката си, рибата го изхвърли на брѣга на морето. Като се видѣ вънъ отъ утробата на рибата, той се обръна къмъ Бога съ молитвата: Господи, прости ме! Каквото ме накарашъ, азъ съмъ готовъ да го изпълня. Господъ го запита: Ще отидешъ ли сега да проповѣдвашъ? —Ще отида, Господи, дѣто ме пратишъ. Той отиде въ Ниневия да проповѣдва на хората, че ако не се разкажатъ, въ продължение на 40 дни ще погинатъ. Слѣдъ това той се качи на едно високо място, да види, дали ще се изпълнятъ Божиите думи. Като видѣ, че не се изпълниха думите Господни, той каза: азъ знаехъ, че така ще стане. Богъ ме поставилъ на голѣмъ изпитъ. Сега всички ще кажатъ за мене: ето, единъ голѣмъ лъжецъ! Тогава Богъ го запита: Какъ мислишъ, не тръбва ли да се смиля надъ тия хора, които, отъ царь до послѣденъ, се смириха и разкажаха? Слѣдъ това Богъ му даде единъ добъръ урокъ. Ионъ си направи

ви една колиба, а заради скръбъта му, Богъ опрѣдѣли една тиква да му пази сънка. Обаче, на сутринната червей порази тиковата, и тя изсъхна. Ионъ остана пакъ на открито, да го пече слънцето. Той се обѣрна къмъ Бога съ думитѣ: Господи, Ти ме прати да проповѣдвамъ и да прѣдамъ Твоите думи на жителите отъ града Ниневия, но тѣ не се сбѫднаха. Даде ми една тиква, и няя ми отне. Трѣбваше ли и тази тиква да ми вземешъ? И стана му мѣжно за тиковата. Богъ го запита: Ако на тебе ти домжчи за една тиква, за която нищо не си направилъ, не трѣбваше ли азъ да ложаля и да се смиля надъ цѣлъ народъ, който се разкая?

Казвамъ: Божийтѣ пѫтища сѫ велики и неизповѣдими. Искаме ли да познаемъ Божийтѣ пѫтища, не трѣбва да бѫдемъ страхови като Мойсей и като Иона. Трѣбва ли да проповѣдваме въ Ниневия и слѣдъ това да слѣдимъ, дали ще се изпълнятъ Божийтѣ думи? Трѣбва ли, като ни даде Богъ една тиква и тя изсъхне, да негодуваме за нея прѣдъ Господа? Трѣбва ли, като Мойсей, да се отказваме отъ работата, която Богъ ни възлага, защото сме гъгниви? Богъ запита Мойсей: Кой създава красивата рѣчъ? При това, ти знаешъ причината, защо си гъгнивъ. Днесъ и вие, като Мойсей, не искате да напуснете овцитѣ си и да отидете да освободите народа си. Когато Богъ се яви на Мойсей, той бѣше на 80 години и си каза: какъ е възможно на тази възрастъ да се наема съ толкова трудна задача, да освобождавамъ своя народъ? По-добрѣ ще си паса овцитѣ,

както досега съмъ ги пасълъ. При това, азъ съмъ гъгнивъ, не мога да говоря краснорѣчivo. Богъ му каза: Ти приеми тази работа, всичко друго ще се нареди. Ще извикамъ братъ ти, Ааронъ, да ти помага. Вземи тояжката си, т. е. знанието, напусни овцитѣ си и тръгни. Овцитѣ на Мойсей прѣставятъ израилския народъ. Богъ каза на Мойсей: Колкото години бѣше овчарь, толкова години ще водишъ еврейския народъ въ пустинята, дѣтоще имашъ работа съ живи овци. При единъ случай Мойсей се обръна къмъ Господа съдумитѣ: Господи, овцитѣ, които ми даде, безъ малко щѣха да ме убиятъ съ камъни. Казвамъ: и вие, като Мойсей, сте били овчари, пасли сте овци въ пустинята, но отсега нататъкъ ще ласете живи овци. Прѣзъ всичкото врѣме, което евреите прѣкараха въ пустинята, ангелъ Господенъ постоянно ги придружаваше и казваше имъ, какво трѣбва да правятъ. Отъ прѣбиваването си въ пустинята, Мойсей придоби нови знания и издѣржа изпита си, вслѣдствие на което ликвидира съ своята карма. Слѣдъ завръшване на работата си, той оставилъ еврейския народъ въ рѫцѣта на своя замѣстникъ, да продължи пътя си за Ханаанската земя.

И тъй, новиятъ пътъ, по който сега вървите, е пътъ на учение. Каквото се случава въ живота на човѣка, то е опрѣдѣлено отъ Бога. Всѣко нѣщо е на мястото си. Първото нѣщо, което се изисква отъ всички, които сте дошли на екскурзия въ Рила, е абсолютна чистота: чистота физическа, чистота сърдечна

и чистота умствена. Това значи: всъка мисъль, всъко желание и всъка постежка тръбва да се анализиратъ, дасе види, кои отъ тъхъ сѫ животински, кои човѣшки и кои Божествени. Слѣдъ това човѣкъ тръбва да ги отдѣли едни отъ други, както се отдѣлятъ металитѣ отъ примѣсите, или отъ елементите, съ които сѫ съединени. И най-послѣ, слѣдъ като е отдѣлилъ и класифициралъ желанията, споредъ тѣхните място, да вземе отъ тъхъ само Божествените. Има желания, които не сѫ потрѣбни за човѣка — тъхъ той ще остави на страна. Има желания, които му сѫ необходими — тъхъ той ще употреби, като градиво, при строежа на Божественото здание.

Второ, необходимо нѣщо за всинца ви е да ставате рано, да не се облѣнявате. Щомъ сте дошли тукъ, всички ще пѣете заедно, ще работите заедно, ще се молите заедно и т. н. Не мислете, че като се уедините, много работа ще свѣршите. Човѣкъ може да бѫде уединенъ и всрѣдъ обществото. Уединението не е външенъ процесъ. Прѣставете си, че нѣкой човѣкъ управлява единъ корабъ всрѣдъ бурно море. Отъ какво зависи неговото благополучно пристигане на опрѣдѣленото място? — Отъ неговия умъ, отъ умѣнието му да направлява своя корабъ. Обаче, прѣвъ цѣлия си животъ той нѣма да бѫде все въ кораба. Корабътъ прѣставя място на уединение. Слѣдователно, уединението на човѣка е временно, то не може да продължава цѣлъ животъ. Уединението е изпитно състояние за човѣка. Мине ли изпита, прѣстава и уедине-

нието. Слѣдъ това той трѣбва да влѣзе между хората, да работи съ тѣхъ и за тѣхъ, като съзнава, че всички души сѫ едно и сѫщо нѣщо, понеже всички души сѫ излѣзли отъ Бога. Привилегия є за човѣка да има общение съ една душа, или съ растение, съ животно, съ водата, съ въздуха, съ вѣтъра, съ камъните и т. н. Защо? — Понеже всичко е създадено отъ Бога.

Слѣдователно, който не разсѫждава по този начинъ, той ще остане само съ първоначалното си образование. Срѣдното и висшето образование започватъ съ дълбоко разбиране на живота. Който има такова образование, той вижда навсѣкѫдѣ въ живота пъленъ редъ и порядъкъ. Безъ този погледъ, човѣкъ вижда нѣщата разхврляни, но и това положение съставя прѣдметно обучение. Всички камъни около настъ сѫ разхврляни, тѣ чакатъ да дойде нѣкой отвѣнъ, да ги нареди. Тѣ сѫ материалъ за работа. Сега всички планини на Балканския полуостровъ прѣтърпяватъ едно снишаване, и слѣдъ нѣколко хиляди години тѣ ще се прѣвърнатъ въ долини, въ полета. На мѣстата на сегашнитѣ полета ще се явятъ нови планини. Тѣщото, сегашнитѣ планини ще се прѣвърнатъ въ долини, въ полета, а сегашнитѣ полета — въ планини. Или, другояче казано: почвата, която е била подъ водата, ще излѣзе надъ водата, като полета за обработване, а тази, която е била надъ водата, ще остане подъ водата. Това подразбира: високитѣ мѣста у настъ, на които нищо досега не е расло, ще се

снишатъ, ще станать долини и полета, на които ще растатъ жито, царевица и разни плодове. Тогава животът на хората ще се подобри. И въ Писанието е казано: „Планините ще се снишатъ“, т. е. неблагоприятните условия на живота ще станатъ благоприятни.

Сега, като държа тази бесѣда, дохождам на умъ слѣдния примѣръ. Единъ ревностенъ евангелистъ ималъ едно малко дѣте, което често молило баща си да го заведе на църква, да види, какъ хората се молятъ. Бащата отказвалъ на дѣтето, намиралъ, че още е малко да го води на църква, но то все настоявало. Най-послѣ бащата се съгласилъ, защо дѣтето си на църква. Тъхниятъ проповѣдникъ ималъ обичай, прѣзъ врѣмето, докато траела молитвата и проповѣдъта, да седи на колѣнѣ. Така правили и богоомолците. Бащата казаль на дѣтето си: и ти трѣбва да седишъ на колѣнѣ. Дѣтето послушало баща си и колѣничило. Като поседѣло половинъ часъ на колѣнѣ, дѣтето се уморило и запитало баща си: татко, много ли още ще седимъ на колѣнѣ? Баща му казаль: чакай, проповѣдникътъ е още въ пустинята. Той трѣбва да излѣзе оттамъ, да прѣмине цѣлия Старъ Завѣтъ, и най-послѣ да навлѣзе въ Новия Завѣтъ, а затова се иска много врѣме. Проповѣдникътъ обикновено започвалъ отъ Битието и свършвалъ съ Откровението. Дѣтето, като седѣло толкова врѣме на колѣнѣ, казало на баща си: татко, много се уморихъ. Ще си помисля, дали втори пътъ ще дойда на църква. Сега, като ви говоря азъ, и вие си казвате: много

трудна работа е тази, ще си помислимъ, дали можемъ да я изпълнимъ. Това дълте тръбващо да седи на колѣнѣ само 15 минути, и слѣдъ това да седне на столъ, да слуша, какво говори проповѣдникътъ. Казвамъ: всѣка истина, която може да се приложи въ живота, има форма, която съответствува на състоянието на ума, на сърцето и на волята на човѣка. Слѣдователно, всѣки ще я приложи споредъ своите възможности и разбирания. Казвате: ами, ако направимъ нѣкаква грѣшка? Вие приложете истината, и ако направите грѣшка, тогава ще говорите.

Прѣставете си, че нѣкой познатъ ви срѣща и пожелава да му кажете нѣщо за Господа. Отдѣ ще започнете да говорите? Ето какво тръбва да правите. Щомъ излизате изъ града, вие всѣкоѓа тръбва да носите съ себе си торба, пълна съ ябълки, съ круши, съ сливи, съ праскови и т. н. Като ви помоли нѣкой да му кажете нѣщо за Господа, вие извадете отъ торбата си една ябълка и кажете: заповѣдай! Какво чувствувашъ? — Кажи ми нѣщо за Господа! Извадете една круша и кажете: заповѣдай! Какво чувствувашъ? Той взима и крушата, но пакъ иска да му кажете нѣщо за Господа. Вие ще вадите отъ торбата си още плодове и ще му давате, докато прѣстане да пита. Слѣдъ това ще се раздѣлите и ще му кажете: като се срещнемъ втори пътъ, пакъ ще си поговоримъ. Този човѣкъ остава въ недоумѣние. Срѣща единъ свой приятель и му казва: чудно нѣщо! Ви-

дъхъ прѣди малко единъ свой познатъ, но много страненъ човѣкъ! Питахъ го да ми каже нѣщо за Господа, той извади отъ една торба една хубава ябълка и ми я подаде. Изядохъ ябълката, и пакъ повторихъ въпроса. Той ми подаде една хубава круша. Изядохъ и крушата. Щомъ го запитвахъ нѣщо за Господа, той само ми подаваше по единъ плодъ, и нищо не ми отговаряше. Най-послѣ, като прѣстанахъ да го питамъ, той затвори торбата си и ми каза: втори пътъ пакъ ще поговоримъ. Какво мислишъ ти за този човѣкъ?
— Изпитва те нѣщо. — Възможно е.

И тъй, сега и на васъ давамъ тази задача. Всѣки трѣбва да носи съ себе си по една торба, пълна съ плодове, та като ви помоли нѣкой да му кажете нѣщо за Господа, прѣложете му единъ отъ плодовете, които носите. Ако не искате да носите торба съ плодове, тогава можете да носите една торбичка съ златни монети, които да раздавате на всѣки, който би ви запиталъ нѣщо за Господа. Обаче, този начинъ на проповѣдане е много скжъпъ. Така могатъ да проповѣдватъ само милионеритѣ. За васъ е първиятъ начинъ — да проповѣдвате съ плодове. Ето защо, всички трѣбва да имате по една торба, пълна съ различни и то най-хубави плодове. Щомъ носите тази торба съ плодове, и за васъ ще има, и за ближнитѣ ви ще има. Какъвъ по-практиченъ и по-реаленъ методъ за проповѣдь може да има? И тогава стихътъ, че агнето, вълкътъ, лъвътъ и змията ще се хранятъ за-

едно и никому зле нѣма да правятъ, ще бѫде
вѣренъ.

*

5. Бесѣда отъ Учителя, държана на
14 юли 1931 г. 8 ч. с.

ДЕНЬ НА БОЖИЯТА РАБОТА.

Ще прочета 54 гл. отъ Исаия, която наричамъ глава на човѣшката душа. Който вѣрва, че душата е излѣзла отъ Бога, той никога нѣма да се лиши отъ Неговата любовь. Човѣкъ не е въ външната форма, която виждаме, облѣченъ въ плѣть и кръвь, но той е въ душата си, която е излѣзла отъ Бога. Душата е Божественото въ човѣка, за което, именно, пише Исаия. Затова, когато човѣкъ се обезсърдчи, нека прочете 54 гл. отъ Исаия. Въ цѣлата книга на пророкъ Исаия ние виждаме, какво голѣмо съзнание е ималъ той, макаръ, че е живѣлъ прѣди Христа. Той съпоставя правилно нѣщата. Запримѣръ, той уподобява душата на жена и казва, че отношението на душата къмъ Бога е такова, каквото е отношението на земята къмъ слънцето. Ако земята не сѫществуваше, а слънцето изгрѣваше, както и сега, то щѣше да свѣти за себе си. Обаче, земята, като се върти около слънцето, то изгрѣва и залѣзва, а тѣзи прояви на слънцето — изгрѣвъ и залѣзъ, иматъ смисъль за земята. Тъй щото, идеята за Бога е такова нѣщо за човѣшката душа, каквото е слънцето за нашата земя. Слѣдователно, само идеята за Бога е въ сила да оплодотвори човѣшката душа, да помага за нейното растене и развитие. Богъ е слънце за човѣшката душа. Докато това слънце грѣе,

и човѣкъ се развива; прѣстане ли да грѣе, и човѣкъ прѣстава да се развива. Когато нѣкой запитва, защо трѣбва да вѣрва въ Бога, то е все едно да пита, защо слѣнцето трѣбва да изгрѣва? Въ този смисълъ вѣрата е движение. Като вѣрва човѣкъ, той се движи около Бога. И земята, като се движи, и тя обикаля около слѣнцето.

Днешниятъ день ще наречемъ день на Божията работа. Този денъ ще посветите за работа около лагера: навсѣкждѣ, дѣто има скриви пѫтеки, ще се изправятъ; дѣто има пѫтеки обрасли съ трѣва, клекове, ще се изчистятъ. Каквito промѣни направите отвѣнъ, каквото изчистите отвѣнъ, това става и вжтре въ васть. Колко часа ще опрѣдѣлите за работа за Бога? (Три часа). Значи, всѣки ще даде три часа отъ врѣмето си за работа, за чистене; като погледнете около лагера, и вие да сте доволни, и външнитѣ хора, които дохаждатъ тукъ, да сѫ доволни. Който дойде отвѣнъ, да види, че тукъ живѣятъ хора съ велики идеи. Вие трѣбва да изчистите така, като че Господъ ще ви посѣти. Като работите съ любовь, вие ще бѫдете радостни и весели.

Мнозина седатъ, мислятъ за работитѣ си, безпокоятъ се, че не сѫ уредени. Трѣбва да знаете, че днешниятъ денъ съдѣржа всички блага въ себе си. Щомъ този денъ е добѣръ, и утрѣшниятъ ще бѫде такъвъ. Ако днешниятъ денъ е лошъ, и утрѣшниятъ ще бѫде лошъ. Такъвъ е Божиятъ законъ. Ако дѣривото е хубаво, и плодътъ ще бѫде хубавъ.

Въ Божия свѣтъ, каквото е началото, такъвъ е и краятъ. И обратно: каквъто е краятъ, такова е и началото. Въ човѣшкия свѣтъ, обаче, не е така.

Често хората не успѣватъ въ живота си, понеже влизатъ въ стълкновение съ двѣ идеи. Запримѣръ, започватъ една работа, и веднага мислятъ, какъвъ ще бѫде нейниятъ край. Тѣ мислятъ за нѣща, за които не трѣбва да се мисли. Ставатъ сутринъ, виждатъ, че врѣмето е хубаво, но казватъ: какъвъ ли ще бѫде утрѣшниятъ денъ? Какъвто е днешниятъ денъ, такъвъ ще бѫде и утрѣшниятъ. Ако днешниятъ денъ е добъръ, утрѣшниятъ ще бѫде по-добъръ. Като дойдемъ до утрѣшния денъ, тогава той ще бѫде добъръ, а слѣдващиятъ ще бѫде по-добъръ. Думата „по-добъръ“ подразбира степень за сравнение, а думата „добъръ“ подразбира нѣщо, което може да се реализира. Затова, именно, днешниятъ денъ е всѣкога добъръ, понеже той ни дава възможност да реализираме нѣщо.

Казвамъ: който е дошълъ сега на Рила, той непрѣменно трѣбва да се освободи отъ нѣкаквъ неджгъ, или отъ нѣкаквъ лошъ навикъ. Запримѣръ, нѣкой ходи много пригърбенъ. Щомъ сте дошли тукъ, никаква гърбица, никаква болка, никаквъ неджгъ не трѣбва да имате! Всички болки, всички неджзи трѣбва да оставите въ водата и да отидете дома си свободни. Всички можете да се лѣкувате съ чистия въздухъ на планината. Ще дишате чистъ въздухъ, ще се миете по нѣколко пъти на денъ. Запримѣръ, вие мо-

жете да миете ржцѣтъ си по 5-6-10 пжти на денъ, и при всѣко миене да си казвате по едно хубаво изречение. Водата има свойство, дѣто я турите, тя пада, нищо не остава отъ нея. Миете ли лицето си съ вода, тя слиза надолу, безъ да остава върху него.

Тъй щото, значението на водата въ живота е двояко, което се вижда отъ стиховетѣ, които Христосъ нѣкога е казалъ: „Ако се не родите отъ вода и духъ, не можете да влѣзете въ Царството Божие. Родениятъ отъ вода и духъ всѣкога е чистъ“. Значи, водата е символъ на чистота. Може ли рибата да има каль на гърба си? Това е невъзможно. Щомъ рибата излѣзе отъ водата и започне да се тѣркаля на сушата, тя вече може да се окаля. Слѣдователно, понѣкога човѣкъ допуска нѣща, въ които нѣма никаква логика. Заприимѣръ, невъзможно е да се спъва онзи човѣкъ, който наблюдава изгрѣването на слънцето, или въ душата на когото прониква слънчевата свѣтлина. Защо? — Защото той вижда, очи има този човѣкъ. Който има очи, той не може и не трѣбва при слънчевата свѣтлина да се спъва. Щомъ се спъва, това показва, че въ очитѣ, или другадѣ той има нѣкакъвъ дефектъ. Когато човѣкъ се спъва и пада, това показва, че два елемента липсватъ въ душата му: миръ и свѣтлина. Това е вѣрно и въ физическия свѣтъ. Влѣзе ли въ ума на човѣка нѣкаква отрицателна мисъль, той или ще се спъне, или ще падне. Въ този смисъль всѣко обезсърдчение е спънка въ живота. Когато нѣкой се обезсърди, невидими-

ять свѣтъ му казва: слѣнцето на живота е изгрѣло. Вѣнъ е день, свѣтло е, нѣма защо да се обезсърдчавашъ. Тѣй щото, обезсърдченето е врѣмененъ процесь. Пророкъ Исаия казва: „Ни едно оржжие, устроено противъ тебе, нѣма да благоуспѣе.“ Непобѣдима е човѣшката душа! Отвѣнъ могатъ да я обсаджатъ, да я атакуватъ, но нито едно оржжие не е въ състояние да я побѣди. Нѣкой вѣрви самъ изъ гората и си казва: ами ако излѣзе отнѣкждѣ мечка! Какво ще правя тукъ самъ, дѣ ще се крия? Богъ отвѣтрѣ му казва: „Нѣма оржжие, нѣма разорителъ, които могатъ да се опълчатъ противъ твоята душа“. Мечката пѣкъ, отъ своя страна, ще го пита: знаешъ ли, кой ме създаде? — Господъ. — Щомъ признавашъ, че Богъ ме е създалъ, колкото и да обичамъ да давя коне и магарета, на тебе нищо нѣма да направя. Ако те срещнѣ единъ разбойникъ, и той ще те пита: знаешъ ли, кой ме създаде? — Господъ. Щомъ признавашъ, че Господъ ме създаде, колкото и да се занимавамъ съ обиране и ограбване на хората, на тебе нищо нѣма да направя. Ти си свободенъ. Ще дойде при него чума, или друга нѣкаква болестъ и ще го пита: знаешъ ли, кой ме създаде? — Господъ. — Щомъ признавашъ това, ще мина — замина покрай тебе и нищо нѣма да ти направя. Така е казалъ Господъ чрѣзъ пророкъ Исаия: „Нѣма разорителъ, нѣма оржжие, които могатъ да напакостятъ на човѣшката душа.“

Питамъ: защо идатъ болеститѣ въ живота? Когато човѣкъ има нѣкакви нечистотии

ивъ себе си, тогава болестъта, като боклукчия, ще дойде съ своята кола, да изхвърли навънътия нечистотии. Като оздравѣе, нека се прѣтегли, да види, че болестъта е отнела около десетина килограма отъ теглото му. Тѣзи десетъ килограма отъ теглото на човѣка прѣставятъ теглото на нечистотите въ него. Докато е билъ здравъ, той се е каралъ съ този, съ онзи, но щомъ заболѣе, всичко това излиза навънъ, и този човѣкъ казва: слава Богу, че се освободихъ отъ едно голѣмо нещастие! Въ това отношение всички болести, страдания, нещастия въ живота на човѣка не сѫ нищо друго, освѣнъ благословения, които Богъ му изпраща, и за които той трѣбва да благодари. Слѣдъ всѣко подобно изпитание умътъ и сърцато на човѣка се намѣстватъ, и той се радва, доволенъ е, че всичкитѣ му работи вървята напрѣдъ. Въ съзнанието си той придобива вжтрѣшнъ миръ и свѣтлина.

Сега, заемете се да очистите мѣстото около палаткитѣ си, да ги окопаете добрѣ, да махнете всички клечки около тѣхъ. Послѣ, излѣйте три кофи вода върху палаткитѣ си, да изчистите праха, който е полепналъ по тѣхъ. Не чакайте да завали дъждъ, че той да свѣрши тази работа. Водата е благословение въ живота. Взета като символъ, тя измира, разтваря и отнася всички нечистотии.

Когато сте неразположени, умъжчени отъ нѣщо, правете различни опити, да трансформирате състоянието си. Ако човѣкъ е посвѣтенъ, той ще се ползува отъ всичко. Вземете, запримѣръ, мъха. Камънитѣ, които не могатъ

да служатъ като почва за висшите растения, сѫ добра почва за мъха. За да живѣе върху камъните, мъхътъ все извлича нѣкаква храна отъ тѣхъ. Въ такъвъ случай, когато сте скрѣбни, обрѣменени отъ нѣщо, направете слѣдния опитъ: вземете една кофа и полѣйте съ нея десетъ пъти вода върху нѣкой голѣмъ камъкъ, като си кажете: както водата измива камъка, така нека измие, нека отнесе и моята скрѣбъ. Вие ще кажете, че такъвъ опитъ е смѣшенъ, защото не може да даде никакви резултати. Опитайте се, може този камъкъ, като на мъха, да ви даде нѣщо. Питамъ: камъните, като се пекатъ, не даватъ ли нѣщо? Вие пакъ ще кажете, че е невъзможно камъкъ да се пече. Какво ще кажете за варовика тогава? Когато варовикътъ се пече, отъ него се получава негасена варъ и вжгледвуокисъ. И послѣ, когато негасената варъ се залѣе съ вода, тя се прѣвръща въ гасена, която има голѣмо употребление въ живота. Слѣдователно, при заливането на камъка съ вода, все може да стане нѣкаква реакция, подобна на гасенето на варъта. И тогава, разумниятъ ще използува тази реакция, а неразумниятъ ще се откаже отъ всѣкакъвъ опитъ. Наистина, не всички камъни, като се заливатъ съ вода и като се пекатъ на огъня, даватъ нѣщо ново, но ученикътъ трѣбва да търси, да прави опити. Търсенето, опититъ ще го доведатъ до нѣкакви резултати.

Единъ турчинъ се условилъ за работникъ на едно лозе, да го прѣкопае, да го изчисти отъ трѣвитъ, отъ буренитъ. Въ това лозе има-

ло много тросакъ, който мъжно се отскубвалъ. Той работилъ цѣлъ день усилено, но много се измѫчилъ. Вечеръта, когато си отивалъ, взель малко отъ тросака въ джоба си, понеже не знаелъ името му, та другъ пѣтъ да не отива на работа тамъ, дѣто има тросакъ. На другия день пакъ отишъль на пазаря, да се услови на работа. Приближава се при него единъ господинъ и го повиква да отиде съ него заедно, да прѣкопае лозето му. Турчинътъ изважда трѣвата отъ джоба си и пита господина: въ лозето ви има ли такава трѣва? — Има. — Тогава не се наемамъ на тази работа.

И тъй, ще започнемъ деня съ работа и ще благодаримъ за хубавитѣ дни, които имаме.

*

6. Бесѣда отъ Учителя, държана на 16 юли, 1931 г., 5 ч. с.

ЧОВЪКЪТЪ НА НОВОТО.

Сега ще прочета 20 гл. отъ Евангелието на Иоана.

Каквото да се говори на хората, тѣ всѣкога сж имали външни схващания за живота. Ние виждаме, че и слѣдъ възкръсението на Христа, хората сж търсили и търсятъ тѣлото Му въ гроба. Още повече, че споредъ тогавашнитѣ обичаи, тѣлото на умрѣлия трѣбвало да се помаже съ нѣкакво масло. Евреите, като народъ, сж крайни материалисти. Тѣ искали да видятъ тѣлото на Христа, да се увѣрятъ, че наистина, Той е умрѣлъ и погребанъ. И съврѣменнитѣ хора не сж по-малко материалисти отъ евреите. Когато нѣкой тѣхенъ близъженъ замине за онзи свѣтъ, тѣ не плачатъ толкова за самия човѣкъ, но плачатъ за тѣлото му, че не могатъ да го виждатъ вече, не могатъ да се разговарятъ съ него. Прѣведенено на обикновенъ езикъ: ние плачемъ повече за дрехитѣ, отколкото за тѣлото си.

Казвамъ: при разрѣшението на извѣстни въпроси, човѣкъ всѣкога трѣбва да има прѣдъ видъ двѣ важни нѣща. Първо: човѣкъ не може да разрѣши въпроса за живота съ сърцето си. Второ: той не може да разрѣши сѫщия въпросъ и съ ума си. Защо? — Защото съ сърцето си човѣкъ всѣкога се привързва къмъ видимитѣ нѣща. Той ине вѣрва въ това, което не вижда. Съ ума си

пъкъ човѣкъ всѣкога се привързва къмъ формитѣ на нѣщата. И въ това отношение между сърцето и ума има едно надпрѣварване. Подъ думата форма се разбира нѣщо установено, съ опрѣдѣлени граници и рамки. Често слушаме хората да сѫдятъ нѣкого, да се произнасятъ за морала, за нравитѣ и т.н. Възь основа на какво става това? То става на основание на извѣстни норми и правила, за които хората иматъ опрѣдѣлени форми. Запримѣръ, мнозина считатъ добъръ човѣкъ онзи, който приема хората у дома си добре, угощава ги, разговаря се съ тѣхъ любезно и привѣтливо. Не постѣжва ли така, този човѣкъ не е добъръ. Тогава и разбойникътъ е добъръ човѣкъ, когато посрѣща приятелитѣ си добре; ако не ги посрѣща, както трѣбва, той не е добъръ човѣкъ.

Питамъ: какъвъ е моралътъ на добрия човѣкъ? Прѣдставете си, че нѣкой човѣкъ влиза въ едно общество на добри хора. Единъ денъ тия хора тръгватъ на екскурзия, и той иска да отиде съ тѣхъ. Обаче, указва се, че кракътъ на този човѣкъ е счупенъ, и той не може да върви по планината. Какво трѣбва да направятъ тѣзи хора? Тѣ ще се качватъ нагорѣ по планината, а той ще остане дома си, не може да върви съ тѣхъ. Въпрѣки доброто имъ желание, и той да бѫде съ тѣхъ, тѣ не могатъ да го взематъ съ себе си. Условията за качването по планината сѫ такива, че само човѣкъ съ здрави крака може да върви нагорѣ и да стигне върха на планината. Въ този случай, трѣбва ли тия хора да се

считать лоши? Допуснете друго положение. Този човѣкъ има здрави крака, но е закъснѣлъ малко, тръгналъ е 500—1000 крачки слѣдъ голѣмата компания; тъй щото, когато тѣ слизатъ вече отъ планината, той се качва. Трѣбва ли този човѣкъ да се сърди, да нарича тия хора лоши, само защото не го чакатъ? При това, тѣ даже и не подозиратъ, че той върви слѣдъ тѣхъ, за да го дочакатъ. Какво ще придобие той, ако се качи заедно съ тѣхъ?

Прѣставете си сега, че канятъ този човѣкъ на богато угощениe, но стомахътъ му е разстроенъ. Отива той на гости, но не може да яде. Гледа, всички ядатъ весели, разположени, а той не може да хапне нищо. Кой е виновенъ за това? Хората сѫ го поканили, сложили сѫ и за него ядене, както и за всички останали, но той самъ се въздържа, не иска да яде. Какво се ползва той отъ угощението и поканата на тия добри хора? И друго нѣщо може да се случи. Поканватъ този човѣкъ на угощениe; стомахътъ му е здравъ, но той пристига петъ минути по-късно отъ другитѣ. Всички гости вече ядатъ, и той сяда, започва да яде. Стомахътъ му е здравъ, той остава малко по-назадъ отъ другитѣ, но всичко му е сладко, доволенъ е отъ яденето. Той ще настигне и другитѣ, спокоенъ е, не бѣрза, не се тревожи. Губи ли нѣщо отъ това, че не е наредъ съ всички? Слѣдователно, човѣкъ трѣбва да разбира смисъла, духа на нѣщата.

И тъй, прѣвъ е онзи, който може да възприеме истината и да я приложи. Послѣденъ

е онзи, който не може да възприеме истината; щомъ не може да я възприеме, той не може и да я приложи. Нѣкой казва: азъ пръвъ стигнахъ на еди-кое си място, пръвъ прочетохъ Евангелието, пръвъ чухъ еди-коя си рѣчъ и т. н. Не е пръвъ този, който пръвъ се е проявилъ въ време и пространство, но който пръвъ се е проявилъ въ приложение. Такъвъ човѣкъ самъ знае, дали е пръвъ, или не. Трѣбва ли той да пита другите, прилага ли истината въ живота си? Смѣшно е, когато човѣкъ се нахрани добре, да пита другите хора, нахранилъ ли се е, или не. Той самъ знае това, той самъ е господарь на положението.

Като се говори за добро, за доброта, трѣбва да се има прѣдъ видъ слѣдниятъ законъ: доброто всѣкога се явява слѣдъ любовъта. Това значи: ако човѣкъ не ви обича, той не може да бѫде добъръ съ васъ. Обича ли ви, той непрѣменно ще бѫде добъръ къмъ васъ. Нѣкой казва: азъ съмъ добъръ човѣкъ. — Ако любишъ, само тогава можешъ да бѫдешъ добъръ. Плодътъ не може да се яви прѣди дѣрвото. Дѣрвото пѣкъ е плодъ на любовъта. Слѣдователно, не може да очаквате плодъ, докато любовъта не дойде. Щомъ дойде любовъта, и плодътъ ще се яви.

Казвамъ: много отъ съвременните хора иматъ повърхностни схващания за живота. Тѣ-зи схващания могатъ да се уподобятъ на цвѣти еднодневки, или на дѣрвета едногодишни, които не даватъ плодъ. Положителните схващания за живота сѫ подобни на цвѣти, или

на дървета, които даватъ плодъ. Какво ще ви ползуватъ цвѣтата, или дърветата въ градина-та ви, ако тѣ не даватъ никакви плодове? Тия цвѣти, които не даватъ никакъвъ плодъ, хората наричатъ глашатаи. Напримѣръ, кокичето и минзухарътъ сѫ първите вѣстители или тржбачи на любовъта. Тѣ казватъ на хората: защо дрѣмете още? Какво мислите да правите? Ставайте, любовъта иде вече! Тѣзи цвѣти дѣйствуваха на обонянието, на зрѣнието, на слуха на хората, и по този начинъ ги канятъ да се събудятъ. Единъ денъ тѣ ще запитатъ хората: знаете ли, защо останахме безплодни? Защото спѣхте. Ако всички хора се събудятъ на врѣме, тогава и безплодните растения ще даватъ плодъ. Когато хората спятъ и не могатъ да се пробудятъ, това показва, че тия хора още не сѫ повѣрвали въ Бога. Когато всички повѣрватъ въ Бога, нѣма да остане растение на земята, което да не дава плодъ. Казвате: защо всѣка година изсъхватъ толкова много цвѣти и дървета? — Защото много хора грѣшатъ. — Защо толкова много извори прѣсъхватъ? — Защото много хора умиратъ. Когато човѣкъ умира, едноврѣменно съ него и нѣкой изворъ прѣсъхва. Щомъ човѣкъ оживѣе, и този изворъ отново ще протече. — Защо нѣкои езера се прѣсушаватъ? — Защото много хора не живѣятъ по Бога. — Защо нѣкои планини се разрушаватъ? — Защото вѣруюто на много хора се руши. Тѣ нѣматъ положително вѣрую.

Сега, за обяснение на невѣрието на хората, ще приведа слѣдния примѣръ. Прѣдставете си единъ ученикъ, който има пълно довѣrie въ учителя си: каквото учителътъ му каже, той всичко изпълнява и слуша. Слѣдъ врѣме ученикътъ срѣща другъ учителъ, който му се вижда привидно по-ученъ, по-интелигентъ, и той се приближава къмъ него, приздава го за авторитетъ. Обаче, едноврѣменно съ това и съзнанието на този ученикъ се раздвоюва. Въ сѫщото положение се намиратъ и хората по отношение на Бога. — Защо хората не вѣрватъ въ Бога? — Защото вѣрватъ въ свѣта. Мнозина вѣрватъ въ учеността на хората, въ тѣхнитѣ изобретения, и прѣдъ видъ на това забравятъ истинския авторитетъ въ живога. Каква философия е тази? Когато черниятъ адептъ дойде въ рая, прѣдъ дѣрвото, дѣто седѣше Ева, той ѝ каза: „Ако ядете отъ това дѣрво, вие ще станете богове, като Бога, и ще правите всичко, каквото и Тсй прави. Защо трѣбва, като дѣца, да слушате Бога въ всичко? И безъ Него вие можете да слѣдвате правия пътъ“. Ева послуша този адептъ, но затова опита послѣдствията на непослушанието си къмъ Бога.

И тъй, съврѣменнитѣ хора не вѣрватъ въ Бога, защото сами сѫ богове. Слѣдователно, каже ли нѣкой, че не вѣрва въ Бога, това подразбира, че той е Богъ за себе си. И ако наблюдавате, какъ живѣе и постъпва този човѣкъ, ще видите, че той се стреми да се прояви особено отъ другитѣ хора. Обаче, слѣдъ 20—30 години, виждате, че

този Богъ носятъ въ особена кола, прѣдъ която върви попъ съ кадилница въ ржка, опѣва го. Послѣ го заравятъ въ земята, и надъ гроба му поставятъ камъкъ съ надписъ: тукъ почива еди-кой си, съ особени заслуги къмъ обществото, къмъ отечеството си. Срѣщате другъ нѣкой, пакъ минава прѣдъ себе си за нѣкакво божество, но слѣдъ два-три дена го виждате съ четири реда сълзи на очите. Защо плаче? Обидили го нѣкои хора, казали му горчиви думи. Питамъ: не е ли смѣшно това положение? Трѣбва ли божествата да плачатъ?

Слѣдователно, днесъ всички хора плачатъ. Защо? — Защото, като станатъ богове, нѣма кой да вѣрва въ тѣхъ; само тѣ вѣрватъ въ себе си. Това е едно отъ обясненията на плача. Когато хората не вѣрватъ въ Бога, Той остава да изпитатъ послѣдствията на своето невѣрие. Нѣкой казва: тогава, какво трѣбва да се прави? Всѣки трѣбва да се запита: ако азъ си въобразявамъ, че съмъ божество, дѣ сѫ небето и земята, които съмъ създаль? Дѣ сѫ небеснитѣ свѣтила? Дѣ сѫ растенията и животнитѣ? Ако, наистина, съмъ божество, все трѣбва да създамъ нѣщо велико, вънъ и вътре въ себе си, което да подържа моята божественостъ. Ако азъ самъ не виждамъ дѣла, създадени отъ мене, на какво основание изисквамъ хората да ми вѣрватъ? Дойде нѣкой при мене и ме пита: ти знаешъ ли, кой съмъ? — Зная. Ти си човѣкъ, който нищо още не си създаль. Щомъ нищо не си създаль, по-добрѣ мълчи. Ако пъкъ си

Създалъ нѣщо, каки, какво си създалъ. Нѣкой написаль една книга, или едно стихотворение и се хвали, че е създалъ нѣщо. Казвамъ: понеже този човѣкъ е живѣлъ на земята и видѣлъ много нѣща, сега ги описва съ перото си, както художникътъ съ четката си, но това още не сѫ дѣла отъ него създадени. Той много паки е виждалъ изгрѣването и залѣзването на слънцето, на луната, на звѣздите и ги описва. Човѣкъ трѣбва да има ясна прѣдстава за нѣщата, да знае, какво нѣщо е оригиналъ, творение и какво нѣщо е копие.

Съврѣменнитѣ хора често се запитватъ: въ какво трѣбва да вѣрва човѣкъ? Казвамъ: вѣрвай въ това, което расте; вѣрвай въ това, което дава плодъ; вѣрвай въ това, което извира; вѣрвай въ това, което уталожва жаждата; вѣрвай въ това, което дава свѣтлина и упътва хората; вѣрвай въ това, което носи знание; вѣрвай въ това, което носи животъ на всички сѫщества. И най-послѣ вѣрвай, че въ свѣта има само единъ Богъ! Вѣрвашъ ли, че има много богове въ свѣта, ти ще се раздѣлишъ въ съзнанието си. Много хора забѣркватъ понятията си, когато тѣлкуватъ тро-еличието на Бога, и казватъ: кой е Господъ, кой е Иисусъ и кой Духъ свети? — Единъ е Богъ. Ако Го познавате, единъ е Той; ако не Го познавате, много богове има. Ако познавате Бога, по-добѣръ отъ Него нѣма. Казвате: тогава, защо хората страдатъ? — Защото не познаватъ Бога. — Защо се радватъ? — Защото познаватъ Бога. Нѣкой казва, че не познава Бога, а при това се радва. Него-

вата радость, именно, означава, познаване на Бога. Кога се радва човѣкъ на крушата? — Когато я види, помирише и вкуси. Само по този начинъ той може да познае крушата. И слѣдъ това ще дойде нѣкой да го съвѣтва да не пипа крушата, да не я изяжда, защото ѝ причини голѣми страдания. Споредъ тази философия, кога човѣкъ се радва на свѣщта: когато е запалена, или когато не е запалена? — Когато е запалена, разбира се. И свѣщта се радва, когато гори, понеже тогава тя проявява своя животъ. Тя благодари, когато я запалите, и казва: макаръ единъ денъ само да живѣя, но искамъ да видя своя животъ и да му се порадвамъ. Този животъ на свѣщта струва хиляди дни. Не е ли запалена свѣщта, тя е мъртва, балсамирана свѣщъ. Въ това състояние тя може да прѣкара цѣла година, но все мъртва ще остане. Единъ денъ животъ, но разумно използуванъ, струва повече, отколкото животът на цѣлата вѣчностъ, но не разумно използуванъ.

И тѣй, човѣкъ плаче, защото нѣма кой да му вѣрва; той страда, скърби, защото нѣма кой да му вѣрва; отчайва се, защото нѣма кой да му вѣрва. Всѣки човѣкъ е самъ въ свѣта. Когато нѣкой дойде при мене да се оплаква, че е самъ въ свѣта, ще му кажа: азъ зная единъ, който, като тебе, е самъ. Ела да те заведа при него. — Кой е той? — Той е създателът на небето и земята. Като те види, Той ще повѣрва въ тебе и ще каже: ето единъ човѣкъ, отъ когото ще излѣзе нѣщо. Понеже ти искашъ да станешъ божество,

азъ ще влъзва въ тебе и ще се проявявамъ, като се радвамъ на всичко, което правишъ. Азъ ще работя отвътре, ти — отвънъ. Тази е ид-ята, която Христосъ изказалъ въ стиха: „Думитѣ, които ви назвамъ, не сѫ мои. Азъ говоря това, което Отецъ ме е научилъ.“ Слѣдователно, човѣкъ мисли, чувствува и дѣйствува, но трѣбва да съзнава, че вътре въ него Богъ работи. Това е истинското положение. Помисли ли човѣкъ, че всичко самъ върши, той вече е на кривъ путь. Казвате ли „азъ, ти, той, ние, вие, тѣ“, трѣбва да съзнавате, че въ тия лица всѣкога Богъ се проявява. Нѣкой направи нѣщо и си въобрази, че той е авторъ на това дѣло, обаче, привидно, за външно благочестие, казва: Богъ направи тази работа. Не, човѣкъ трѣбва да бѫде искренъ въ себе си, да съзнава, че Богъ работи въ него, а той външно само се проявява.

Сега, азъ говоря за онѣзи състояния на хората, които ги спѣватъ въ правилното имъ развитие. Често тѣ изпадатъ въ слѣдното положение. Запримѣръ, нѣкой човѣкъ се храни редовно, яде по три-четири пѣти на денъ и то виждате бодъръ, весъль, доволенъ отъ положението си. Не се ли храни нѣколко дни наредъ, той става кисель, недоволенъ, настроението му се измѣня. Това става не само съ обикновения човѣкъ, но даже и съ светията. Дръжте единъ светия 10—15 дена гладенъ, вие ще видите, колко недоволенъ ще стане: ще ходи нагорѣ-надолу, ще се сърди на хората около себе си, че го дѣржатъ гладенъ. Всѣки човѣкъ трѣбва да яде, и светията трѣбва да

яде. Мнозина казватъ, че не тръбва да се яде много. Върно е, не тръбва да се яде много, но и малко не тръбва да се яде. Храненето е процесъ, чрезъ който човѣкъ възприема великия животъ. Затова Христосъ казва: „Който яде плътъта ми и пие кръвта ми, ще има животъ въ себе си.“ Слѣдователно, каквото е хлѣбътъ за човѣка, такова е и вѣрата. Хлѣбътъ и вѣрата сѫ храна за подържане на живота. Хлѣбътъ дава животъ и подържа живота, затова тръбва да бѫдемъ въ постоянно общение съ него. Да възприемемъ хлѣба, т. е. Словото Божие отвѣтрѣ, това подразбира да бѫдемъ свободни, независими. Възприемемъ ли Словото само отвѣнъ, ние сме зависими. Разбира се, все тръбва да дой е нѣкой отвѣнъ, да ни го прѣдаде. Обаче, нашата работа е да възприемемъ това Слово и вѣтрѣ въ себе си, да го прѣработимъ, да го направимъ плѣтъ и кръвъ. Хлѣбарътъ тръбва да прави хлѣба; земедѣлецътъ тръбва да съе житото; градинарътъ тръбва да отглежда плодните дървета. За въ бѫдеще хлѣбътъ, плодовете, всички храни, изобщо, ще бѫдатъ въ самия човѣкъ. Достатъчно е да помисли за крушата, и тя веднага ще се изпрѣчи прѣдъ него. Ако е въ планината, достатъчно е само да помисли за нѣкой изворъ, и този изворъ ще блика вече прѣдъ него. Това ще бѫде само за вѣрващи тѣ въ Единния Богъ. Който вѣрва въ много богове, той ще ходи да оре и да копае.

Слѣдователно, хората страдатъ, защото вѣрватъ въ много богове. Докато вѣрватъ въ много богове, тѣ ще се раждатъ и уми-

ратъ, ще се женятъ и разженватъ и т. н. При това положение, хората ще изгубятъ вѣра едни въ други, ще изгубятъ вѣра и въ себе си. Докато бащата е богатъ и може да поддържа дѣцата си, тѣ вѣрватъ въ него. Щомъ бащата осиромаше, и дѣцата изгубватъ вѣра въ него. Тѣ казватъ: не ни трѣбва такъвъ баща! Сѫщото става и съ бащата. Докато бащата се надѣва, че дѣцата му ще го гледатъ на старини, той имъ вѣрва; не се ли оправдаятъ надеждите му, и той губи вѣра въ тѣхъ. Отношенията на съврѣменните хора къмъ Бога сѫ точно такива, каквито на дѣцата къмъ бащите. Днесъ хората се движатъ въ широкия свѣтъ, създаденъ отъ Бога, радватъ се на слънцето, на луната, на звѣздите, на всички растения и животни, но не знайтъ, кой е създалъ всичко това. Съврѣменните хора не познаватъ Баща си и не вѣрватъ въ Него. Докато не вѣрватъ въ Бога, тѣ казватъ, че това принадлежи на Ивана, на Драгана. Обаче, обрнатъ ли се къмъ Него, тѣ вече разбиратъ, че всичко въ свѣта е на Бога. Дойдатъ ли до това съзнание, тѣ ставатъ Синове Божии и наследници на всички Негови богатства.

Нѣкои ще кажатъ: защо дойдохме на тази планина, да дивѣемъ? Не, вие дойдохте тукъ, да разгледате именията на Баща си. Толкова години вече, какъ живѣете и не знаете, какви богатства има Баща ви. Запримѣръ, онзи денъ се качихме на Еленинъ връхъ. Нѣкои се колебаеха, да дойдатъ, или не. Една отъ възрастните сестри не се рѣшаваше да

дойде, но послѣ каза: толкова годишна съмъ вече, и ако сега не отида, единъ денъ ще съжалявамъ, че не видѣхъ хубостите на природата. На връщане, обаче, изморена отъ трудния пътъ, тя казва: втори пътъ не прѣдприемамъ такава дълга екскурзия изъ чукари и каманаци. Полезната страна при всѣко качване и слизане е тази, че и въ съзнанието на човѣка става сѫщо такова качване и слизане. И тази сестра, слѣдъ като си почина единъ — два часа, каза: сега вече съмъ готова за нова екскурзия. Чувствувамъ се бодра, свѣжа и напълно доволна. Ако при 14 часови разходка изъ планината, ние видѣхме такива чудни гледки, какво щѣше да бѫде, ако бихме обикаляли цѣла година имението на Баща си? Тѣй щото, ние сме дошли въ свѣта да видимъ, какво Богъ е направилъ, да влѣземъ въ връзка съ Него, да вземемъ участие въ Неговата работа. Това значи: да мислимъ, да чувствуваме и да работимъ като Бога. Казано е: „Ние сме странници, пришелци въ този свѣтъ“. Казвамъ: странникъ е човѣкъ, но странникъ въ своите заблуждения, понеже мисли, че може да направи много нѣщо, а въ сѫщностъ нѣма нищо реално прѣдъ себе си. Странникъ е човѣкъ, защото вѣрва въ нѣща, които хората правятъ. Обаче, работите на хората сѫ толкова сигурни, колкото и тѣ сѫ сигурни. Нѣкой човѣкъ се качва на една кола и вѣрва, че тя ще го заведе на мястоназначението. По пътя се счупва едно колело, той слиза отъ колата и тръгва пѣшъ.

И тъй, реално е само това, което принадлежи на Единния, на живия Богъ. Въ този смисъл любовъта е първото проявление на Бога. Дъто е любовъта, дъто е доброто, тамъ Богъ се проявява. Любовъта, доброто е реалното въ свѣта, затова и Богъ казва: „Опитайте ме и вижте, че съмъ благъ“. Минава единъ човѣкъ покрай градината на свой братъ, добре заградена, но вижда вътре хубави, зрѣли круши, увиснали на дърветата. Той прѣскача оградата, влиза въ градината и си откъсва една-двѣ круши. Господарътъ на градината вижда това, бързо хваща влѣзлия човѣкъ за рѣката и го питат: кой ти даде право да късашъ отъ плодовете на моята градина? — Който е направилъ градината, който е създадълъ плодовете? Той ми даде право да си откъсна нѣколко отъ тия плодове. — Кой е този, който ти е далъ това право? — Господъ. — Тъй ли? Никакъвъ Господъ нѣма тукъ! — Тогава, ще ме извините. Колко струватъ крушите ви? — Тѣ струватъ 20 лева. — Азъ ще ви дамъ 40 лева, за да бѫда напълно свободенъ. — Благодаря, вие сте благороденъ човѣкъ. — Да, трѣбва да благодарите, че дойдохъ да си хапна отъ вашите плодове, и по този начинъ да се запознаемъ. Питамъ: кой отъ двата морала е по-добръ? Сега, ако дадешъ нѣкому нѣщо, той счита, че това е лошо; ако не му дадешъ, пакъ лошо. Какво трѣбва да се направи тогава? Кой е истинскиятъ моралъ? Истинскиятъ моралъ седи въ това, всѣко нѣщо, което човѣкъ върши, да бѫде продуктувано отъ любовь и отъ добро. Всѣко

нѣшо, въ което нѣма любовь, всѣко нѣшо, въ което доброто отсѫтствува, е прѣстѫпление. Всѣко нѣшо, въ което има лъжа, е прѣстѫпление.

Казвате: какъ се познава, кой говори истината, и кой — лъжата? Прѣдставете си, че отивате при единъ човѣкъ, който ви дава чаша вода чиста, свѣжа и виказва да пиете отъ нея, да я опитате. Вие пиете отъ тази вода и казвате: този човѣкъ говори истината. Защо? — Защото водата, която ни прѣпорожча задобра, излѣзе такава. Ако пиете отъ водата, и тя се укаже нечиста, застояла, този човѣкъ не говори истината; той ви е излъгалъ. Слѣдователно, дѣто нѣма любовь, тамъ има прѣстѫпление, лъжа и зло. При това положение, човѣкъ всѣкога ще изпитва скрѣбъ. Той може да скрѣби, или когато другите хора нѣматъ любовь, или когато той самъ нѣма любовь. Ако скрѣби, когато хората нѣматъ любовь, той трѣбва да имъ даде отъ своята; ако пѣкъ скрѣби за себе си, че нѣма любовь, той трѣбва да отиде при Бога, да поиска отъ Неговата любовь. Питамъ: трѣбва ли при единия, или при другия случай да плаче? Седи нѣкой въ стаята си и плаче, че е жаденъ. Казвамъ: защо трѣбва да плачешъ? Иди въ планината, тамъ ще намѣришъ хубави извори и ще пиешъ вода, колкото искашъ. — Нѣма съ кого да отида. — Какъ да нѣма съ кого да отидешъ? Кажи първо на главата си, че искашъ да отидешъ на планината и почакай малко. Главата ще заповѣда на рѣцѣ и на краката ти да тръгнатъ съ тебе, и тѣ ще я по-

слушатъ. Щомъ се приготвяятъ всички, и ти ще тръгнешъ. — Тамъ ще бѫда самъ. — Ничто отъ това, тръгни самъ. — Ами, ако изворътъ е далечъ? — Колкото изворътъ е по-далечъ, толкова и водата му е по-чиста, по-свѣжа. Близкитѣ нѣща не сѫ тѣй хубави, както далечните. Близкитѣ нѣща лесно могатъ да се придобиятъ.

Сега, това сѫ редъ правила, които трѣбва да поставите въ живота си, като основа, ако искате да се освободите отъ лъжливите божове, отъ кривите убѣждения. Запримѣръ, нѣкой човѣкъ мисли за себе си, че е уменъ, че е много добъръ и силенъ, че много нѣщо може да направи. За всѣки денъ човѣкъ трѣбва да си поставя по една малка програма, която той непрѣменно трѣбва да извѣрши. Напримеръ, днесъ, недѣля, всѣки трѣбва да извѣрши нѣщо, което да отговаря на програмата за този денъ. Нѣкой може да извѣрши нѣщо, което то но да отговаря на този денъ, а другъ може да си мисли за нѣща, които нѣмать нищо общо съ неговия животъ. Този човѣкъ може да мечтае да се качи на аеропланъ, или на цепелинъ, да се разхожда изъ въздуха. Питамъ: какво ще придобие той, ако се качи на аеропланъ? Все ще придобие нѣщо: ще познае колко е страхливъ. Дойде ли на височина десетъ километра, той ще започне да вика, да се моли, да слѣзе на земята. Като слѣзе на земята, ще каже: на такава височина не може да се живѣе. Обаче, ако човѣкъ вѣрва въ Живия Господъ и Му служи, той ще дойде до положение, да се качва на

аеропланъ или цепелинъ, съ помощта на който ще може да пътува до луната, до слънцето и да седи тамъ, колкото връбме желае. При това, тия цепелини ще бждатъ така устроени, че ще спиратъ на всички станции, на които вие желаете: ще спрете, напримъръ, на луната, ще разговаряте съ нейните жители, които ще ви покажатъ всички забължителни мѣста; следъ това ще ви дадатъ подаръци, и най-послѣ тържествено ще ви изпратятъ. Също така ще пътувате и до слънцето. Като се върнете на земята, ще разправяте, какво сте видѣли на слънцето, какво на луната и т. н.

Като ме слушате, мнозина ще кажатъ, като турцитѣ: и така да е, пакъ не вѣрвайте. Питамъ: ако човѣкъ вѣрва въ себе си, че е божество, защо да не вѣрва и на моите думи? Новото трѣбва да се посвѣте вече! Човѣкъ трѣбва да бѫде чистъ, послѣдователъ въ своите вѣзгледи, и никога да не се разколебава. Запримъръ, нѣкой вѣзприема новото учение, но скоро се разколебава и казва: дали не е по-добрѣ за мене да се върна на своите стари разбиранія? Пуснали една свиня въ гората на свобода. Тя прѣкарала тамъ нѣколко мѣсеца, но щомъ дошла зимата, уплашила се и казала: я да се върна пакъ въ кочината, при стария си господаръ! Тамъ ме ханиха по петь пъти на денъ. Такова е положението на човѣка, който се държи само за врѣменното, за прѣходното. Докато човѣкъ зависи само отъ храната и мисли, какво ще яде и ще пие, той се намира въ положението

на животно, на свиня, т. е. има възгледи за живота, като тия на свинята.

Като говоря за свинята, азъ я разглеждамъ като символъ на повърхностна мисъль. Тя не мисли дълбоко. Като рови, тя счита, че всичко се намира въ земята и тръбва да рови, за да извади всичко, каквото е поставено тамъ. Богъ е даль умъ на човѣка и съ това иска да му каже, че не тръбва да рови.

И тъй, човѣкъ тръбва да се откаже отъ навика си да рови. Запримѣръ, когато човѣкъ пита за въпроси, които не може да разбере, той рови. Нѣкой пита: кой създаде свѣта? Какъ е създаденъ свѣтътъ? Тѣзи въпроси не сѫ още за неговия умъ. Другъ пита: какъ е създадена крушата? Днесъ всѣки може да създаде крушата. — Какъ? — Вземи една сѣмка отъ круша, направи съ пръстъ дупка въ земята и посѣй сѣмката. Слѣдъ врѣме крушата ще израсте и ще даде плодъ. Тогава вземи единъ отъ плодовете и, изяжъ го и вижъ, какво ще стане въ устата ти. Слѣдъ половинъ часъ ще израсне цѣла круша, която ще затвори устата ти. — Азъ не искамъ да се затваря устата ми. — Щомъ не искашъ, не питай, кой е създадъ крушата. Сѫщото става и съ мислитѣ, които възприемате отвѣнъ. Влѣзе ли въ ума ви една мисъль, тя се посажда тамъ и слѣдъ врѣме дава плодъ. Когато дървото даде плодъ, то промѣня мястото си, т. е. плодътъ му вече отива на друго място, дѣто отново се посажда. Слѣдователно, установените възгледи за нѣщата не сѫ нищо друго, освѣнъ възгледи на умрѣли хора. Въз-

гледитъ, мислитъ на хората въ основата си тръбва да бждатъ едни и същи прѣзъ всички врѣмена и епохи, но въ методите на своето приложение тѣ тръбва да бждатъ различни. Нѣкакъ казва: като младъ мислѣхъ едно, а като старъ мисля друго. Казвамъ: това, което на младини е едно, а на старини — друго, не е истина. И като младъ, и като старъ, истината е една и сѫща. Слѣнцето, и като изгрѣва, и като залѣзва, е едно и сѫщо, все слѣнци си остава. То се различава само по начина на изгрѣването и залѣзването си.

Казвамъ: човѣкъ всѣки денъ тръбва да се подмладява. Подмладяването е идея, която показва, че въ свѣта сѫществува само единъ Богъ, който се проявява въ живота чрѣзъ Любовъта, чрѣзъ Мѣдростта и чрѣзъ Истината. Повѣрва ли човѣкъ въ живота, Богъ ще го освободи отъ всички ограничения. Тогава той ще види, че въ всичко има смисълъ. Всѣко нѣщо, въ което има смисълъ, тамъ е Богъ; всѣко нѣщо, въ което нѣма смисълъ, тамъ Богъ отсѫтствува. Дѣто Богъ присѫтствува, тамъ е доброто; дѣто Богъ отсѫтствува, тамъ е злото. Слѣдователно, който върви въ правия пжть, той е въ пжтя на доброто; който върви въ кривия пжть, той е въ пжтя на зло то. Момента, въ който Богъ се проявява, човѣкъ е добъръ; момента, въ който Богъ не се проявява, човѣкъ е лошъ. Дойде ли Богъ въ човѣка, той става радостенъ, веселъ, готовъ на всѣкакво служене. Откаже ли се отъ служенето, Богъ го напушта.

Днесъ всички хора искатъ да бждатъ обичани. И, ако не се намѣри нѣкой да ги обича, тѣ страдатъ, оплакватъ се, че сѫ самотни. Питамъ: какво значи да ви обича нѣкой? Когато обичате крушата, какво правите съ нея? Поставяте зжбитѣ си на нея и я опитвате. Когато хората ви обичатъ, и тѣ по сѫщия начинъ поставятъ зжбитѣ си върху васъ. Значи, когато хората се обичатъ, тѣ започватъ да се ядатъ, както ядатъ крушите. Тази е опаката страна на обичъта. Иска ли нѣкой да го обичашъ, ти трѣбва да го изядешъ. Ако пъкъ нѣкой те обича, той ще те изяде. Нѣкой казва: азъ не искамъ да ме ядатъ. — Щомъ не искашъ да те ядатъ, не искай да те обичатъ. — Мжчно ми е, когато никой не ме обича. — Тогава, ще изберешъ едно отъ двѣтѣ: или ще те обичатъ и ще се оставишъ да те ядатъ, или нѣма да те обичатъ, и нѣма да те ядатъ. Щомъ обичате нѣщо, непрѣменно ще го изядете, или изпиете. Запримѣръ, вие обичате водата, и затова я пиете. Тъй щото, когато говорите за обичъта на физическия човѣкъ, трѣбва да знаете, че той не е още истинскиятъ човѣкъ.

И тъй, когато нѣкой човѣкъ ви обича, той живѣе въ вашите мисли и чувства. По този начинъ вие ще го опитате и разберете. Казано е въ Писанието: „И Словото стана плѣть“. Това значи: когато човѣкъ приеме Словото Божие въ себе си, то влиза въ него като живо тѣло, като нѣщо цѣло, което не се раздробява. Ако словото, което е станало въ човѣка плѣть, можеше да се раздробява, то-

гава всъки щъше да иска, отъ любовь къмъ него, да си отрѣже по едно парченце. На всъки, който ви обича, ще му кажете: азъ не давамъ отъ плътъта си да правите кебабчeta. Докато човѣкъ живѣе само физически животъ, той ще иска да рѣже отъ вашата плътъ, да ви опитва. Такава е любовъта на месоядеца. Казвамъ: въ обичъта си човѣкъ трѣба да се подигне едно стжпало по-високо, да мине въ фазата на вегетариянството и да влѣзе въ духовния животъ. Дойде ли такъвъ човѣкъ при васъ и ви пита, обичате ли го, извадете отъ торбата си една хубава ябълка и му я дайте. Пита ли ви пакъ, да ли го обичате, дайте му една хубава круша. Ако още продължава да ви пита, дайте му една кифла. Слѣдъ всичко това, има ли смисъль да питате, обича ли ви този човѣкъ, или не? Ябълката, крушата и кифлата, които той ви дава, сѫ написани писма, които сами говорятъ. — Искамъ да зная, отъ сърце ли давате тия нѣща? — Ако нѣмахъ разположение, нѣмаше да ги дамъ. Азъ нося тия плодове въ сърцето си и оттамъ ги вадя. Сърцето означава торбата, отъ която вадя тия плодове и ги давамъ на тѣзи, които обичамъ.

Слѣдователно, като се срещнемъ въ новия животъ и ме запитате нѣщо за любовъта, ще кажа: който има торба, той има любовъ; който нѣма торба, и любовъ нѣма въ себе си. Днесъ може да се вѣрва само на този човѣкъ, който има торба. Като видя нѣкой човѣкъ, отдалечъ още гледамъ, носи ли торба на гърба си, или не. Слѣдъ това гледамъ, пълна ли

е торбата му, или празна. Ако торбата му е пълна, той е човѣкъ на любовта. И тогава казвамъ: този е човѣкътъ, който вѣрва въ Единния Богъ. Срещна ли човѣкъ, който говори за небето, за ангелите, за Бога, а на гърба си носи празна торба, казвамъ: този е единъ отъ учениците на Настрадинъ Ходжа. Искате ли да станете истински Христови ученици, трѣбва да се освободите отъ всичко старо, което ви спѣва. Вземете вашите стари теории, вашите стари разбирания и ги хвърлете въ нѣкое отъ езерата. Ако тѣ устоятъ на водите, вземете ги назадъ; не устоятъ ли, обаче, разтворятъ ли се въ чистите води на езерата, оставете ги тамъ и благодарете, че сте се освободили отъ прѣходното, отъ временното. Тогава, вземете нови теории, създайте си нови разбирания, да опитате, какво значи приятель въ живота. Тези теории и разбирания ще ходятъ съ васъ навсѣкѫдъ и на този, и на онзи свѣтъ.

Сега всички хора говорятъ за любовь, копнѣятъ и въздишатъ за нея, търсятъ нѣкой да ги обича. Казвате: не ме обичатъ близките ми, не ме обичатъ приятелите ми. — Вѣрно е, че не ви обичатъ нито приятели, нито роднини, но и вие не ги обичате. Кому какво сте дали? Тѣ сѫ затворени за васъ, но и вие сте затворени за тѣхъ. Всички хора трѣбва да отворятъ торбитѣ си и да даватъ. Вие трѣбва да поставите въ ума си мисълта да бѫдете щедри. Богъ е щедъръ, и вие трѣбва да бѫдете щедри. Богъ е благоутробенъ, и вие трѣбва да бѫдете благоутробни. Богъ

е свѣтлина, и вие трѣбва да бѫдете свѣтлина. Богъ е Любовь, и вие трѣбва да бѫдете любовь. Който се грижи, безпокой за ежедневнитѣ работи, той нѣма любовь въ себе си. Който не се тревожи за обикновенитѣ, за дребнитѣ работи въ живота, той има любовь въ себе си.

Мнозина се беспокоятъ, дали това лѣто ще има съборъ, или не. Всѣкога е имало съборъ, и сега ще има. Важно е, обаче, какво ще придобие човѣкъ на този съборъ. — Дали ще дойдатъ братя и сестри отъ провинцията? — Както всѣкога, така и сега, ще дойдатъ, но всички съ празни торби. Това е правилното положение: да дойдатъ съ празни торби, да ги напълнятъ и прѣзъ течение на годината да имать и за себе си, и за другите. Срѣщамъ една сестра, отива нѣкѫдѣ, но съ празна торба. Казвамъ ѝ: сестра, дѣто отивашъ, хората не искатъ празни торби. Ела при менъ, да напълни торбата ти догорѣ и послѣ продължи пѫтя си. Изъ цѣлия пѫтъ раздавай отъ това, което си получила. Отидешъ ли между хората, пакъ раздавай. Научи се да раздавашъ! „Даромъ сте взели, даромъ давайте“! — е казано въ Писанието. Срещу ли нѣкой, който е билъ при мене, азъ зная вече, че той има въ торбата си нѣщо и може да даде отъ нея всѣкому по една ябълка, круша и кифла. Щомъ е готовъ да даде и не скрива това, което е получилъ; той има любовь въ себе си. Този човѣкъ признава само единъ Богъ. Ако отъ торбата на този човѣкъ не излиза за всѣкого по една ябълка,

круша и кифла, той признава много богове. Той не дава на никого нищо, защото многото богове съз изяли всичко, каквото е носилъ въ торбата си.

Сега, вие виждате, че се смѣя, но защо, не знаете. Азъ се смѣя на празните торби. Когато видя човѣкъ съ празна торба, азъ се смѣя; като видя човѣкъ съ пълна торба, азъ ставамъ сериозенъ. Нѣкой е недоволенъ, неразположенъ, защото торбата му е празна. Другъ се оплаква, че нѣма пари. Казвамъ: който нѣма пари, нека донесе торбата си, да я напълни доторѣ. Знаете ли, какъвъ е законътъ на пълненето на торбитѣ? Законътъ е следниятъ: всѣки трѣбва да носи торбата си самъ. Ако иска много, а не може да носи толкова, и търси други да му помогатъ, той не е на правъ путь. Невидимиятъ свѣтъ знае, колко може да носи. Нѣкой може да носи десетъ килограма, другъ — 20, трети — 30, малцина, обаче, могатъ да носятъ 70 килограма на гърба си. Едно трѣбва да се знае: колкото килограма злато да носите на гърба си, само три монети съз ваши, а всички останали съз за другите хора. Отдѣто минавате, все трѣбва да раздавате. Щомъ стигнете до София, торбитѣ ви ще се изпразнятъ съвършено. Който иска торбата му само за него да се пълни, той пакъ ще остане съ празна торба.

Ето, днешниятъ день, недѣлята, е единъ съборъ. Този день е съборенъ за онѣзи, които разбираятъ и могатъ да го използватъ. За онѣзи, които не разбираятъ, колкото събори и

да има, тъй нищо нѣма да придобиятъ. Запримѣръ, всички говорятъ за възкръсението на Христа, за ангелитѣ, но питамъ: какво ще придобиятъ тѣ, ако не разбиратъ, какво нѣщо е ангель, какво нѣщо е възкръсение? За хора, които не разбиратъ това нѣщо, и възкръсението на Христа, и сѫществуването на ангелитѣ, нищо не прѣдставя. Защо? — Понеже тѣ нито Христа сѫ видѣли, нито ангели сѫ видѣли. Като видя една круша, азъ се разговарямъ съ нея и казвамъ: това е Христосъ. Ще кажете: възможно ли е Христосъ, такава голѣма величина, да се крие въ една малка круша? — Възможно е, разбира се. Както крушата влиза въ моя организъмъ и се възприема отъ него, така и азъ се разговарямъ съ Христа. Тъй щото, когато ме питатъ, дѣ е Христосъ, казвамъ: Христосъ е навсѣкждѣ. Той е въ всички плодове и растения, въ всички дървета, въ всички извори, въ всички камъни, въ всички животни и хора.

Слѣдователно, хората трѣбва да дойдатъ до положение да не умиратъ, да не остаряватъ, да не скърбятъ и плачатъ, да не изпадатъ въ безвѣrie, въ малодушие и т. н. Всички тия отрицателни състояния у тѣхъ сѫ останъци отъ миналитѣ вѣкове, които сега не трѣбва да се повтарятъ. Ще кажете, че сте остарѣли вече. Който носи старостъта въ ума си, той не е позналъ Господа. Старостъта е извехтѣла дреха, която човѣкъ трѣбва да съблѣче и да облѣче нова. — Ама побѣлѣхме, очитѣ ни се примрѣжиха, стомахътъ ни вече не работи. Всичко това е така, понеже не

вървате въ Господа. Щомъ повървате въ Единния Богъ, вие напълно ще се обновите. Всъки денъ човѣкъ трѣбва да се обновява. Тази е новата философия на живота.

Казвамъ: всъки моментъ бѫдете будни, активни, готови на всъка нова работа, на всъки новъ импулсъ. Прѣставете си, че нѣкой ви прѣдложи да се качите на единъ високъ планински връхъ. Вие веднага се отказвате, подъ претекстъ, че не сте разположени, че сте ходили на екскурзия, че сте видѣли много високи връхове. Не, вие не знаете още, какво нѣщо е истинската екскурзия, какво богатство е да се качите на високъ връхъ. Нѣкой казва: азъ се качихъ на еди-кой си връхъ и много нѣщо научихъ. — Нищо още не си научилъ. За насъ денътъ има смисъль дотолкова, доколкото прѣзъ този денъ ние сме могли да видимъ Бога, скритъ нѣкаждъ въ необятната природа. Този е смисъльтъ на живота. Тъй щото, ако отидете на Еленинъ връхъ, или на кой и да е другъ връхъ, трѣбва да считате, че тамъ ще видите Бога. Щомъ видите Бога, кажете си: желалъ бихъ прѣзъ цѣлия си животъ да виждамъ Бога! Който казва, че се е уморилъ и втори пътъ не мисли да се качва по върховете, това показва, че той не е видѣлъ Бога. И сега, като излизаме всъка сутринъ, нѣкой казватъ: защо трѣбва да излизаме толкова рано? Какво ще придобиемъ отъ това излизане? — Ние излизаме рано сутринъ, за да видимъ Господа. Днесъ, напримѣръ, Господъ ни поговори малко чрѣзъ дъжда. Понеже братята и сестрите

отдавна не бъха мили палатки си отъ прахъ, Господъ имъ изпрати малко дъждъ, да ги измиятъ добрѣ. Този дъждъ ги изми не само отвѣнъ, но и подоветѣ имъ отвѣтрѣ. Потоzi начинъ всѣки провѣри, доколко палатката му е солидна.

Сега, вие трѣбва да разберете, въ какво седи сѫщината на деня. За тази цѣль разглеждамъ прѣдъ васъ една обща Божествена идея, а именно: въ какво се заключава сѫщината на всѣки день. За днѣшния день, за примѣръ, казвамъ: сѫщината на този день е любовта въ врѣзка съ доброто. Сѫщото нѣщо се отнася и за всѣки останаль день. Животътъ е въ настоящето; той носи условията и възможноститѣ за утрѣшния день, който пакъ става настояще. Слѣдователно, за днесъ човѣкъ трѣбва да знае, че има само единъ Богъ и една любовь; една мѣдростъ и едно знание; една истина и една свобода; една правда и абсолютно равновѣсие; една добрѣтель, една торба съ блага. Който вѣрва въ Единния Богъ, въ една мѣдростъ, въ една истина, въ една правда и въ една побродѣтель, само той е човѣкъ на новото. Вънъ отъ тѣзи единици мѣрки, всичко друго сѫ празни думи. Който иска да бѫде ученикъ, въ пълния смисълъ на думата, той трѣбва да разбере и приложи тази бесѣда, която считамъ встѣжителна бесѣда при влизането на ученика въ училището. Ако нѣмате пълни торби, каквито усилия и да правите, ученици не можете да бѫдете.

Нѣкой казва: азъ много ще уча, много ще чета. Да, ще четешъ, докато бѫдешъ въ състояние да дадешъ отъ торбата си на всѣки, когото срећнешъ, по една круша, ябълка и кифла; вечеръта, като се върнешъ дома си, ще прѣброяшъ, колко круши, ябълки и кифли си далъ, на кого, именно, си далъ, и всичко туй ще запишешъ въ специаленъ за това дневникъ. Послѣ, ще учишъ, защо луната се пълни и изпразва. Много отъ съврѣменните учени не знаятъ истинските причини за изпразването и пълненето на луната, а разискватъ върху създаването на слънцето, защо е създадено и т. н. Ученитѣ сѫ създали редъ теории за сътворяването на земята и небето, но тѣ сѫ далечъ още отъ онази абсолютна, положителна истина по този въпросъ. Какъ сѫ създадени небето и земята, защо слънцето изгрѣва и залѣзва, това сѫ въпроси, върху които бѫдещата наука ще даде послѣдната си дума. Когато човѣкъ започне да търси истината, неговото слънце изгрѣва. Докато я търси, слънцето му непрѣстанно грѣе. Щомъ каже, че е намѣрилъ и позналъ истината, слънцето му залѣзва. Сѫщото нѣщо е, когато човѣкъ започва и свършва четенето на нѣкоя книга. Докато човѣкъ чете и изучава една книга, тя седи отворена прѣдъ него; щомъ я прочете и изучи, той я затваря. Отварянето на книгата и четенето отъ нея, прѣставя изгрѣвъ на слънцето. Свършването на четенето и затварянето на книгата прѣставя залѣзъ на слънцето. Отварянето на Би-

лията и четенето отъ нея представлява изгрѣвъ. Затварянето на Библията е залѣзъ.

Значи, при изгрѣва на слѣнцето човѣкъ учи, а при залѣза той вече е научилъ урока си и го повтаря, да не го забрави. Когато човѣкъ е радостенъ, когато придобива нѣщо, той има изгрѣвъ въ себе си; когато е тѣженъ, когато губи нѣщо, той има залѣзъ въ себе си. Слѣдователно, когато слѣнцето изгрѣва, човѣкъ учи; когато слѣнцето залѣзва, той вече е научилъ урока си. Не е ли научилъ урока си, той трѣба да се помоли на Бога, да продължи деня още малко. За най-даровититѣ, за най-способнитѣ ученици денът има 12 часа; за по-малко даровититѣ денът има 24 часа; за обикновенитѣ ученици денът продължава шестъ мѣсесца.

И тъй, обикновенитѣ ученици идатъ отъ сѣверния полюсъ, защото за тѣхъ денът продължава шестъ мѣсесца, докато научатъ уроците си. Думитѣ сѣверенъ полюсъ въ този случай подразбираятъ неблагоприятни условия. Когато нѣкой ученикъ се намира въ неблагоприятни условия за своето развитие, това показва, че той не е даровитъ. Нѣкой казва: много страдания прѣтърпѣхъ. Защо? — Понеже не си отъ даровититѣ ученици. — Отъ баща ми остана голѣмо наследство, но азъ го раздадохъ на хората и сега страдамъ. — Радвай се, че си го раздалъ на другитѣ. Каквото веднъжъ си направилъ, не съжалявай за него. Когато съжалявашъ, това значи: много хора обичахъ, разпиляхъ обичията си, но сега никой не ме обича. — Радвай се и

за това. Докато имашъ, раздавай отъ торбата си и не съжалявай. Ако твоята торба не се пълни и празни, ти не си на правъ пътъ. Торбата ти всъкога тръбва да бъде пълна! — Азъ вече никого не обичамъ. — Защо? — Защото и мене никой не обича. — Тогава ти си търговецъ, който има само взимания и давания, загуби и печалби. Докато хората разсаждаватъ по този начинъ, тъ не могатъ да създадатъ нищо ново. Ако по този начинъ се образува нѣкакво общество, хората въ него пакъ ще умиратъ, ще страдатъ, и нищо ново нѣма да създадатъ. Тъ щото, истинскиятъ човѣкъ никога не съжалява, че обичалъ хората; той обича и не се интересува, дали другите го обичатъ. Който ви обича, той намира, че всичко у васъ е добро. Вземете, напримѣръ, майката. Каквото и да направи дѣтето ѝ, тя се радва, намира, че всичко у него е добро.

Казвамъ: човѣкътъ на любовъта е човѣкъ на новото. Искате ли да се освободите отъ старото, приемете любовъта въ себе си. Днесъ старото не струва нищо. Едно врѣме е имало цѣна, но сега никой не го търси. Който иска да се освободи отъ старото учение, той тръбва да го замѣсти съ новото, отъ което човѣкъ може да стане. — Какво ще правимъ съ старото учение? — Продайте го на мене, азъ ще го купя, като антика, ще дамъ за него едно петаче. Отъ когото го купя, ще напиша името му. Казвате: тогава, кое е сигурното въ живота? Сигурно е само това, което може да издържи на всички изпитания въ живота. Нѣкой казва: азъ боле-

дувахъ извѣстно врѣме и се обѣрнахъ къмъ Бога, като къмъ най-сигурно място, но молитвата ми не се прие. — Значи, има нѣкаква причина за това. Ти не се обезсърдчавай, пакъ се помоли, докато получишъ отговоръ на молитвата си. Реалността, или сигурността на живота седи въ връзката ни съ Бога. Щомъ сме свързани съ Бога, молитвата ни всѣкога ще бѫде приета.

Нѣкой казва: като умра, тогава ще науча много нѣща, тогава ще позная Бога. Питамъ: сигуренъ ли си, че като умрешъ, ще отидешъ при Бога и ще Го познаешъ? Ако умрешъ и не отицешъ при Бога, тогава нито страданията, нито смъртъта иматъ смисълъ. Обаче, ако слѣдъ смъртъта си отидешъ при Бога и Го познаешъ, и страданията, и смъртъта сѫ оправдани. Когато младата мома отива на планината, да срещне своя възлюбенъ, всичкитѣ ѝ мжчнотии се оправдаватъ, ако срѣщата ѝ излѣзе пълна. Обаче, ако тя отиде на планината и не срещне тамъ своя възлюбенъ, страданията ѝ не се оправдаватъ. Едно трѣбва да знаете: възлюбениятъ на човѣшката душа е само Богъ. И тогава, качи ли се човѣкъ на планината, да срещне Бога, той всѣкога ще има успѣхъ. Намѣрите ли Господа, всички хора ще намѣрите. Намѣрите ли Господа, ще придобиете устойчивостъ и ще кажете: сега вече съмъ богатъ човѣкъ! Торбата ми е пълна и мога да раздавамъ на всѣки, който има нужда. Безъ Бога всѣки е нещастенъ. Защо? Всѣки се оплаква, че пари нѣма, кѫща нѣма, приятели нѣма и т. н. Каз-

вамъ: който повърва въ Единния Богъ, въедна Любовь, въ една Мъдростъ, въ една Истина, въ една Правда и въ една Добродѣтель, той ще има всичко въ свѣта.

Сега, кое положение прѣдпочитате: вие да отидете при Господа, или Той да дойде привасъ? Който отива при Господа, торбата му трѣбва да бѫде пълна, та отдалечъ още да принесе нѣщо хубаво. И Богъ ще погледне, носи ли този човѣкъ нѣщо въ торбата си, или е празенъ. Богъ не обича хора съ празни торби. Другояче казано: човѣкъ трѣбва да има сърце, пълно съ любовь. Види ли сърцето на човѣка, пълно съ любовь, Богъ ще му даде нѣщо, но и човѣкъ трѣбва да даде нѣщо на Бога. Ако дойде при човѣка, Богъ ще му даде пълна торба. Съ какво? — Съ подаръци. Подаръците, които Богъ дава на хората, това сѫ разумните страдания. Въ тѣхъ се криятъ великиятъ тайни на живота, които хората трѣбва да разбератъ и проучатъ. Въ тѣхъ се криятъ духовни опитности, които трѣбва да се използватъ.

Съврѣменните религиозни хора, като не разбиратъ езика на духовния свѣтъ, тѣ изпадатъ въ редъ заблуждения и самоизлъгвания. Запримѣръ, нѣкой казва: азъ видѣхъ Господа, облѣченъ съ бѣла, шопска аба. Питамъ: защо Господъ бѣше облѣченъ съ шопска дреха? Навѣрно, отъ любовь къмъ тебе, който си шопъ. Дѣйствително, когато Богъ посѣщава нѣкого, Той слиза до неговия уровенъ. Благодарение на това, този човѣкъ се колебае, дали Богъ го е посѣтилъ, или не. За да разбере:

и познае Бога, на човѣка сѫ нужни не една, а нѣколко вѣчности. Затова, посѣти ли Богъ нѣкого, той трѣбва само да се радва, безъ да се рови въ себе си, Богъ ли го е посѣтилъ, или другъ нѣкой. Човѣкъ трѣбва да се освободи отъ стария си навикъ да рови. Той трѣбва да каже: едно врѣме, като свиня, като прасе, ровихъ съ зурлата си, но сега ще ровя съ прѣсти, ще правя дупки въ земята и въ всѣка отъ тѣхъ ще посаждамъ по едно сѣменце. Дойде ли подобно желание, да ровите, ще вземете перо въ ржката, между прѣститѣ си, и вмѣсто да ровите, ще напишете нѣкаква хубава мисъль. По този начинъ ще възпитате свинята, като я заставите, вмѣсто да рови съ муцуна си, да заравя съ прѣста си сѣменца въ земята и да пише съ прѣста си хубави мисли и стихотворения.

Сега ще направя прѣводъ на думата свиня. Тя е символъ на неразуменъ животъ, на неразумна философия. Лошото въ свинята е нейниятъ навикъ да рови. Щомъ влѣзе въ нѣкоя градина, тя веднага започва да рови, безъ да обрѣща внимание на това, че ще поврѣди хубавитѣ цвѣти и плодни дръвчета. Не правятъ ли сѫщото и нѣкои отъ съврѣменните хора? Тѣ влизатъ въ нѣкой домъ, или въ нѣкое религиозно общество и започватъ да учатъ хората, какъ да живѣятъ, какъ да се молятъ на Бога и т. н. Искате ли да научите нѣкой човѣкъ, какъ да се моли на Бога, заведете го въ една плодна градина, спрете го прѣдъ нѣкое дѣрво, съ увиснали на него плодове, и кажете: дигни ржцѣтѣ си нагорѣ, да

си откъснешъ единъ хубавъ, зрѣлъ плодъ! Щомъ дигне ржѣтѣ си нагорѣ, вие ще му кажете: ето, така трѣбва да се моли човѣкъ! Послѣ, ще покажете на човѣка, какъ се колѣничи. Като дигне човѣкъ ржѣтѣ си нагорѣ, да откъсне единъ плодъ, но не може да го улови, той трѣбва да колѣничи на земята, и оттамъ да го вземе. Значи, човѣкъ ще колѣничи, за да вземе плода, който е падналъ отъ дървосто, и ще каже: Господи, сгрѣшихъ, не можахъ да уловя плода, създаденъ отъ дървото на живота. Обаче, може да колѣничи само онзи, който има смирение въ себе си. Ако човѣкъ не е готовъ да колѣничи прѣдъ всѣка страдаща душа и да ѝ помогне, той не е колѣничилъ. Видите ли една страдаща душа, не питайте, защо страда, но дайте ѝ единъ плодъ, безъ да я учите, какъ да го яде. Кажете на този човѣкъ: братко, цѣлиятъ свѣтъ — небето, земята, слънцето, луната, звѣздитѣ — всичко е създадено за тебе. Защо трѣбва да страдашъ? — Не ме ли залягвашъ? — Не, говоря ти истината. Богъ е създалъ всичко за хората, да учатъ и да работятъ. Слѣдъ това дайте му нѣколко златни монети и кажете: братко, ти си младъ човѣкъ. Имашъ възлюбена, която не иска да те вижда въ този жалъкъ видъ. Купи си нови дрехи, облѣчи се и иди при нея. Купи си единъ часовникъ, да опрѣдѣляшъ врѣмето. Всѣки трѣбва да има часовникъ, като мѣрка за врѣмето. Така той ще се ориентира въ живота и ще може правилно да разрѣши нѣкои отъ своитѣ задачи.

Като говоря за часовникъ, азъ го разглеждамъ като символъ на живота. Всъко докосване до часовника, напомня часоветѣ, минутите и секундите. Това прави човѣка буденъ, да не губи нито секунда отъ врѣмето си. Има хора, които сѫ дошли до положение, да не губятъ часоветѣ си; други сѫ отишли още по-напрѣдъ, тѣ не губятъ напразно минутите си; малцина сѫ дошли до положението, да не губятъ секундите. Човѣкътъ на минутите срѣща на пътя едного, бѣрзо вади отъ торбата си една круша и му я подава. — Защо ми давашъ тази круша? Той взима крушата назадъ, туря я въ торбата си и продължава да върви. Този човѣкъ се чуди, защо му даватъ круша. Това, което заставя едното да не взима, заставя другого да дава. Този човѣкъ се е молилъ дѣлго врѣме за нѣкакъвъ плодъ, а като му даватъ, чуди се, защо става това. Тази круша не е нищо друго, освѣнъ отговоръ на неговата молитва. Който носи торба съ плодове, той е пощаджия, и дѣлъ кого срещне, дава по единъ плодъ. И всѣки ще го пита, защо му дава този плодъ. Такова запитване е подобно на въпроса, който хората си задаватъ: този човѣкъ обича ли ме, или не? Плодоветѣ на тѣзи, които ви обичатъ, сѫ безупрѣчни, безъ никакъвъ дефектъ. Вземете плода, който тѣ ви прѣлагатъ, опитайте го и ще видите, че той е необикновено вкусенъ, прѣсенъ, току-що откъснатъ отъ градината.

Мнозина казватъ: ние трѣбва да уредимъ живота си. Какъ може да се уреди животъ?

Безъ любовъ животътъ не може да се уреди; безъ добро животътъ не може да се уреди; безъ участието на ума, сърцето и волята, животътъ не може да се уреди. Нѣкой мисли, че животътъ на земята не може да се уреди и казватъ: както си се родилъ, така ще си отидешъ. Други пъкъ казватъ: дано слѣдъ смъртъта бѫдемъ по-добрѣ! Не, смъртъта не може да разрѣши въпросите на живота. Смъртъта иде, когато човѣкъ е недоволенъ отъ това, което Богъ му е далъ. Тя казва: Богъ ме изпрати да ви науча да станете благодарни. Смъртъта е тояга, която казва на човѣка: отвори торбата си! Той отваря торбата си, и смъртъта започва да бие, да взима всичко, каквото има въ нея. Любовъта всичко дава, смъртъта всичко взима.

Слѣдователно, смъртъта има смисълъ само тогава, когато освобождава човѣка отъ злото. Обаче, тя нѣма смисълъ, ако освобождава човѣка отъ любовъта. Да умре човѣкъ за старите си възгледи, въ това има смисълъ; да умре за Божиитѣ блага, въ това нѣма никакъвъ смисълъ. Смисълътъ е въ живота, а не въ смъртъта. И ние сме дошли на планината да живѣемъ, да се радваме на именията на своя Баща. Щомъ сте дошли тукъ, врѣменно поне забравете всичко. Въ възгледите на всички трѣбва да стане голѣмъ прѣвратъ, да се обновите, да започнете да мислите, чувствувате и дѣйствувате по новъ начинъ.

Дѣй говоря за онѣзи, които се интересуватъ отъ тѣзи въпроси. Само тѣ ще получатъ нѣщо отъ торбата. Които не се интересу-

ватъ, тъкъм нѣма да получатъ. Мнозина питатъ: кой е пжтътъ, методътъ, по който мога да стана ученикъ? Който иска да стане ученикъ, той трѣбва да има пълна торба, т. е. сърце. Сърцето пъкъ трѣбва да бѫде пълно съ любовь. Понѣкога сърцето на човѣка тупти по-силно отъ обикновено, и той се плаши. Нищо страшно нѣма въ това туптене; това сърце постоянно се отваря и затваря, т. е. дава и взима. Какво страшно има въ отварянето и затварянето, въ свиването и разпушчането на нашата торба? Така, именно, става и кръвообрѣщението. Когато торбата се отваря, тя се свива. Въ тѣзи моменти на отваряне и затваряне на торбата, човѣкъ вади или тури нѣщо въ нея. Отварянето и затварянето, свиването и разширението сѫ два процеса, които ставатъ и въ самата природа. Когато сърцето се свива, Богъ взима нѣщо отъ него; когато сърцето се разширява, Богъ дава нѣщо въ него. Богъ дава, Богъ взима. Казвамъ на едного: ще дадешъ! — Какво? — Това, което е въ сърцето ти. Понатисни малко, и кръвта веднага ще излѣзе отъ сърцето ти. На този давашъ кръвь, на онзи давашъ кръвь, и всички се радватъ. Отъ едната страна влиза артериална, а отъ другата — венозна кръвь. Само по този начинъ човѣкъ може да види всички процеси, чрѣзъ които Богъ ни учи, какъ трѣбва да живѣемъ. Въ ума си човѣкъ трѣбва да държи мисъльта, че колкото дава, толкова ще взима, плюсъ единъ малъкъ приданъкъ, равенъ на лихвитъ на дадената сума. Запримѣръ, ако нѣкой направи

едно добро, още до вечеръта може да му се върне, но съ лихвитѣ. Ако нѣкой прави усилие да се качи на планината, щомъ се върне оттамъ, той ще има малъкъ приdatatypekъ, който ще се отрази благотворно върху организъма му. Законътъ е такъвъ.

Слѣдователно, всѣки денъ човѣкъ трѣбва да направи поне най-малкото добро, изразено въ мисъль, чувство или дѣйствие. Това добро може да бѫде направено на нѣкой изворъ, на нѣкое растение, на нѣкоя мушкица, или на нѣкой човѣкъ. Колкото малко да е това добро, то трѣбва да се направи. Най-малкото добро е изразъ на Божественото учение, на вжтрѣшния законъ въ човѣка. Живѣли човѣкъ по този начинъ, и ангелитѣ, и светииятѣ, и добритѣ хора ще го познаватъ и посещаватъ. Най-послѣ и неговиятъ учителъ ще го посѣти. Само тогава човѣкъ ще има правилно и високо разбиране за Бога.

Сега, азъ искамъ да ви прѣдставя Божественото учение въ достѣпна форма за приложение още сега, а не за въ бѫдеще. Остане ли да се разбере и приложи за въ бѫдеще, то е неразбрано учение. Запримѣръ, мнозина очакватъ събора. Казвамъ: ако тѣ не могатъ да разбератъ днешния съборъ, и другиятъ ще остане неразбранъ за тѣхъ. Да разберемъ Божията Любовь, това е съборъ; да разберемъ Божията Мѣдростъ, това е съборъ; да разберемъ Божията Истина, това е съборъ. Съберемъ ли всичко това, то прѣставя най-великия съборъ въ свѣта. Ако се съберемъ на едно място, да обмѣнимъ своя-

та любовь, своето добро, да изпратимъ своята мисъл въ свѣта, да утѣшимъ бѣдните, страдащи, това е най-великиятъ съборъ. Тъй щото, цѣльта, за която сме се събрали тукъ, е пакъ съборъ.

Нѣкой казва: Богъ ще прости ли грѣховетъ ми? Казвамъ: Богъ не може да не прости грѣховетъ на онзи, който Го обича, колкото голѣми и каквito да сѫ неговитъ грѣхове. Любовьта всичко заличава. Безъ любовь грѣховетъ никому не се прощаватъ. Това е законъ. Внесе ли се любовьта като основа въ живота, всички грѣхове, които сѫществуватъ, ще изчезнатъ; всичко старо ще изгори. Доброто пъкъ е условие за реализиране на любовьта. Когато човѣкъ е добъръ, любовьта непрѣменно ще се прояви въ живота му. Нѣкой казва: заслужаватъ ли хората моята любовь? Имайте прѣдъ видъ слѣдното правило: всѣко живо сѫщество заслужава любовь, т. е. заслужава да бѫде обичано. Защо? — Понеже всѣко сѫщество е произлѣзло отъ Бога. Ако това сѫщество не прилича на васъ, нищо не значи. И мухата заслужава любовь, макаръ че хапе. Мухата хапе, защото и по-високостоещитъ отъ нея сѫщества хапятъ. И човѣкъ понѣкога хапе. Мухата трѣбва да знае, че съ хапене нѣма да отиде далечъ. Ако нѣкой ѝ прости, другъ ще я накаже за нейното хапене. Мухата се оправдава, че това е на-викъ, отъ който тя не може да се освободи. За този лошъ навикъ, обаче, тя плаща съ живота си. Питамъ: защо мухитъ хапятъ? Мухата казва: едно врѣме Богъ ни изпрати

въ свърши, да хапемъ животните, понеже тъ бѣха много мързеливи. Нашето хапене бѣше оstenъ за тѣхъ. Днесъ мухата не хапе само говедата, но тя хапе и човѣка, който е свършилъ четири факултета, и който не се нуждае отъ оstenъ. Този човѣкъ може лесно да се справи съ тази муха. Той затваря прозорците на стаята си, улавя мухата, забожда я на специална игла и започва да я изучава. Послѣ поставя подъ нея датата на изслѣдането, мястото, дѣто е уловена, и латинското ѝ име. Съ това животътъ на тази муха е свършенъ.

Казвамъ: хората иматъ навици, подобни на тия на мухитѣ, комаритѣ, змиитѣ, гущеритѣ и т. н. Тѣ сѫ аномални остатъци отъ миналото. Ако нѣкой човѣкъ прояви въ себе си единъ отъ тия навици, той трѣбва да си каже: азъ не трѣбва да се връщамъ къмъ миналото, да се проявявамъ по този начинъ. Едно врѣме хапѣхъ, жилихъ, но сега съмъ човѣкъ, и трѣбва да постѣжвамъ благородно. Каже ли човѣкъ така, той осмисля вече сѫществуването на всички живи сѫщества подъ него. Днесъ човѣкъ трѣбва да води чистъ и светъ животъ. Любовта трѣбва да се излива отъ сърцето му, като отъ изворъ. Той трѣбва да върши волята Божия и да се радва на всичко, което го заобикаля: на камънитѣ, на дърветата, на изворитѣ, на животните. Когато човѣкъ се качи на нѣкой планина, той трѣбва да разглежда, да изучава всички картини, които се откриватъ предъ неговия погледъ. Когато гледате картината на нѣкой художникъ, вие знаете, че той е ималъ

прѣдъ видъ, какви краски да употреби, за да прѣстави прѣдмета по възможность по-вѣрно и точно. Нѣкога краските, чѣртите на тази картина сѫ сполучливо прѣдадени, нѣкога не сѫ сполучливи. По сѫщия начинъ и всѣко камъче, всѣко дѣрво или изворъ въ картините на живата природа сѫ поставени на мѣстата си, споредъ разбирането на художника или декоратора. На васъ прѣстои красивата задача да изучавате тия картини. Отъ природата човѣкъ ще изучава законите на съвършенството и ще ги прилага въ живота си.

И тъй, човѣкъ трѣбва да се стреми къмъ съвършенство. Това може да се постигне, когато човѣкъ е въ изправностъ къмъ любовта, когато е готовъ на всички жертви за нея. Дойде ли човѣкъ до това положение, торбата му винаги ще бѫде пълна. Ако торбата на нѣкой човѣкъ е пълна, а работите му не вървятъ добре, коя е причината за това? Причината за това е неговата скържавостъ: той или много рѣдко отваря торбата си, или никакъ ие я отваря. Много отъ съвременните хора иматъ хубави торби отъ коприна, отъ ленъ или отъ друга фина материя, пълни съ всѣкакви плодове и кифли, но понеже не се отварятъ често, плодовете въ тѣхъ сѫ изсъхнали, а кифлите сѫ се прѣвърнали на пексимитъ. Нѣкой казва: знаешъ ли, какво нося въ торбата си? — Зная, какво ношишъ: изсъхнали ябълки, круши, сливи, кифли и т. н. Споредъ менъ, всѣко сърце, което отъ сутринъ до вечеръ не се отваря, за да даде всичко, каквото има, и да приеме всичко, което му

се пада, е аномално сърце, което не тупти, както тръбва. Нормалното сърце е торба, която постоянно се отваря и раздава отъ нея на бъдни, на страдащи. За себе си пъкъ ще остави само една ябълка, една круша, една кифла и ще благодари на Бога за всичко, което му е далъ. Тогава Богъ ще погледне къмъ това сърце благосклонно и ще каже: това сърце е разбрало смисъла на живота.

И тъй, торбитъ на всички тръбва да бжатъ пълни, да раздаватъ. Затова, именно, е казано във Писанието: „Даромъ сте взели, даромъ давайте!“ Въ това отношение, природата ни дава примъръ на абсолютно безкористие. Ето, толкова връме, какъ сме тукъ, ние се ползвуваме бесплатно отъ дърва за отопление, за готвене. Вечеръ, събрани около голъмия огънь, ние имаме възможност да попъремъ, да посвиримъ малко и да благодаримъ на Бога за благата, отъ които се ползвуваме прѣзъ деня. Братята, които свирятъ на цигулка, дадоха добъръ примъръ на безкористие. Дойде единъ отъ тѣхъ около огъня, вземе цигулката си и раздава. Цигулката е торбата, отъ която той вади едно музикално парче вмѣсто ябълка, второ — вмѣсто круша и трето — вмѣсто кифла. Всѣки братъ и сестра, които свирятъ, тръбва да изпълнятъ най-много по три парчета. Всѣка вечеръ ще ни свирятъ по три парчета, и то все нови. Истинскиятъ цигуларь разполага съ голъмъ репертуаръ. Тѣзи сѫ новитѣ възгледи, които тръбва да приложи всѣки, който иска да бжде

ученикъ. Торбата на ученика тръбва да е пълна, и той щедро да раздава отъ нея.

Нѣкой казва: ще бждатъ ли простени грѣховетѣ ми? — Ако обичашъ, ще бждатъ простени; ако не обичашъ, нѣма да бждатъ простени. — Ще се усили ли вѣрата ми? — Ако обичашъ, вѣрата ти ще се усили. — Мога ли да стана ученъ човѣкъ? — Ако обичашъ, можешъ да станешъ и ученъ, и философъ, и поетъ, и художникъ. Ако обичашъ, ако имашъ любовъ въ себе си и раздавашъ отъ нея на всички живи сѫщества, можешъ да станешъ, каквото пожелаешъ. Въ любовта се криятъ всички възможности и условия за растене и развитие. Искате ли нѣщо повече отъ любовта, ще получите тояга. Апостолъ Павель казва: „Съ тояга ли да дойда при васъ, или съ любовъ и кротъкъ духъ?“ Често старитѣ учители си служеха съ тояга, като възпитателенъ методъ. Когато прѣдаваха уроцитетъ си, тѣ не носеха тояга, но щомъ изпитваха, тѣ прилагаха тояга за онзи ученикъ, който не знаеше уроцитетъ си. И съврѣменнитѣ учители употребяватъ тояга, но видоизмѣнена въ числа. Запримѣръ, единицата и двойката сѫ тояга за учениците. Когато ученикъ получи единица или двойка, той се връща дома си недоволенъ, тжженъ, че не е могъль да задоволи учителитѣ си.

Тази бесѣда се отнася за ония ученици, които искатъ да свършатъ училището. Едно отъ основнитѣ правила въ това училище е всѣки ученикъ да има хубава торба, съ хубави плодове. Второ основно правило е учени-

кътъ да отваря торбата си на връме и да раздава отъ нея на всъки, който се нуждае. Такъвъ тръбва да биде човекътъ на новото връме! Казвате: какъ тръбва да проповеддаме? — Ще проповеддате като кифладжията и като онзи, който продава плодове. Ще на товарите единъ конь съ два коша, единиятъ съ ябълки, другиятъ съ круши, а въ ржката си ще носите една кошница съ кифли и ще тръгнете отъ градъ въ градъ и отъ село въ село и ще викате: хайде, круши, ябълки, кифли! Хората ще започнатъ да се събиратъ около въстъ, да искатъ отъ вашите ябълки, круши и кифли. На бъдните ще давате да ромъ, на сръдна ржка хора ще давате евтино, а на богатите — по-скъпичко. Като се срещнатъ тия хора, ще си разправятъ едни-други: чудно нѣщо! Срещахъ единъ търговецъ, който раздаваше плодове на бъдните хора безъ пари. Азъ пъкъ купихъ отъ него плодове, но много евтино. Богатиятъ казва: на мене ги продаде малко по-скъпично. Обаче, всички тия хора сѫ много доволни отъ плодовете на този търговецъ.

Тъй щото, въ най-скоро връме искамъ да ви видя съ конь, на товаренъ съ два големи коша съ плодове и съ една кошница кифли въ ржка. Ще кажете, че не ви е удобно да направите това нѣщо. Питамъ: какво бихте направили, ако приемниятъ изпитъ за ученика е, именно, такъвъ? Не само, че ще продавате, но тръбва да викате: хайде, тука сѫ хубавите ябълки и круши! Нѣкой ще каже: всичко мога да направя, но тази задача не

мога да изпълня по никой начинъ! Който иска ученикъ да биде, той тръбва да изпълни всички задачи, които се даватъ въ училището. Прави ли изборъ въ задачите, една отъ тяхъ изпълнява, а друга не може да изпълни, той не е ученикъ.

Сега, вие искате да знаете, ще има ли днесъ още една бесѣда. Казвамъ: днесъ цѣлиятъ денъ торбата ми ще биде отворена, и на всѣки, който дойде при мене, ще му дамъ по една ябълка, круша и кифла. Сега да дохъ на всички по една ябълка. На обѣдъ ще ви дамъ по една круша; надвечеръ ще ви дамъ по една кифла. Ябълката, крушата и кифлата сѫ символи, които тръбва да се прѣведатъ. Ябълката прѣставя живота, който се ражда отъ любовта; крушата прѣставя мѫдростъта, а кифлата — словото, т. е. истината. Казано е: „Глава на Словото е Истината.“ Слѣдователно, въ Божията Любовь, Мѫдростъ и Истина се заключва цѣлокупния животъ, цѣлата вѣчность, както и щастието, благото на всички души. Искате ли да постѣгните въ Божествената Школа, Любовта, Мѫдростъта и Истината тръбва да бждатъ основа на вашия животъ. Само по този начинъ вие ще разберете смисъла на всичко, което Богъ е създалъ. Затова, именно, и ние сме дошли на Рила, да научимъ и разберемъ смисъла на Божиите творения.

Ще кажете: братята и сестрите, които не сѫ тукъ, ще съжаляватъ за това. Прѣставете си, че всички сѫ тукъ, но стомасите имъ сѫ развалени. Какво ще се ползватъ тѣ отъ bla-

тата, които Богъ е далъ? — Поне двѣ-три екскурзии да бѣха направили. — Прѣдставете си още, че тѣ сѫ тукъ, но краката имъ сѫ изкълчени и не могатъ да вървятъ, а само шумъ дигатъ. При това положение, какво ще се ползвуватъ тѣ отъ високите върхове? Щомъ вие мислите за братята и сестрите, които не сѫ тукъ, ето какво трѣбва да направите: всичко, каквото сте придобили, ще натоварите на единъ конь, и като отидете въ София, ще раздавате на всѣки, който не е билъ между васъ.

Сега, вие трѣбва да прѣведете значението на коня и на магарето, като символи. Никой не може да влѣзе въ закона на посвещението, ако не води магаре съ себе си. Никой не може да воюва, ако не езди конь. Слѣдователно, магарето е символъ на посвещение. Конътъ е символъ на воюване. Когато невидимиятъ свѣтъ иска да научи човѣка на законите на смирението и на жертвата, той ще го застави да се качи на магаре, което ще му запѣе своята сладка пѣсенъ и ще го заставя всѣки денъ да се моли. Конътъ пѣкъ, на който човѣкъ езди, ще му казва: господарю, всѣки денъ трѣбва да точишъ ножа си, да бждешъ смѣлъ и рѣшителенъ, твърдо да защищавашъ своите възгледи. Голѣмите уши на магарето говорятъ, че човѣкъ трѣбва да бжде щедъръ. Смѣлостта, рѣшителността на коня въ воюването, показватъ, че и човѣкъ, като воюва, трѣбва да бжде смѣлъ, рѣшителенъ и да вземе всичко, да обере всичко отъ тия, съ които воюва. Слѣдъ това ще вър-

не всичко, което е взелъ, и ще каже: хайде, отъ мене да замине! Тъй щото, при магарето човѣкъ дава, а при коня — взима. Отличителната чърта на коня е привързаността. Коньтъ лесно се привързва, а магарето — мжчно. У коня има творчество, а у магарето живѣе стремежъ къмъ истината, къмъ правдата. Магарето обича да води стадото, затова винаги върви напрѣдъ. Коньтъ обича да воюва. Той казва: азъ не мога да водя овци.

Казвамъ: тѣзи въпроси сѫ странични. Първото нѣщо, важно и необходимо за всички, е да имате пълни торби, пълни сърца. Сърцето трѣбва да бѫде пълно съ любовъ, съ свѣтлина, съ свобода. Който има такова сърце, той вѣчно се подмладява. Сега хората остаряватъ, защото живѣятъ само съ своите мжчинотии. Тѣ казватъ: какво бѣше едно врѣме, а какво е сега! Какво е било едно врѣме, не е важно. Сегашното врѣме, днешниятъ денъ е важенъ. Днешниятъ денъ струва по-вече, отколкото вчерашниятъ. Миналото е изиграло своята роля. То е старото врѣме, а сега, днесъ е новиятъ день, денътъ на младостъто. Днесъ човѣкъ трѣбва да се подмлади! Той трѣбва да обнови сърцето, ума и волята си, да внесе въ нея стремежъ къмъ истината. Нѣкой казва: разочаровахъ се! Изгубихъ младостъ, сила, животъ. Оставете разочарованията на страна! Оставете изгубеното на страна! Не тѣрсете това, което сте изгубили. Ако тѣрсите единъ модеренъ часовникъ, който не можете да използвате, какво струва той за васъ? Това, което днесъ ви дава Богъ,

струва повече, отколкото онова, което ви е далъ въ миналото. — Едно връме ядохъ сладко. — Какъ си яль едно връме, не е важно; днешниятъ обѣдъ, напримѣръ, струва повече отъ вчерашия — той струва хиляди радости. Забравете миналото! Използвайте това, което сегашниятъ моментъ носи. Не мислете за утрѣшния денъ; той самъ ще се погрижи за себе си. Миналото се е погрижило за себе си; днешниятъ денъ се грижи за себе си; слѣдователно, и ние, които сме въ днешния денъ, трѣбва да мислимъ и да се грижимъ само за него.

Мнозина отъ васъ, които сте дошли тукъ, сѫ обрѣменени, загрижени, че нѣматъ достатъчно срѣдства, че палаткитѣ имъ не ще издържатъ много и т. н. Казвамъ: докато човѣкъ се намира прѣдъ хубавитѣ ябълки, круши и кифли, нека забрави всичко. Нека свърже мисълта си съ тѣхъ и каже: Господи, благодаря за всичко, което си ми далъ. Изпита ли тази благодарностъ къмъ Бога, всичко друго — знание, добродѣтели, богатства — ще дойдатъ сами по себе си. Добродѣтелите идватъ при човѣка, както ангелитѣ. Когато нѣкой ангелъ види единъ добъръ човѣкъ, той веднага съобщава и на другите ангели, че е видѣлъ добъръ човѣкъ на земята. Единъ слѣдъ другъ тия ангели започватъ да посещаватъ добрая човѣкъ, и всѣки отъ тѣхъ му носи по единъ цѣненъ подаръкъ. Питамъ: какво по-добро отъ това, човѣкъ да биде обектъ на ангелитѣ, на светиитѣ и на

добрите хора? Какъвъ по-великъ смисълъ може да има животът отъ този?

Казвате: какъ да се подмладимъ? — Отворете торбитъ си, раздавайте на страдащи и нуждаещи се, и вие ще се подмладите. Който е оstarѣль и закжсалъ, той не отваря торбата си и никому не дава. Отваряйте и затваряйте торбата си, ако искате да бѫдете млади и радостни. И тогава, дойде ли скръбъта при васть, радвайте се! Дойде ли радостъта при васть, пакъ се радвайте! Разликата въ радостъта ще бѫде тази, че на радостъта ще се радвате само единъ пътъ, а на скръбъта — два пъти. Казано е въ Писанието: „Жена, кога ражда, на скръбъ е, но кога роди, скръбъта ѝ се прѣвръща въ радость, че се е родилъ човѣкъ на свѣта.“ При възпитанието на съврѣменнитѣ хора трѣбва да се внесе новото, което коренно да измѣни възгледите имъ за живота. Запримѣръ, какво лошо има въ скръбъта? При всѣка скръбъ се ражда нѣщо ново, нѣщо велико въ душата на човѣка. Човѣкъ скръби, докато въ душата му се роди нѣщо ново. Щомъ се роди новото, той не помни вече скръбъта си, и радостъта му е двойно по-голѣма отъ скръбъта. При скръбъта човѣкъ вижда Бога, и затова трѣбва да се радва.

Днешниятъ день нарекохме день на проявената Божията Любовь, день на Божията доброта. При това, забѣлѣжете, колко приготовления имаше за този день отъ страна на невидимия свѣтъ! Днесъ е 19 юли, при това имаме и пълнолуние. Вчера и онзи денъ има-

ше голъмо чистене: дъждътъ изми палатките, отвънъ и отвътре. Освѣнъ това, тези дни имаше и малко влага, която показва, че нѣкои нѣща трѣба да растатъ. Покрай всички благоприятни съчетания на природата, имахте възможность да се разходите по езерата съ лодка. Ще кажете: какво хубаво съпадение, че единъ господинъ отъ Чехия, гость на Рила, имаше лодка, съ която ни разходи по езерото. Външно тия нѣща сѫ съпадения, но тѣ сѫ символи, които иматъ дълбокъ вътрѣшенъ смисъль. Чудни и велики сѫ Божиите дѣла! Богъ е великъ въ малките работи. И когато вършимъ волята Божия, Той всичко записва.

Сега, и азъ отворихъ торбата си и да дохъ всѣкиму по нѣщо. Благодарете на Бога, че на врѣме отворихъ торбата! Благодарете още и за това, което чухте! Втори пътъ като дойда, моята торба пакъ ще бѫде отворена, и по-хубави работи ще извадя отъ нея. Все по-хубави и по-велики работи ще се вадятъ отъ тази торба, но вие трѣба разумно да ги използвувате.

Желая на всички да бѫдете като врѣмето днесъ: съ чисти и ясни умове, като небето; съ сърца топли и любещи, като слънцето; бодри и свѣжи по духъ, като въздуха.

*

7. Бесѣда отъ Учителя, държана на
19 юли, 1931 г. 5 ч. с.

ТЕОРИЯ И ПРИЛОЖЕНИЕ.

Сега, като сте дошли тукъ, вие тръбва да бѫдете добре разположени, да използвате всички условия, които природата прѣлага. Разположението на човѣка е подобно на течението на рѣката. Когато една рѣка минава прѣзъ опрѣдѣлени за нея място, тя принася полза. Възъ основа на това и всѣка добра мисъль, която минава прѣзъ ума на човѣка, сѫщо тѣй принася полза. Слѣдователно, силата на мисълта седи въ добрите мисли, а не въ многото мислене. Да мисли човѣкъ много, това подразбира да се грижи, а грижата нищо не принася. Като става сутринь, човѣкъ започва да мисли, какво ще яде. Послѣ, като се наяде, за какво ще мисли? Щомъ се нахрани човѣкъ, той започва да мисли, какво ще прави прѣзъ деня. Обаче, като огладнѣе, пакъ започва да мисли за ядене. Питамъ: какво сѫ придобили хората отъ хиляди години насамъ, слѣдъ като сѫ мислили само за ядене? Тѣ сѫ създали кухнята. Слѣдъ дълго мислене за ядене, и животните сѫ създали своя кухня. Най-главното нѣщо въ врѣме на яденето и слѣдъ него е работата, която извѣршватъ работниците въ човѣшкия организъмъ. Ако тѣ не дойдатъ, да поставятъ всѣки елементъ отъ храната на своето място, човѣкъ непрѣменно ще заболѣе. За да избегне заболяването, той тръбва да бѫде въ съгласие съ всички тия работници.

Казвамъ: да бѫде човѣкъ въ съгласие съ работниците въ своя организъмъ, това подразбира да бѫде той въ съгласие съ Божествения свѣтъ. Обаче, понѣкога човѣкъ се намира въ противорѣчие съ Божествения свѣтъ, а оттамъ въ противорѣчие и съ себе си. Да бѫдешъ въ противорѣчие съ Божествения свѣтъ, това значи да си въ положението на ученикъ, който чува, че учителятъ му прѣподава, но вниманието му е отклонено на друга страна. Човѣкъ е силенъ само тогава, когато умътъ и сърцето му сѫ на своето място. Ако умътъ и сърцето на човѣка не сѫ на място, т. е. ако тѣ сѫ откраднати отъ нѣкого, той мяза на празна кола. Дойде ли човѣкъ до това положение, животътъ му се обезсмисля. Нѣма човѣкъ на земята, който да не е изпиталъ такова обезсмисляне на живота. Докато умътъ и сърцето на човѣка сѫ съ него, той има връзка съ Първата Причина, съ цѣлия невидимъ свѣтъ.

Често нѣкои отъ васъ казватъ: ние не разбираме, какъвъ смисълъ има нашето рано ставане тукъ и качването ни по височини? Когато слънцето изгрѣва, сънътъ е най-сладъкъ, а ние трѣбва да ставаме рано, да се качваме нагорѣ по планината. Казвамъ: когато слънцето изгрѣва, тогава, именно, най-мжечно се спи, а не най-сладко, както нѣкои отъ васъ подържатъ. Да спи човѣкъ слѣдъ изгрѣвъ слънце, то е все едно да го поставятъ надъ водитѣ на нѣкой водопадъ, чито вълни отгорѣ го биятъ. Такова дѣйствие има и слънчевата енергия върху нервната система

на човѣка. Сънътъ има смисълъ за човѣка само като почивка. И като почивка, той е голѣмо благословение. Ако въ врѣме на сънъ дойдатъ работници, които да работятъ за човѣка, да изчистятъ тѣлото му, да го провѣтрятъ, на сутринта той ще се почувствува спокоенъ и отпочиналъ. Не дойдатъ ли тия работници да работятъ вмѣсто човѣка, сутринта той ще се събуди пакъ изморенъ, неотпочиналъ.

Слѣдователно, иска ли човѣкъ да разбира дѣлбокия смисълъ на свещените книги и да води правиленъ животъ, той трѣбва прѣди всичко да бѣде въ съгласие съ Божиите закони. Силата на човѣка седи въ приложението на тия закони. Всѣки може да говори за Господа, но това още не е приложение. Приложението е една отъ великията науки. Не е все едно, дали нѣкой ще говори върху теорията на любовта, или ще я прилага. Казвате: лесно е да се приложи любовта. За този, който знае, е лесно; обаче, за онзи, който не знае, това е мѣчна работа. Мѣчнотията седи въ това, че между теорията и приложението винаги има разлика, несъвпадение. Дойде ли човѣкъ до приложение на нѣщата, той винаги се натъква на нѣкакво противорѣчие, което, отъ своя страна, прѣдизвиква редъ съмнѣния. Въ приложението на истината човѣкъ се заинатява, става толкова упоритъ, че трѣбва да се взематъ десетъ лоста, за да го помѣстятъ оттамъ, дѣто е заседналъ. Това незначи, че не иска да излѣзе отъ това място, но той се намира въ противорѣчие съ себе-

си, и непрѣменно трѣбва да дойде нѣкой, да му помогне. Освѣнъ съ себе си, човѣкъ може да дойде въ противорѣчие съ окрежаващата срѣда, както и съ Бога. Тъй щото, въ приложение на истината, човѣкъ трѣбва да се пази, да не дохожда въ противорѣчие съ великата Истина. Когато противорѣчията дойдатъ сами за себе си, това е другъ въпросъ; обаче, самъ човѣкъ не трѣбва да си прѣдизвиква никакви страдания, никакви противорѣчия.

Нѣкой пита: коя е причината за противорѣчията въ живота? Ще ви дамъ единъ примѣръ за обяснение на противорѣчията, които вие сами създавате. Прѣдставете си, че имате единъ добъръ приятель или благодѣтель, който всѣкога е билъ добъръ къмъ васъ, правилъ ви е всѣкакви услуги и добрини. Единъ денъ той се обрѣща къмъ васъ съ молба, да му услужите въ нѣщо, но вие веднага отказвате, подъ претекстъ, че имате работа. Съ този отказъ вие сами се натъквате на противорѣчие: нѣма да мине много време, и той ще постѫпи съ васъ така, както вие постѫпихте съ него. По сѫщия начинъ хората постѫпватъ и съ Духа, отъ когото получаватъ всички блага. Вслѣдствие на това, тѣ се натъкватъ на голѣми противорѣчия. Дойде Духътъ у тѣхъ, поиска нѣкаква услуга, но тѣ веднага отказватъ, подъ прѣдлогъ, че или време нѣматъ, или условията не позволяватъ за извѣршването на тази работа, или нѣматъ разположение и т. н. Мнозина мислятъ, че трѣбва да служатъ на Бога само

при добро разположение на духа. Не, човѣкъ всѣкога може да служи на Бога. Ако той е неразположенъ, но рѣши да служи на Бога, неразположението му веднага изчезва. По този начинъ човѣкъ провѣрява, че между Божествения и физическия свѣтъ има непрѣрывна връзка. Запримѣръ, най-малкото противорѣчие въ Божествения свѣтъ произвежда най-голѣмо нарушение въ физическия. Божествениятъ свѣтъ е свѣтъ на съвѣршенство, свѣтъ на хармония. Влѣзе ли човѣкъ тамъ, той трѣбва само да учи. Искате ли да постигнете това съвѣршенство, мислите и чувствата ви трѣбва да бѫдатъ абсолютно хармонични. Щомъ въ Божествения свѣтъ се запази хармонията, и на физическия свѣтъ послѣдствията ще бѫдатъ хармонични.

Съврѣменнитѣ хора искатъ да бѫдатъ силни, да бѫдатъ почитани и уважавани, всички да имъ правятъ пжть, да имъ отстѣпватъ. Казвамъ: който има такива желания, той не е силенъ човѣкъ. Прѣставете си, че по пжтя върви човѣкъ, който минава за силенъ, и срѣща едно малко дѣте. Въ ума на този човѣкъ минава мисълъ: отбий се отъ пжтя си! Стори място на това дѣте, то да мине. Обаче, той казва: нима азъ, голѣмиятъ, силниятъ човѣкъ трѣбва да отстѣпя на това малко дѣте, то да мине първо? Това дѣте е малко, нека то се отбие отъ пжтя си! Каже ли този човѣкъ така, той не разбира законитѣ на Божествения свѣтъ. Въпросътъ не е въ това, че трѣбва да се отстѣпва на малкитѣ дѣца, но въ непослушанието. Този човѣкъ не послу-

ша и не изпълни това, което му се на-
шепва отъ невидимия свѣтъ. И послѣ той
ще се чуди, отдѣ идатъ нещастията вър-
жу главата му. Каже ли ви нѣкой да на-
правите пжъ на нѣкое дѣте, или на нѣкой
бѣденъ, прости човѣкъ, не питайте, защо трѣб-
ва да направите това. Отбийте се отъ пжтя!
Послѣ ще разберете, защо е трѣбало да по-
стѣлите така.

Сега, като срещнете нѣкой човѣкъ на
пжтя си, вие не знаете, какъ да се отнесете
съ него, какво да направите. Всѣки човѣкъ,
когото срѣщате, той прѣставя за васъ зада-
ча, която правилно трѣбва да рѣшите. Той
е едно благо, което или ще придобиете, или
ще изгубите — отъ васъ зависи. Ако постѣлите
съ него, споредъ както Богъ е наредилъ, вие
непрѣменно ще спечелите; не постѣлите ли та-
ка, ще изгубите. Въ отношенията съ хората вие
трѣбва да прилагате Божията мѣрка, както вой-
никътъ на бойното поле си служи съ мѣрникъ
на пушката, за да стрѣля право въ цѣльта.
Ако направлява мѣрника добре, и резултати-
тъ на стрѣлянето ще бѫдатъ добри. Човѣш-
ката мисъль, обаче, опрѣдѣля посоката, цѣль-
та и разстоянието на прѣдметитѣ по-точно
отъ мѣрника на пушката. Слѣдователно, ако
човѣкъ не постѣлва съобразно законитѣ на
Божията мисъль, той нищо не може да по-
стигне. И слѣдъ това този човѣкъ ще каже,
като войника, че или пушката му не мѣри
добре, или ржцѣтѣ му треперятъ и т. н. Не,
безъ мѣрникъ не трѣбва да се стрѣля. Човѣкъ
трѣбва да изпраща мисъльта си точно на

нейното място, както войникътъ отправя патрона точно къмъ цѣлъта. Ако човѣкъ не знае, дѣ и какъ да отправи мисълъта си да работи за него, той нищо не може да свърши. Мисълъта работи за човѣка. Сѫщиятъ законъ дѣйствува и въ растенията. Забѣлѣжете, цвѣтоветъ въ растенията се явяватъ прѣди листата. Това показва, че цвѣтоветъ прѣставята мислите на растенията, които работятъ за тѣхъ. Съ благоуханието си, цвѣтоветъ привличатъ пчелите, пеперудите и настѣкомите, за да помогнатъ за оплодяването имъ. Като мисли и чувствува, и човѣкъ изпраща своето благоухание къмъ разумните сѫщества. Тѣ се привличатъ отъ това благоухание и работятъ въ негова полза.

Тъй щото, ако човѣкъ иска да запази благоуханието на свойте мисли и чувства, той трѣбва да посвети живота си на служение на Бога. Служенето не трѣбва да става по принуждение. Принуждението не е Божественъ методъ. Служенето на Бога не става нито по законъ, нито по насилие, но доброволно, отъ любовь. Нѣма по-красиво, по-хубаво нѣщо за човѣка отъ това, да става всѣка сутринь рано, да се помоли на Бога и да влѣзе въ общение съ Него. Често хората се тѣрсятъ едни-други, искатъ да се срещнатъ, да се поразговорятъ. Питамъ: кой е най-важниятъ, когото всѣки денъ трѣбва да срѣщате? Нѣма по-важенъ моментъ въ живота на човѣка отъ този, да зърне само лицето на Бога. Обаче, ако излѣзвете сутринь съ желание да посрещнете Бога, но се усъм-

ните въ това и кажете, че Богъ нѣма да се занимава съ васъ, наистина, нѣма да Го срещнете. Какъ е възможно Богъ да не се интересува днесъ отъ тебе, отъ твоята работа, щомъ Той самъ те е създалъ и се е интересувалъ отъ тебе, още прѣди създаването ти? Веднѣкъ те е създалъ, Той се интересува вече отъ тебе но ти не се интересувашъ отъ Него. Който не се интересува отъ Бога, той постепенно губи силите си и остава назадъ въ развитието си, не прогресира. Да не се интересувате отъ Бога, подразбира да не се интересувате отъ това, което учителите ви прѣподаватъ. Баща изпраща сина си на училище, но той не учи уроците си, бѣга отъ училище, и въ края на краищата, остава невѣжка. Такова е положението на всѣки, който не се интересува отъ Бога.

Слѣдователно, противорѣчията въ живота се дѣлжатъ на това, че човѣкъ се е отклонилъ стъ правия путь. Вслѣдствие на това, хората се оплакватъ, че не разбиратъ много нѣща. Дѣйствително, когато е трѣбвало да учатъ, тѣ сѫ бѣгали отъ училище, затова и до днесъ мнозина не разбиратъ отъ музика, изкуство и отъ редъ клонове на науката. Много отъ съвременните хора не знаятъ правилно да се хранятъ, вслѣдствие на което стомахътъ имъ не работи добре. Хората сѫ кръщени на въ много работи, затова сѫ останали назадъ въ развитието си. За тази цѣль невидимиятъ свѣтъ е притотвилъ планъ, съ който

иска да помогне на човѣчеството да го върне въ правия путь, да продължи развитието си.

Казвамъ: досега Богъ изпращаше посланици отъ невидимия свѣтъ, да работятъ върху хората, като ги запитваше, желаятъ ли това, или не. Днесъ, обаче, Богъ изпраща работници отъ невидимия свѣтъ, които никого нищо не питатъ: тѣ взиматъ чуковете си и започватъ да работятъ върху кѫщите на хората. Врѣме е вече тѣ да излѣзватъ вънъ отъ кѫщите си, подъ открито небе, на чистъ въздухъ. Това положение хората наричатъ неблагоприятни условия. Съ хубавото врѣме, кое то имаме днесъ, невидимиятъ свѣтъ обръща внимание на всички хора, че ако тѣ изпълняватъ волята Божия, и за въ бѫдеще небето ще бѫде така ясно и чисто, като днесъ; и слънцето ще грѣе и топли така приятно, като днесъ. Обаче, яви ли се между хората най-малката дисхармония, условията се измѣнятъ, а съ тѣхъ заедно и природата. Живата природа не е нищо друго, освѣнъ съвокупност отъ дѣятелността на безброй разумни сѫщества. Затова, именно, грѣхътъ се отразява врѣдно, както върху хората, така и върху природата. Забѣлѣжете, направите ли най-малкото зло на нѣкой човѣкъ, той вече реагира срѣчу васъ, изпраща ви своите лоши чувства. Направите ли му най-малкото добро, той ви обиква и ви изпраща своиите добри чувства и разположения. Слѣдователно, добриятъ животъ на хората е първото условие за подобрене на човѣчеството, за изпра вянето на свѣта.

И тъй, за да се избегнатъ лошите условия на живота, хората тръбва да бждатъ внимателни въ приложението на своите знания. Обаче, търбва да знаятъ, че вчерашното знание не може да имъ помогне. Днесъ хората се нуждаятъ отъ ново знание, отъ нова наука. Казвате: защо вчерашното знание не може да ни помогне? Вчерашното е дало вече своите резултати, важно е днешното. Тръбва ли дървото, което вчера е израснало единъ сантиметъръ, напримъръ, да каже днесъ, че повече не тръбва да расте? Вчерашното е било за вчера; днесъ се изисква нѣщо ново, единъ малъкъ придатъкъ къмъ старото. Малкиятъ придатъкъ, именно, азъ наричамъ ново знание, нова наука. Това, което днесъ придобиете, то ще ви ползува. Нѣкой казва: азъ вчера станахъ рано, качихъ се на върха, днесъ мога да си почина малко, да си поспя. Не, вчерашното се е минало, то е влѣзло вече въ градежа на твоето здание. Тръбва ли, обаче, да спрешъ този градежъ? Всѣки денъ тръбва да се гради по малко; всѣки денъ тръбва да се прибавя нѣщо къмъ зданието. Гради ли човѣкъ непрѣрывно, той изпълнява волята Божия и взима участие въ Неговата работа.

Сега, искате ли да градите правилно, тръбва да държите въ ума си само хармонични, прави мисли. Тѣзи мисли ще се прѣдадатъ и на окръжаващата срѣда. Мисъльта е сила, която движи нѣщата. Ако човѣкъ мисли дълго врѣме върху единъ въпросъ, той ще направи чудеса въ това направление; ако

пъкъ мисли дълго върху единъ прѣдметъ, да го подвижи въ извѣстна посока, той и това може да направи. Щомъ мисъльта на човѣка е непрѣрывна, тя може да измѣни цѣлата обстановка, тя може да измѣни окрѣжаващата срѣда. Обаче, ако човѣкъ единъ денъ мисли едно, а на другия денъ мисли друго, или ако петь години наредъ мисли по единъ начинъ, а други петь години мисли по другъ начинъ, той нищо нѣма да постигне. Въ мислитѣ на човѣка върху даденъ въпросъ, трѣбва да има обща врѣзка, една непрѣрывностъ.

Съврѣменнитѣ хора поставятъ прѣграда между физическия и духовния животъ, като казватъ, че между физическото и духовното нѣма никаква врѣзка. Понеже мислятъ така, тѣ често казватъ: този човѣкъ живѣе само физически животъ, той е голѣмъ материалистъ. За другъ казватъ, че е духовенъ човѣкъ, че е голѣмъ идеалистъ. Казвамъ: физическиятъ и духовниятъ животъ сѫ тѣсно свързани. Тѣ сѫ части на едно цѣло, на цѣлокупния, на Божествения животъ. Физическиятъ животъ е животъ на повърхността на водата, животъ на морските вълни. Когато наблюдавате морето, повърхността му може да бѫде спокойна или развѣлнувана. Ако морето се вълнува, движението на водата се прѣдава на дълбочина най-много отъ 10—15 м. Животъ на водата до тази дълбочина прѣставя физическия животъ. Колкото по-надолу се слиза въ морето, толкова по-тихо и спокойно става тамъ. Този животъ прѣставя

духовния. Питамъ: при това положение на нѣщата, може ли да се постави гра ица между физическия и духовния животъ и да се каже, че има разлика между материализъмъ и идеализъмъ? Въ сѫщностъ, между материализъмъ и идеализъмъ нѣма никаква разлика. Материята е материя; духът е духъ; мисълта е мисъль; чувството е чувство. Обаче, нито материя безъ духъ може, нито духъ безъ материя; нито чувство безъ мисъль може, нито мисъль безъ чувство.

Мнозина мислятъ, че материалистите не вѣрватъ въ Бога, че сѫ безбожници. Това не може да се вземе за общо правило, защото ще срещнете въ живота си материалисти, които сѫ набожни хора, и идеалисти, които не вѣрватъ въ Бога. Срѣщате единъ материалистъ, изгледате го отъ главата до петитѣ, казвате: този човѣкъ не вѣрва въ Бога, той мисли само за своето благоутробие. Обаче, тъкмо този човѣкъ ще ви покани дома си и ще ви нагости. Срѣщате слѣдъ това единъ идеалистъ, духовенъ човѣкъ, който по нѣколко пъти на денъ се моли, чете молитви, обаче, въ случай на нужда нито парче хлѣбъ, нито пара ви дава. Питамъ: какво ви ползува вѣрата на този човѣкъ? Истинска вѣра има този, който може да ви услужи, да ви помогне въ случай на нужда. Силата на човѣка седи въ приложението, а не въ теорията. Богъ е доволенъ отъ насъ, когато прилагаме, а не когато теоретизираме само. Отъ съврѣменните хора се изисква приложение! Който не е готовъ да прилага, той

не тръбва да се самоосъжда, но всеки денъ тръбва да прибавя по нѣщо ново въ своя животъ.

Нѣкой мисли, че старите хора сѫ по-духовни отъ младите. Да се мисли така, това е заблуждение. Младиятъ човѣкъ може да бѫде по-духовенъ отъ стария, както и стариятъ може да бѫде по-голѣмъ материалистъ отъ младия. Младиятъ е готовъ на всѣкакви услуги. Стариятъ не обича да услужва. Ако накарате стария да ви услужи въ нѣщо, той веднага започва да се отдръпва, подъ прѣдлогъ, че краката му не държатъ, че е неразположенъ и т. н. Младите сѫ хора на приложение. Нѣкой казва: уморихъ се вече! — Да, ти си се уморилъ, защото не прилагашъ. Умората е въ връзка съ закона на приложението. Който правилно прилага, той си почива; който неправилно прилага, той се уморява. Нѣкой чука по цѣлъ денъ, но като не знае, какъ да чука, отслабва, уморява се и се отказва по-нататъкъ да работи. Който знае да чука, той въ петь минути може да свърши работата си. Приложението иска умѣниe, а не усилие. Нѣкой взима гвоздей, иска да го забие въ една дъска: удари единъ пътъ, не може да го забие; удари втори пътъ, пакъ не успѣва; удари трети пътъ, но майсторски, и гвоздеятъ влиза въ дъската.

Слѣдователно, всичко седи въ умѣнието да се прилагатъ нѣщата. Нѣкой иска да свърши една работа, но като не успѣва, започва да плаче, да се моли на Господа, да му помогне. Нѣма защо да плаче този човѣкъ, той

трябва да работи, да постои и да съществува. Като работи, той ще се дъмогне до най-правилния начинъ на приложение. Нѣкой мисли, че като изтощава тѣлото си, като яде малко, ще стане духовенъ човѣкъ. Казвамъ: най-важно нѣщо при яденето е да ядешъ съ благодарностъ. Най-важно нѣщо въ търговията е да прода-вашъ и да купувашъ честно. Всѣка работа, която се върши съ любовъ, е почтена. Дали ще работите въ физическия, или въ духовния свѣтъ, важно е да работите съ любовъ.

И тъй, турете въ ума си мисълъта да не остарявате, но вѣчно да се подмладявате. Стариятъ човѣкъ иска да бѫде почитанъ и уважаванъ, но на какво отгорѣ? Ако той има любовъ въ сърцето си, всички ще го обичатъ и уважаватъ. Иска ли да го обичатъ, нека вземе на гърба си една торба съ плодове и да влѣзе въ нѣкое село да раздава: на едно дѣте една ябълка, на друго — круша, на трето — орѣхче. Нѣма ли да го обичатъ дѣцата? Всички дѣца ще тичатъ по-иръ не о, ще искатъ да го видятъ, защото всѣкиму ще даде нѣщо. Обаче, влѣзе ли този старъ човѣкъ въ селото и вмѣсто по единъ плодъ, на всѣко дѣте даде по една плѣсница, тѣ ще го обичатъ ли? Не, всички дѣца ще бѣгатъ отъ този старъ човѣкъ и отдалечъ съ пръстъ ще го сочатъ. Слѣдователно, Божията Любовъ се изразява на физическия свѣтъ съ торба, пълна съ плодове. Божията Любовъ се изразява на физическия свѣтъ въ правилни отноше-ния между хората. Срѣщате нѣкой обезсърд-ченъ, замисленъ, ще му кажете нѣколко на-

сърдчителни думи, ще го поканите дома си, ще го нагостите, ще се разходите съ него, и по този начинъ състоянието му ще се измѣнит. Който може да разбере нуждата на човѣка и да му помогне на врѣме, той е умень човѣкъ.

Ще приведа единъ примѣръ, да видите, какво нѣщо е услуга или помощъ, направена на врѣме. Върви единъ пѣтникъ съ колата си, но по едно врѣме колата спира, не може да върви напрѣдъ. Коларътъ слиза отъ колата, гледа натукъ-натамъ, нищо не вижда, не знае, дѣлъ е поврѣдата. Седи замисленъ, не може да продѣлжи пѫтя си. Минаватъ покрай него единъ, двама, трима, всички го запитватъ, защо е замисленъ — и заминаватъ. Минава четвърти човѣкъ, спира се прѣдъ колата, поглежда на една, на друга страна и намира, че на едно отъ колелата е падналъ единъ гвоздей. Взима отъ земята една клечка, туря я на мястото на гвоздея, и колата тръгва. Коларътъ благодари и продѣлжава пѫтя си. Казвамъ: не питайте човѣка, защо и за какво мисли и страда, но турете една клечка на колата му и си заминете. Това е истинското приложение.

Казвамъ: на всички хора е паднала по една клечка отъ колата имъ, и непрѣменно трѣбва да дойде нѣкой да я тури на мястото ѝ. Срѣщамъ нѣкой човѣкъ замисленъ нѣщо. Казвамъ: паднала е една клечка отъ колата на този човѣкъ. Който е досѣтливъ, щомъ види една сестра, или единъ братъ замисленъ, безъ да му говори, той ще вземе една клечка,

ще я тури на колата му и ще си замине. Този е правилниятъ начинъ на приложение закона на любовта. Ако постъпвате така, и животътъ ви ще се развива правилно. По този начинъ невидимиятъ свѣтъ помага на хората.

Сега, ще отидемъ до Бѣбрека — V. езеро, дѣто ще направимъ нѣколко гимнастически упражнения и ще се погрѣемъ малко на слѣнци. Слѣдъ това ще слѣземъ на бивуака да обѣдваме и да благодаримъ за хубавия денъ. Какво ще стане съ васъ, не мислете за това. То е опрѣдѣлено отъ памти — вѣка още. Съ васъ ще стане това, което Богъ е опрѣдѣлилъ, а то е нѣщо много хубаво, неочеквано за всички.

*

8. Бесѣда отъ Учителя, държана на 20 юли, 1931 г. 5 ч. с.

ОТПЕЧАТЬЦИ.

Днесъ ще размишлявате върху 17 стихъ, 1 гл. Първото Евангелие: „Всъщко добро даване и всъща съвършена дарба отгорѣ е, и слиза отъ Отца на свѣтлинитѣ, въ когото нѣма измѣнение или сѣнка на промѣняване“.

Днесъ е вторникъ. Ние нарекохме този денъ — денъ на доброто. Слѣдователно, днесъ трѣбва да правите само добро. Марсъ е свѣрзанъ съ този денъ, затова трѣбва да воювате. Съ какво ще воювате? — Съ работа около палаткитѣ си, съ чистене, съ пране на дрехитѣ си. Както планетитѣ указватъ влияние върху днитѣ, така и хората си влияятъ едни-други. Това влияние се забѣлѣзва особено, когато хората се събиратъ по много на едно място. Нѣкои отъ разположенията и неразположенията имъ се дѣлжатъ на взаимното общение между тѣхъ. Запримѣръ, ако хвърляте нечистотии на нѣкое чисто място, то непрѣменно ще започне да мирише. Тъй щото, каквито сѫ резултатитѣ въ физическия свѣтъ, такива ще бѫдатъ и въ духовния. Ето защо, всички проповѣдници, на миналото и на настоящето, сѫ прѣпорижвали и сега прѣпорижчватъ абсолютна чистота. Безъ чистота — лична или обща, никакво развитие не може да има. Чистотата е първо и необходимо условие за правилното развитие на човѣка.

Казвамъ: всъeki тръбва да работи върху себе си, а щомъ работи върху себе си, едновръзменно той работи и върху другите. Виждате, че нѣкой направилъ нѣкаква погрѣшка. Ако можете, изправете тази погрѣшка. Щомъ изправите погрѣшката на нѣкой вашъ ближенъ, вие правите добро и на себе си, и на него. Лошиятъ мисли и чувства произвеждатъ въ умствения и въ астралния свѣтъ такива нечистотии, каквито се произвеждатъ и въ физическия. Мислитъ, добри или лоши, се въртятъ около човѣка, отъ когото сѫ излѣзли, като около центъръ. Често човѣкъ се чуди, отдѣлъ е дошла въ ума му нѣкоя лоша, или добра мисъль, безъ да подозира, че тя е онази мисъль, която той нѣкога е изпратилъ въ пространството. Като знаете това, тръбва да бѫдете внимателни, да пазите всичко въ най-голѣма чистота. Отъ всички се изисква физическа, сърдечна и умствена чистота. Когато тѣлото на човѣка е чисто, той ще бѫде физически здравъ; когато сърцето на човѣка е чисто, той има лице свѣжо и очи ясни; когато умътъ на човѣка е чистъ, отъ лицето му излиза приятна, мека свѣтлина. Ако умътъ на човѣка е нечистъ, той прилича на замъждѣлъ огънь, който пуши толкова много, че никой не може да се приближи до него, да се стопли. Често такъвъ огънь се срѣща въ нѣкои селски кѫщи, дѣто огнището е всрѣдъ стаята и пуши. Цѣла-та кѫща е толкова опушена, че не може спокойно да се гледа, очитѣ заболяватъ отъ голѣмия пушекъ.

Казвамъ: човѣкъ трѣбва постоянно да се чисти, за което има редъ правила и методи. Нѣкой казва, че е нечистъ и се срамува отъ себе си. Нѣма защо да казва, че е нечистъ; то само по себе си се разбира. На физическия свѣтъ човѣкъ прѣдставя сѣме, което излиза отъ прѣстъта. Вслѣдствие на това, сѣмето, което излиза отъ земята, е нечисто, защото и земята е нечиста. Обаче, колкото повече расте, то само вече се чисти и създава своя аура. Като пуша коренчета и стъбло, то излиза надъ земята и се освобождава отъ черната, нечиста прѣсть. Който е ясновидецъ, той ще види това сѣменце като млада мома, която всѣка сутринь взима метлата и чисти, мете кѫщата. Здравето на сѣмето зависи отъ неговата чистота. Нѣкои градинари наторяватъ земята, за да могатъ растенията и плоднитѣ дръвчета да вирѣятъ добре. Отъ тога сѣмето взима ония елементи, които сѫ потрѣбни за нѣговото развитие, и по този начинъ придобива сила по-добре да се чисти. Тѣй щото, човѣкъ не трѣбва да се срамува отъ своята нечистота, но да използува отъ нея потрѣбните за себе си елементи и да се чисти. Нечистотата е торъ, гюбре, отъ което човѣкъ може да използува нѣкои елементи, необходими за неговото растене и усилване.

Мнозина отъ васъ иматъ желание да бѫдатъ чисти, свѣтли като ангели, като светии. Казвамъ: едно врѣме човѣкъ е билъ въ Бога, живѣлъ е между ангелитѣ. Защо излѣзе оттамъ? Защо напусна небето и дойде на земята? Човѣкъ самъ пожела да излѣзе отъ-

Бога, да напусне небето и да слъзне на земята, да учи. Щомъ човѣкъ самъ пожелалъ да слѣзе на земята, трѣбва ли днесъ да се оплаква отъ положението си? Нѣма нищо лошо въ това, че човѣкъ е излѣзълъ отъ Бога и дошълъ на земята да учи; лошото, обаче, седи въ това, че ржѣтъ на съвременния човѣкъ сѫ много деликатни, и той не може да работи. Той търси други хора да работятъ за него, но не намира такива и се вижда въ чудо. Слѣдователно, истинската причина за недоволството на човѣка не седи въ слизането му на земята, но въ невъзможността да намѣри хора, които да работятъ за него. Човѣкъ иска да бѫде господарь, да има нѣколко слуги на разположение. Той казва: да имамъ поне единъ вѣренъ слуга, да мете, да чисти кѫща-та ми! Нѣма ли такъвъ слуга, той е недово-ленъ отъ положението си.

Тѣзи дни наблюдавахъ, какъ една сестра се отнесе съ единъ братъ. Сестрата искаше да дигне единъ голѣмъ камъкъ, но не можа. Въ това врѣме покрай нея минава единъ братъ. Тя го спира и много меко, внимателно му казва: братко, моля ти се, дигни този ка-мъкъ, защото е тежъкъ, азъ не мога да направя това. Когато братътъ бѣше готовъ да ѝ услужи, тя веднага стана сериозна, промѣни тона си. Въ тона ѝ вече имаше запо-вѣдь. Този тонъ прѣдизвика реакция въ бра-та, и той бѣше готовъ да ѝ откаже. Той се замисли за единъ моментъ и си каза: нищо, азъ ще ѝ услужа. Нейната работа е сѫщеврѣмен-

но и моя. Той взе камъка, занесе го, дъто тръбаше и си замина. Казвамъ: нѣкога една работа може да се свърши само съ лѣвата рѣка, нѣкога — само съ дѣсната. Има случаи, когато и двѣтѣ рѣци едноврѣменно взиматъ участие въ нѣкоя работа. Едно тръбва да знаете: човѣкъ тръбва да се отнася съ любовъ къмъ всички свои удове, ако иска работитѣ му да се уреждатъ добре.

И тъй, когато работитѣ ставатъ съ любовъ, тѣ всѣкога сѫ чисти. Нѣма ли любовъ въ всѣка работа, тя е продиктувана отъ интересъ, отъ нѣкакво користолюбие. Заприимѣръ, нѣколко братя сѫ донесли тукъ фотографическите си апарати, да правятъ снимки. Щомъ желанието имъ е чисто, то е добро. Тѣ искатъ да иматъ споменъ отъ прѣкарването си на Рила. Азъ съмъ ималъ случай да видя, както върви нѣкой човѣкъ замисленъ нѣщо, изведенъжъ нѣкой фотографъ щъкне съ апаратъ, фотографира го. Това вече е кражба съ користна цѣль, да продаватъ този портретъ, да печелятъ съ него.

Сега, азъ изнасямъ този фактъ за изяснение на единъ въпросъ, на който мнозина се натъкватъ. Казано е въ Писанието: „Крадецъ не иде, освѣнъ да открадне, погуби и заколи.“ Отъ този стихъ искамъ да извадя слѣдната аналогия. Както нѣкои фотографи дебнатъ едно лице, безъ то да знае, да го фотографиратъ и послѣ да продаватъ портрета му, така прави и дяволътъ. Дяволътъ не е нищо друго, освѣнъ разумно сѫщество, което изкушава и праведни, и грѣшни хора,

кара ги да извършат нѣкакво прѣстѣпление, да направятъ нѣкаква погрѣшка. Слѣдъ това той дебне, да улови момента на прѣстѣплението, да го фотографира съ своя апаратъ. Тъй щото, дяволътъ постоянно върви слѣдъ хората и фотографирва всички имъ постѣпки, добри или лоши. Като види своите постѣпки, изнесени прѣдъ свѣта, човѣкъ се чуди, жой го е видѣлъ, какво прави, кой е изнесълъ постѣпката му, и започва да страда, да се мѫчи. Той иска да купи тази фотографическа плоча, да я задържи за себе си, но дяволътъ не я дава. И затова човѣкъ се моли ту на дявола, ту на Господа, да купи отъ тѣхъ плочитѣ на своите прѣстѣпления. Слѣдъ голѣми молби, най-послѣ той успѣва да купи тия плочи. Той вече се успокоява, мисли, че никой нѣма да знае за неговите грѣшки и прѣстѣпления, че всичко вече е свършено. Не се минава много врѣме, дяволътъ пакъ тръгва подиръ него, слѣди го, и току вижъ, пакъ цѣкне съ апарата си. Това показва, че съзнанието на човѣка трѣбва да бѫде будно, да мисли, какво върши. Дяволътъ обича да фотографирва главно лошитѣ постѣпки на човѣка, понеже тѣ сѫ въ неговъ интересъ. Той постоянно го дебне, и щомъ го намѣри въ добро разположение, показва му една отъ плочитѣ на неговите погрѣшки. Разположението на този човѣкъ веднага се помрачава, и той казва: толкова добри дѣла съмъ направилъ, а защо все лошитѣ изпѣжватъ въ ума ми? Дяволътъ се усмихва доволно и казва: мене лошото ми трѣбва, а не доброто. Пси-

холозитѣ обяснявать това явление по другъ начинъ. Тѣ казватъ: всѣка постжпка, добра или лоша, има свое отражение, свое ехо. Тъй щото, веднъжъ направена една грѣшка или едно прѣстїжение, тѣ ще се повтарятъ дотогава, докато окончателно се заличатъ. Слѣдователно, човѣкъ трѣбва да бѫде буденъ, да знае, че има нѣкой, който, отъ сутринъ до вечеръ, го слѣди, какво прави, и постоянно цѣка съ фотографията си. Който иска да не го фотографира дяволътъ, нека прави само добри дѣла. Дяволътъ не се интересува отъ доброто.

Казвате: нѣма ли нѣкое добро сѫщество, което да фотографира добрите дѣла? — Има добри сѫщества, наречени ангели, които по сѫщия начинъ, като дявола, ходятъ слѣдъ хората, да фотографиратъ добрите имъ постжпки. Единъ ангелъ срѣща нѣкой обезсърдченъ, отчаянъ човѣкъ, който е рѣшилъ да се самоубие. Той веднага изважда фотографията си, цѣкне съ нея и прѣставя прѣдъ отчаяния една отъ неговитѣ добри постжпки. Този човѣкъ погледне на фотографията, усмихне се, въздъхне спокойно и казва: значи, и у мене имало нѣщо хубаво! Щомъ е така, има смисъль да се живѣе! Всѣки човѣкъ минава прѣзъ добри и лоши състояния, докато най-послѣ разбере смисъла на живота.

И тъй, хората трѣбва да разбератъ дѣлбокия смисъль на живота. Дойдатъ ли до това положение, тѣ отъ нищо нѣма да се обиждатъ, нито пѣкъ на похвалитѣ ще се подаватъ. Често хората се обиждатъ отъ нѣща,

жоито не се отнасятъ до тъхъ. Запримъръ, мине нѣкой покрай васъ и каже: ти си лошъ човѣкъ! Вие веднага се обиждате, или пъкъ обезсърдчавате и казвате: отъ мене човѣкъ нѣма да стане! Питамъ: защо се докачате? Защо се обезсърдчавате? Това „ти“ не се отнася само до васъ. Всѣки може да бѫде „ти“. Вие трѣбва да си кажете: това не се отнася до мене. Азъ не съмъ номеръ „ти“. Това мѣстоимение може да се употреби и въ множествено число: за много хора може да се каже „ти“. Всѣки човѣкъ отдално е пакъ „ти“. Нѣкой казва за себе си: азъ съмъ лошъ човѣкъ. И мѣстоимението „азъ“ пакъ обхваща всички хора. Едно нѣщо трѣбва да имате предъ видъ. Само тогава има смисълъ човѣкъ да каже нѣщо лошо за себе си, т. е. да констатира единъ фактъ, както е въ дѣйствителностъ, когато той може да се поправи. Обаче, ако човѣкъ не е готовъ да изправи погрешката си, тогава нѣма смисълъ да казва, че картината, която нарисувалъ, или писмото, което написалъ, не сѫ хубави. Не е достатъчно само човѣкъ да скъса писмото, което е писалъ, но той трѣбва да го прѣпише нѣколко пъти, докато самъ се задоволи. Каже ли човѣкъ за себе си, че не е добъръ, това подразбира, че работата, която той извѣршилъ, не е добра. Каже ли, че е добъръ, значи, работата, която той извѣршилъ, е добра и на място направена.

Значи, ние трѣбва да говоримъ за себе си само вѣрни нѣща. Кажемъ ли нѣщо, което не е вѣрно, трѣбва да го корегираме. Каз-

вате: какъ ще познаемъ, дали това, което сме констатирали въ себе си, е върно? Върните нѣща лесно се познаватъ. Запримѣръ, ако вие напишете едно писмо и слѣдъ като го прочетете нѣколко пъти, останете доволни отъ него, това писмо съдѣржа върни факти. Ако не сте доволни отъ писмата си, това показва, че има невърни факти въ него, затова трѣбва да го корегирате. Отъ единия до другия край, животът е само корекции. Прѣдприемашъ нѣщо, което не излѣзе, както трѣбва, и ти започвашъ да го корегирашъ. Ние сме изпратени на земята да свършимъ работата си, както трѣбва. На всѣки човѣкъ е дадена специална работа, която той самъ трѣбва да свърши. Ако не свърши работата си, както Богъ изисква, той не може да бѫде свободенъ. Хиляди пъти ще дохожда на земята, докато свърши работата си, както Богъ изисква.

Необходимо е човѣкъ да дохожда много пъти на земята, да учи нейните закони, да се съобразява съ тѣхъ и да ги прилага въ живота си. При това, човѣкъ не живѣе само за земята; той не живѣе само за днешния денъ. Днешниятъ денъ зависи отъ вчерашия, а бѫдещиятъ — отъ днешния. Слѣдователно, настоящето е основа на бѫдещето. Възъ основа на това, всѣка мисъль и всѣко чувство, които вълнуватъ човѣка днесъ, служатъ за основа на ония мисли и чувства, които ще дойдатъ у него за въ бѫдеще. И затова, като се интересуваме отъ своите мисли и чувства, трѣбва да знаемъ, че и невидимиятъ свѣтъ е заинтересуванъ отъ тѣхъ. И

когато разумните същества, които седатъ по-горѣ отъ нась, видятъ, че ние не можемъ да свършимъ работата си сами, тѣ веднага ни се притичатъ на помощъ. Щомъ дойдатъ тѣ, погрѣшките лесно се изправятъ. Запримѣръ, нѣкой ученикъ е способенъ, но мързеливъ, и не учи редовно. Учительтъ го изпитва, и като не знае, той му поставя слаба бѣлѣжка. Ученикътъ се стрѣска отъ слабия успѣхъ и започва да учи. Щомъ пожелае да учи, веднага отъ невидимия свѣтъ му идатъ на помощъ, слѣдъ което всички учители се произнасятъ за този ученикъ, че е даровитъ. Отъ своя страна, и той самъ се чуди, отдѣ му дойде това вдъхновение и разположение къмъ училието. Когато ученикътъ има помощъ отъ невидимия свѣтъ, всичките му работи тръгватъ напрѣдъ. Щомъ знаете това, и вие не трѣбва да се смущавате. Имате ли стремежъ за работа, правите ли усилия, и невидимиятъ свѣтъ ще ви помага. Имате ли помощта имъ, ще станете даровити.

Сега, искамъ да обѣрна внимание на банитѣ, които правите въ езерата. Ако искате да направите студена баня, потопете се въ водата и бѣрзо излѣзте вънъ. Не стойте много врѣме въ студената вода. Можете и десетъ пѫти наредъ да се гурнете въ водата, но веднага да излизате на брѣга. Каквътъ смисълъ има въ това, да влѣзете въ студената вода, да стоите тамъ извѣстно врѣме и послѣ да излѣзете цѣлъ замръзналъ и разтреперенъ? При това, човѣкъ трѣбва да се кѫпе въ опрѣдѣлени часове прѣзъ деня, когато

въ атмосферата има топли, хармонични течения, които правятъ и водата такава. Ако се потопите въ такава вода, ще изпитате известна приятност, ще се почувствувате бодъръ, веселъ и разположенъ. Такова къпане вече има смисълъ. Когато искате да се къпете въ студена вода, наблюдавайте, дали още съ приближаването си къмъ нея, тя ви привлича, или не. Ако ви привлича, влѣзте въ водата. Слѣдователно, има известни условия при къпането въ студена вода, които трѣбва да се спазватъ. Трѣбва да се спазва врѣмето, атмосферните течения и редъ още условия. Спазватъ ли се тия условия, човѣкъ се чувствува доволенъ, разположенъ, че е направилъ една студена баня. Иначе, той ще остане недоволенъ, ще усъща трѣпки по тѣлото си и ще мисли, че се е простудилъ.

Казвамъ: отъ свои лични опити, както и отъ опитите на другите хора, човѣкъ ще се домогне до положителни резултати по въпроса за къпането въ студена вода. Безъ опити нищо не се постига. Акробатите, които виждаме въ цирковете, изведнъкъ ли сѫ дошли до тия резултати? Не, тѣ дълго врѣме сѫ правили упражнения, докато сѫ постигнали нѣкакви резултати. На сѫщото основание, всѣки човѣкъ трѣбва да прави упражнения въ областта, въ която иска да постигне нѣщо. Животътъ прѣставя непрѣрывна система отъ упражнения. Въ областта на доброто се изискватъ сѫщо така редъ упражнения. Не е достатъчно само да се направи едно добро, но то трѣбва да бѫде направено на врѣме

и на място. Земледълецътъ, напримъръ, никога не хвърля съмето на камениста почва. При това, почвата, на която съе, тръбва да биде добръ разорана. За злото не се изисква разработена почва. За доброто, обаче, почвата винаги тръбва да биде добръ разработена.

Като говоря за разработена почва, разбирамъ освобождението ѝ отъ всички непотръбни вещества и прибавяне къмъ нея нови елементи. Същото се отнася и до живота на човѣка. Въ цѣлокупния животъ на човѣка, изразенъ въ сѣмейството, въ обществото, въ религията и въ науката, има остатъци отъ миналото, които днесъ, за новия животъ сѫ непотръбни. Той тръбва да се освободи отъ тѣхъ, и отъ всѣкаквъ атавизъмъ. Запримъръ, въ религиозния животъ на хората има много атавистически прояви, било въ молитвите, въ обредите, въ формите на служенето, отъ които той тръбва да се освободи. Нѣкои отъ тѣхъ сѫ полезни, нѣкои сѫ останали вече и тръбва или да се подновятъ, или съвършено да се изхвърлятъ. Много отъ убѣжденията и вѣрванията на хората сѫ сѫщо така стари дрехи, които тръбва да се замѣстятъ съ нови. Запримъръ, по старъ навикъ нѣкой се изпѣчва напрѣдъ, иска да биде смѣль, рѣшителенъ, да респектира хората. Това е стара дреха, която тръбва вече да се замѣсти съ нова. Новата дреха въ случая е правата, свѣтлата мисъль на човѣка. Само тя е въ Ѣстояние да го направи смѣль, рѣшителенъ. Свѣтлата мисъль е запалена свѣщъ. Отивате ли при Бога, свѣщта ни

тръбва да биде запалена. Излизате ли вечеръ, свещта ви тръбва да биде запалена. При това, тя тръбва да гори добрѣ, да не пуши. Никакъв кадежъ не тръбва да излиза отъ свещта! И чувствата на човѣка тръбва да бѫдатъ благородни, възвишени. Никаква горчивина не се позволява въ чувствата!

Казвате: какво тръбва да правимъ, когато дойде нѣкакво страдание? Скърбитѣ, страданията сж на мѣстото си. Дойде ли нѣкаква скрѣбъ или страдание, кажете: не страдамъ само азъ; въ този моментъ, съ мене заедно, страдатъ много хора още. Дойде ли нѣкаква радостъ, кажете: азъ се радвамъ сега, но съ мене заедно се радватъ много хора още. Слѣдователно, скърбитѣ, както и радоститѣ биватъ частни и общи. Нѣкой казва: какво ме интересува, че съ мене заедно страдали и други хора? За мене е важно, че азъ страдамъ. Казвамъ: колкото е важно, че ти страдашъ, толкова е важно, че и други хора страдатъ. Защо?—Защото скрѣбъта, страданието е работа, която тръбва да се свърши; колкото повече хора страдатъ едноврѣменно, толкова по-голяма е възможността за успѣшното свършване на работата. Тъй щото, скърбитѣ, страданията не сж произволни нѣща, но понеже разбиранията на хората за страданията не сж прави, тѣ страдатъ повече, отколкото тръбва. За онѣзи, които разбиратъ страданията, тѣ сж Божие благословение. Азъ нѣмамъ прѣвидъ ненужнитѣ страдания, които хората сами създаватъ, но говоря за ония страдания,

които се явяватъ като необходимо условие въ развитието на човѣчеството. Както при радостите, така и при страданията, човѣкъ изпитва, провѣрява и калиява себе си.

Единъ день се разговаряме съ единъ нашъ приятель за щедростта. Той казва: азъ съмъ научилъ този урокъ, проявила съмъ щедростта много пъти и мога смѣло да кажа за себе си, че съмъ щедъръ. — Можешъ ли сега да проявишъ щедростта си? — Мога, разбира се. — Тогава, услужи на единъ нашъ приятель съ петь хиляди лева, защото е въ голѣмо затруднение. — Ще помисля малко. Казвамъ: както те виждамъ, рѣцѣтъ треперятъ, не можешъ да брѣкнешъ въ джоба си, да извадишъ изведенъжъ петь хиляди лева. — По-малко отъ петь хиляди лева не може ли? — Не, точно петь хиляди трѣбватъ. Казвамъ: когато човѣкъ е научилъ закона на щедростта, той трѣбва да е готовъ веднага да брѣкне въ кесията си и да извади, колкото искатъ. Ако въпросътъ е да помогнешъ на единъ човѣкъ, да го извадишъ отъ голѣмoto му затруднение, помогни до край. Кажешъ ли, че можешъ да помогнешъ, брѣкни въ кесията си, извади парите, дай ги на приятеля си и трѣгни съ него да се разхождашъ. За послѣдствията не мисли. Само по този начинъ ще получишъ Божието благословение. Нѣма да мине много врѣме, и ще видишъ, че сѫщитѣ пари ще дойдатъ отъ другадѣ.

Казвате: споредъ нашигъ разбирания, това е невѣзможно! Не е лесно да дойде чо-

въкъ при тебе, да поиска една сума, и ти изведнъжъ да бръкнешъ въ кесията си и да му дадешъ. — Това е невъзможно за хора, които съ щерни, понеже у едни отъ тяхъ водата е на дъното, у други — малко повечко. Единъ день, когато всички хора станат извори, чешми, тогава, кой какъ дойде при тяхъ, ще даватъ изобилно. Нѣкой иска петъ хиляди лева отъ васъ, вие ще му дадете десетъ. Това е щедростъ. Ще давате всѣкому, колкото иска, защото водата и безъ това изтича навънъ. Само Богъ е абсолютно щедъръ, понеже Той е неизчерпаемъ изворъ. Ако нѣкой човѣкъ е щедъръ и дава на всички, това подразбира, че Богъ го е опрѣдѣлилъ за разпоредителъ на Неговите блага.

Днесъ хората съ затворили кесиите си, забравили съ, че съ назначени на служба „разпоредители на Божиите блага“, и никому нищо не даватъ. Нѣкой имъ иска петъ лева, но тѣ казватъ: нѣмаме петъ пари даже, не можемъ да ти услужимъ. Питамъ: какво ви костува да дадете на човѣка петъ лева? Забѣлѣзано е, че когато поискатъ нѣкому пари въ името на Бога, и откаже да даде, той всѣкога е загубвалъ. Сѫщото се отнася и за онзи, който иска пари. Ако нѣкой иска пари за нѣкакво удоволствие, безъ да има нужда, той непрѣменно ще пострада въ нѣщо — нѣкаква бѣда ще му се случи. Ако нѣкой поиска петъ лева за една хубава книга, или да се нахрани, не отказвайте на този човѣкъ. Потикътъ у него е правиленъ, и той трѣбва да бѫде задоволенъ. Този човѣкъ ще бла-

годари и ще оправдае малката жертва, направена за него. Голъмо съзнание се изисква, както отъ онзи, който дава, така и отъ онзи, който взима. Който дава, той тръбва да бъде чувствителенъ, отзивчивъ, да разбира нуждите на човѣка и да му усълужи, прѣди той да е поискалъ. Услужвате ли по този начинъ, вие ще изпълните задачата на деня на доброто.

Сега, азъ изнасямъ редъ практически правила, а не само теория. Смисълътъ на всичко седи въ приложението. Ние сме дошли на земята да прилагаме, да прѣдаваме Божиитѣ блага, а не да оправяваме свѣта. Ако е въпросъ, кой ще оправи свѣта, Богъ е промислилъ за това. Има специалисти за тази работа. Сѫщото може да се каже и за живота на отдѣлния човѣкъ. Ако нѣкой срѣща трудни задачи въ живота си, има опреѣдѣлени хора, специалисти, които ще му дойдатъ на помощъ. Ако пъкъ нѣкой отъ винтоветѣ на неговата машина не се движатъ, и за това има специалисти. Тѣ ще дойдатъ, ще намажатъ тия винтове, и машината ще тръгне. До това врѣме машината на този човѣкъ ще поскърца малко, но послѣ ще се изправи. Тъкмо той на-
мислилъ да върши много работи, но специалистътъ иде, и замислената работа се прѣустановява. Той казва: спрѣ се работата ми. — Нищо отъ това. Щомъ винтоветѣ се намажатъ, работата ще тръгне по-добре. Ако нѣкой отъ васъ има развъртяни винтове, да не се плаши, тѣ ще се завъртятъ. Важно е, кой ги е развъртѣлъ: дали нѣкой отъ светиитѣ, или дяволъ. И дяволътъ има отвертки, съ които

развъртва винтоветъ. Който и да ги е развъртъл, като дойдатъ специалистите, тъ ще ги оправятъ.

„Всъко добро даване и всъка съвършена дарба отгорѣ е и слиза отъ Отца на свѣтлинитѣ, въ когото нѣма измѣнение, нито сънка на промѣняване.“

*

9. Бесѣда отъ Учителя, държана на 21 юли, 1931 г. 5 ч. с.

НЕДОКАЗАНИ ИСТИНИ.

Сега, за размишление прѣзъ деня ще вземете стиха: „Истинате ще ви направи свободни“. Днесъ малцина иматъ ясна, конкретна прѣдстава за истината. Ако за всѣки даденъ случай човѣкъ знае, какъ да направи нѣщо и може да го направи, това е путь, отношение къмъ истината. Да знае човѣкъ, дѣ е хлѣбътъ и да може да го приеме и обработи въ себе си, това е отношение къмъ истината. Ако човѣкъ знае мѣстото на хлѣба, и ако организмътъ умѣе да го приеме, той ще придобие свобода. Той ще бжде свободенъ отъ гладъ, който обикновено отнимаш силитѣ. Въ случая истината прѣдставя отношение къмъ нѣщо. Ако не знаете, какво е отношението ви къмъ даденъ човѣкъ, вие не го познавате. Човѣкъ се изявява чрѣзъ свои тѣ мисли, чувства и дѣйствия. И ако не знаете, какво мисли, чувствува и прави нѣкой човѣкъ, вие не го познавате.

Съврѣменнитѣ хора искатъ да знаятъ, дѣ е Богъ и какво Той прѣдставя. Казвамъ: дѣто има животъ, дѣто има мисъль, дѣто има чувство, тамъ е Богъ. Ще кажете: какво нѣщо е животътъ? Азъ ще ви отговоря на този въпросъ, само ако вие ми кажете, отдѣ ви дойде тази мисъль. Ако вие искате да знаете, какво нѣщо е животътъ, азъ пѣкъ искамъ да зная, отдѣ дойде този въпросъ въ ума ви. Отивате на училище, учителътъ взима тебе-

ширъ и написва на черната дъска: нѣкой-си ималъ 200 овци. Питамъ: учениците виждатъ ли тѣзи овци на дъската? Никакви овци нѣма на дъската, но учителятъ само ги написва. Какво има прѣдъ видъ той съ написването на тия 200 овци? Ако въ училищата бѣше въведена нагледната система на обучение, тогава, колкото овци напише учителятъ на дъската, всички тия овци трѣбаше да бѫдатъ прѣдъ дѣцата. Учителятъ пише на дъската десетъ овци, и веднага въ стаята прѣдъ дѣцата влизаатъ десетъ овци. Защо да не дойдатъ тия овци въ класната стая? Нали е въпросъ за реалностъ? Всички хора говорятъ за реални работи, не признаватъ отвлѣченитѣ нѣща. Въпрѣки това, реалните нѣща ги нѣма на лице.

Нѣкой казва: азъ искамъ да се помоля на Бога.—Какъ ще се помолишъ на Бога, когото не виждашъ и за когото много хора казватъ, че не сѫществува?—Азъ вѣрвамъ въ Бога.—Какъ можешъ да вѣрвашъ въ нереални нѣща? Невъзможно е човѣкъ да вѣрва въ нѣща, които не сѫществуватъ. Щомъ вѣрвашъ въ Бога, значи Богъ сѫществува. Вѣрата въ нѣщо подразбира, че то сѫществува. Нѣкой казва: азъ не вѣрвамъ въ Бога. — Щомъ въ Бога не вѣрвашъ, въ друго нѣщо вѣрвашъ. Това е все едно, нѣкой ученикъ да каже на учителя си: азъ не вѣрвамъ въ овцитѣ. Ако ти не вѣрвашъ въ овцитѣ, това още не значи, че тѣ не сѫществуватъ. Учителятъ взима ученика си за ржка и го завежда при овцитѣ. Ученикътъ вижда, че овцитѣ сѫ трѣвопасни животни, покрити съ вълна, блѣятъ, даватъ млѣ-

и т. н. Той се убъждава въ тъхното съществуване, но и безъ това тъ съществуватъ. Мнозина искатъ да намърятъ Бога по същия начинъ, както ученикътъ видѣ, пипна овцитъ и повърва въ тъхното съществуване. Богъ не се намира само съ пипане на ржка и съ виждане. Богъ се намира и съ пипане, и съ виждане, и съ чувствување, и съ мисъль.

Сега, да допуснемъ, че вие седите и философствувате върху свободата, а единъ отъ васъ казва: азъ съмъ свободенъ човѣкъ, никакъ не може да ми заповѣдва. Прѣставете си, че както седите, въ крака ви се забива една дебела игла. Колкото повече се движите, толкова по-дълбоко се забива иглата въ крака ви, и вие усъщате голѣма болка. Питамъ: щомъ сте свободенъ човѣкъ, защо не извадите иглата отъ крака си? Защо не се освободите отъ болкитѣ, които иглата ви причинява? Като привеждамъ този примѣръ, вие ще кажете, какво ли се крие въ този примѣръ?—Крие се нѣщо, но вие сами трѣбва да го разберете. Прѣставете си, че една млада мома обича майка си, баща си, всички свои близки, но единъ денъ срѣща единъ младъ момъкъ, който тръгва подиръ нея. Момата мисли, че този момъкъ се влюбилъ въ нея, и тя започва да се интересува отъ него, става разсѣяна, иска и тя да го срѣща. Този момъкъ ни най-малко не се е влюбилъ въ младата мома. Обаче, той е намислилъ да се жени, и по този случай търси нѣкоя мома, която да изпълнява службата на слугиня. Тъй щото, това още не е нито лю-

бовъ, нито женитба. Този младъ човѣкъ харесва момата, вижда, че е здрава, силна, иска да се ожени за нея, да я впрегне на работа, и слѣдъ нѣколко години, когато тя не може вече да работи, той ще я напусне. Питамъ: дѣлъ остана любовта на този момъкъ? Това става не само съ момата, но и съ момъка. Момъкътъ търси слугиня, а момата — слуга. Това показва, че нито момъкътъ, нито момата сѫ свободни.

Казвамъ: дойде ли момъкътъ при нѣкоя мома и каже, че иска да се ожени за нея, тя трѣбва да разбира правилно отношенията въ живота и да се откаже отъ това прѣдложение. Момата трѣбва да му каже: докато съмъ въ бащиния си домъ, между любовта на майка си и на баща си, азъ съмъ добръ, никому не ставамъ слугиня. Докато имамъ възможностъ господарка да бѣда, нѣма защо слугиня да ставамъ. Азъ познавамъ любовта, и никой не може да ме изльже, нито съ писмата си, нито съ думите си. Богъ ми даде животъ, и азъ ще служа на Него. Дойда ли при тебе, не само че не можешъ да подържашъ живота ми, но отгорѣ на това ще го отнемешъ. Сѫщото нѣщо и момъкътъ трѣбва да каже на момата. Въ живота на съвременникъ хора почти всѣки мжжъ подозира жена си въ нѣкакво прѣстѣпление, и почти всѣка жена подозира мжжа си въ сѫщото. И този животъ наричатъ бракъ! Слѣдъ всичко това мжжътъ, жената, дѣцата даватъ видъ, че нищо лошо не мислятъ. Това не е съмѣйство; това не е бракъ. Това сѫ съдружия, основа-

ни на лъжа, на измама. Нищо лошо не мислятъ тъ, а работитъ имъ не вървятъ добре.

Питамъ: отношенията, които съществуватъ между съвременните хора, съгласни ли съ съ волята Божия? Никой никого нѣма право да ограничава! Нѣкой грѣши — той самъ ще отговаря предъ Бога за свойте грѣхове. Богъ ще го държи отговоренъ за грѣховете му, а не хората. Нѣкой върши добро — пакъ той ще носи последствията на свойте дѣла, нѣма защо хората да го хвалятъ. Когато нѣкой прави зло, азъ мога само да съжалявамъ; ако прави добро, азъ мога само да се радвамъ. Нѣкой човѣкъ се хвали, че е добъръ художникъ. Това означава, че той търси работа, да нарисува нѣкая картина. Ако този художникъ не рисува, както трѣбва, никой нѣма да го търси. Обаче, ако той е великъ майсторъ, и може да рисува, както трѣбва, всички ще го търсятъ.

Тъй щото, ако нѣкой се хвали, че е добъръ човѣкъ, добъръ художникъ или музикантъ, това подразбира, че той иска да завърже приятелство съ васъ. Това приятелство ще издѣржи толкова, колкото ще издѣржи картината на нѣкой слабъ художникъ. То е все едно слабиятъ ученикъ да отиде при нѣкой учителъ и да му каже, че иска да стане неговъ ученикъ. Този учителъ ще си създаде голѣми неприятности съ такъвъ ученикъ. Защо? — Понеже той нѣма да учи, а ще иска отъ учителя си хубави бѣлѣжки и ще му се сърди, че не го възнаградилъ, както трѣбва. Ако ученикътъ не вѣрва на учителя

си, че справедливо му е турилъ слаба бѣлѣжка, учительтъ може да извика комисия, която да прѣгледа картината му и да се произнесе. Хубавото, красивото всички харесватъ и правилно оцѣняватъ. Работата хвали човѣка, а не това, какво той мисли за себе си.

Сега, мнозина отъ васъ постѣжватъ като слабия ученикъ. Тѣ казватъ: като правимъ молитвата си сутринъ, ние четемъ едни и сѫщи молитви — Добрата молитва, Отче нашъ. Искаме нови молитви, разнообразие искаме. Питамъ: като сте чели толкова пѫти „Добра молитва“, разбрали ли сте значението на думите „Господи, Боже нашъ“, съ които започва тази молитва? Да произнасяте тия молитви, безъ да разбирате тѣхния смисълъ, то ва е равносилно да произнасяте думите „гладенъ съмъ“, безъ да разбирате смисъла на глада. Кога човѣкъ разбира смисъла на глада? — Когато се нахрани. И обратно: човѣкъ разбира смисъла на яденето, когато огладнѣе. Слѣдователно, гладътъ ще осмисли яденето, а яденето ще осмисли глада. Ако човѣкъ не огладнява, той ще изгуби смисъла на живота.

Значи, между глада и яденето отъ една страна, както и между страданията и радостите отъ друга, може да се направи паралель. Страданието е гладъ, радостта е ядене. Ако човѣкъ не скърби и не се радва, той нѣма да разбере смисъла на живота. Скръбта и радостта сѫ неизбѣжни спѣтници въ живота на човѣка. При това, човѣкъ нѣма само единъ пѫт да скърби и да се радва, но постоянно

ще скърби и постоянно ще се радва. При всяка скръб той ще разбира смисъла на яденето и ще си представя богата трапеза, на която ще има хубави баници, кокошки и др. Това събужда въ него енергия за работа. Ситият не работи, гладният работи. Кое кара хората да работятъ? — Гладътъ. И затова, казвамъ: хората работятъ, благодарение на глада, благодарение на страданията. Иначе, отъ тъхъ нищо не би излъзло. Гладътъ, страданието съ потици, стимули, които заставятъ хората да работятъ, да се развива.

Нѣкой казва: главата ми побѣлѣ отъ страдания! Този човѣкъ иска да се радва, безъ да страда. Това нѣщо е невъзможно. Невъзможно е радостъ безъ страдание и страдание безъ радостъ. Понеже Богъ е допусналъ страданията, този животъ засега е най-добъръ. Слѣдъ този животъ ще дойде другъ, по-добъръ. По-добриятъ животъ не изключва страданията, но обяснява тъхния дълбокъ смисълъ. Днесъ хората страдатъ и съ недоволни отъ страданията. Тѣ се радватъ и съ недоволни отъ радоститѣ. Който е недоволенъ отъ страданието, той е недоволенъ и отъ радостта. Нѣкой казва: радвамъ се, но не зная докога. Направихъ си кѫща, но не зная докога ще бѫде моя. Оженихъ се за добра жена, но не зная докога ще бѫде моя; утрѣ може да я хареса другъ нѣкой. Това показва, че въ всяка човѣшка радостъ, въ всяка човѣшка придобивка се крие единъ червей, който мѫчи човѣка. Прѣди всичко, Богъ не е изпратилъ човѣка на земята да има жена; нито

жената е създадена да има межъ и дъца. Срещате единъ българинъ, облеченъ въ европейски дрехи, хвърлилъ своята национална носия, мисли, че никой няма да го познае, какъвъ е. Каквите дрехи да облече човекъ, той все същиятъ ще си остане. Дрехите не правятъ човека. Тък съ моди, които иматъ временно значение. Хубави съ европейските дрехи, модерно скроени, добре ушити, но тък не определятъ живота на човека. Днесъ французските дрехи съ на мода, утре ще дойдатъ английските. Когато турцитъ се възхищаватъ отъ нящо, че е много хубаво, умно, солидно, тък казватъ „ингилисъ акжлж“. За няща, които съ външно красиви, тък казватъ, че съ направени „а ла франсе“.

Като говоря за модата, намирамъ, че тя не е нящо съществено. И безъ мода може да се живе. На същото основание, казвамъ, че и безъ религия на формите може да се живе. Такава религия не е нищо друго, освенъ външна дреха, модно скроена и ушита, която човекъ самъ е направилъ. И безъ такава религия може да се живе, както може да се живе безъ кокошки, безъ баници, безъ сладкиши. Обаче, безъ хлебъ не може да се живе. Това показва, че въ живота има съществени и несъществени няща. Някой казва: хлебътъ може ли безъ сирене? — Може. Вие искате да направите сиренето другаръ на хлеба, но хлебътъ казва: другаръ не ми тръбва. Азъ самъ свършвамъ работата си. Сиренето само залъгва хората, то не може да имъ даде необходимото, което хлебътъ дава. Хранете-

хората извѣстно врѣме само съ сирене, и ще видите резултатитѣ отъ него. Хората могатъ да се хранятъ само съ хлѣбъ, но само съ сирене — не могатъ. Ако се хранятъ само съ сирене, слѣдъ една седмица най-много ще го захвѣрлятъ настрана и ще кажатъ: хлѣбъ ни дайте! Слѣдователно, сиренето е притурка въ живота, несѫществено нѣщо. Трѣбва да се различава сѫщественото отъ несѫщественото. Сѫществено е само това, безъ което не можемъ. Хлѣбътъ е сѫщественъ елементъ за живота. Любовъта е сѫщественъ елементъ за живота, защото всичко произтича отъ нея. Тя е изворътъ на живота.

Мнозина, като слушатъ да се говори за любовъта, казватъ, че имало животинска, човѣшка, ангелска и Божествена любовь. Това сѫ форми на любовъта, които въ случая не важатъ. Какво се разбира подъ думата човѣшка любовь? Човѣшката любовь е вода, затворена въ шише. Ако шишето се отвори и обѣрне съ устата надолу, водата изтича. Отъ любовъта въ шишето нищо вече не остава. Обаче, когато се говори за любовъта, изобщо, ние разбираме това, което извира, тече и никога не прѣстава. Тази любовь подразбира вѣченъ животъ, вѣчно благо, вѣчно щастие, вѣчно знание, вѣчна свѣтлина, вѣчна сила. Имате ли любовъта, всички тия нѣща придобиватъ смисъль. Изгубите ли любовъта, всичко се обезсмисля. Защо? — Сѫщественото въ живота изчезва. Начало на всѣка проява въ свѣта е любовъта. Задъ свѣтлината седи любовъта; задъ силата седи любовъта; задъ

недоволството, задъгръха пакъ седи любовъта. Единствената сила, която направлява и корегира всичко въ свѣта, това е любовъта. Казвате: възможно ли е любовъта да седи задъгръха? Любовъта седи задъгръха, защото въ този случай любовъта още не се е проявила, но чака благоприятенъ моментъ да се прояви. Който не познава любовъта, той всѣкога върши грѣхове, прѣстѫпления. Щомъ познае любовъта, всѣкакъвъ грѣхъ, всѣкакво прѣстѫпление ще изчезнатъ. Слѣдователно, докато хората не познаятъ любовъта, и грѣхове ще има, и прѣстѫпления ще има.

Сега, ще обясня, какъ и отдѣ се раждатъ прѣстѫпленията. Имате едно хубаво, кристално шише, съ вмѣстимостъ единъ лигъръ, пълно съ вода. Вие пазите това шише, като особена цѣнностъ, и казвате: никой да го не бута! Обаче, дойде единъ вашъ приятель, и безъ да знае, налива чаша вода отъ това шише. Дойде втори, и той налива една чаша вода. Дойдатъ трети, четвърти, и тѣ наливатъ по една чаша вода, и погледнешъ, шишето се изпразнило. Дойдете вие, виждате шишето празно и казвате: кой се е осмѣлилъ да направи това прѣстѫпление? Значи, когато нѣкой взима отъ малкото, което човѣкъ има, това е прѣстѫпление. Прѣставете си, че този човѣкъ има на разположение не само едно шише вода, но голѣмъ изворъ, който непрѣстанно тече и дава на всички, колкото искатъ. При това положение, ще има ли условия за прѣстѫпления? При изобилието прѣстѫпления не се вършатъ. Често, въ любовъта между хора-

та се явява ревност. Защо? — Понеже любовта имъ е въ шишета. Като пийнатъ отъ нея едва-двѣ чашки, и тя се свършва. Разликата въ любовта на хората седи въ това, че шишетата на нѣкои сѫ по-малки, а на други — по-голѣми, но все шишета сѫ, не сѫ извори. Любовь, въ която има ревност, тя не е никаква любовь. Нѣкой казва: азъ имамъ любовь. — Дѣ е тя? — Въ това шише. Не искамъ да ми я бутате! Вземе ли нѣкой една капка отъ тази вода, той веднага вика: не взимайте отъ шишето ми вода! Всѣка капка отъ нея струва скжпо. Азъ взимамъ единъ голѣмъ сѫдъ и поканвамъ този човѣкъ да дойде съ мене при единъ голѣмъ изворъ. Поставямъ сѫда подъ крана, водата въ него тече и прѣлива, и казвамъ: ето, това е любовь! Докато любовта се цѣди на капки, тя не е дошла още до Божествения изворъ. Искате ли любовь, идете при Божествения изворъ, оттамъ да начерпите, колкото искате.

Казвате: дѣ е Богъ? — При извора. Ако искате да намѣрите Бога, трѣбва да отидете при Вѣчния Изворъ на живота. — Нѣма защо да ходимъ толкова далечъ, когато може да ни разправите нѣщо за този изворъ. — Идете сами и вижте извора, азъ нищо не разправямъ за него. Велико нѣщо е този Изворъ! Ако започна да го описвамъ, ще направя нѣкаква грѣшка, нѣма да го опиша вѣрно. Той не се подава на никакво разказане. Нѣма езикъ, съ който може да се опише. Ако азъ го опиша, вие нѣма да останете доволни. Идете сами да го видите. Азъ

ходихъ самъ при този изворъ, разбрахъ го и сега мога само да ви посъвѣтвамъ: идете при този изворъ часъ по-скоро; не отлагайте! За дѣлгия пътъ, който ще извѣрвите, не съжалявайте. Всѣки самъ може да отиде при този изворъ. Тъй щото, дали имате човѣшка или ангелска любовь, едно е важно за васъ: и човѣшката, и ангелската любовь сѫ потрѣбни, но и хората, и ангелитѣ сѫ черпили и черпятъ любовъта си все отъ Божествения изворъ.

Казвамъ: ако искате да се освободите отъ терзанията на човѣшката любовь — завистъ, съмнѣние, подозрѣние — идете при Божествения изворъ, да си начерпите вода, колкото желаете. Още по-добрѣ, свържете се съ този изворъ, да не се изчерпвате никога. Отрицателнитѣ прояви на любовъта се дължатъ на неразбирането ѝ. Нѣкой казва: азъ не вѣрвамъ въ твоитѣ думи. — Ти не вѣрвашъ въ когото трѣбва, че ще вѣрвашъ въ мене. Другъ казва: азъ вѣрвамъ въ думитѣ ти. — Каква нужда имамъ да вѣрвате въ мене? Какво печеля отъ това? Вѣрата подразбира отношения. Да вѣрваме въ Бога, това подразбира да направимъ врѣзка, да създадемъ отношения съ Бога, за да може Неговата Любовь да тече и прѣзъ настъ. Когато вѣрвамъ въ единъ човѣкъ, азъ трѣбва да направя врѣзка съ него, за да може любовъта ми да потече въ неговия домъ, и всички да се ползватъ отъ нея.

Споредъ менъ, понятието вѣра е съвѣршено различно отъ това, което съврѣменнитѣ хора иматъ. Да вѣрвашъ въ нѣкой човѣкъ, това значи да завѣржешъ правилни отношения

ния съ него, за да може Божествената Любов да се прояви едновръменно и въ тебъ, и въ него. Каже ли човѣкъ, че върва въ Бога, а нѣма правилни отношения къмъ Него, какво го ползва тази вѣра? Казвате, че вървате въ мене, въ моята ученост, въ моята доброта. Единъ день вървате, на другия день не вървате. Каква е тази вѣра? Единъ день вървате, че съмъ добъръ човѣкъ, на другия день не вървате, измѣняте мнѣнието си за мене. Това не е вѣра, това сж човѣшки заблуждения. Истинската вѣра спасява. Тя подразбира да създадешъ непрѣивна връзка съ Бога, или съ даденъ човѣкъ. Такава е вѣрата на майката къмъ дѣтето. Отъ тази вѣра и дѣтето се ползува, и майката се ползува. Дѣтето расте, развива се и учи. Съ идването си на земята, дѣтето помага за развиване на чувствата на майката. Ако майкитѣ нѣмаха дѣца, тѣхнитѣ чувства биха се атрофирали, а при тѣзи условия и дѣцата не биха могли добре да растатъ и да се развиватъ.

Казвамъ: много хора нѣматъ ясна прѣстава за любовъта. Вслѣдствие на това, тѣ казватъ: насъ никой не ни обича. Питамъ: вие кого обичате? Ония, които считатъ, че сж ученици, кого обичатъ? Ако любовъта на съвременнитѣ хора се подложи на изпитъ, един отъ тѣхъ ще издържатъ, други нѣма да издържатъ този изпитъ. За кого е любовъта? — За гладния. Ако нѣкой носи торба, пълна съ хлѣбъ, за кого е този хлѣбъ? — За онзи, който се нуждае отъ него. Слѣдователно, да обичашъ нѣкого, това значи, да си готовъ да

му дадешъ хлѣбъ отъ своята торба. Прѣдстани си, че ти, който носишъ торба съ хлѣбъ, имашъ нужда отъ него. Какво ще направишъ тогава? Първо ти ще се нахранишъ, а послѣ ще дадешъ на другите. Питамъ: може ли да люби онзи, който има нужда отъ хлѣбъ? Съберете на едно място двама души, които сѫ гладували десетъ деня, дайте имъ парче хлѣбъ и вижте, какъ сѫ разбрали любовъта. Който е разбралъ любовъта, той ще вземе една чиста кърпа, ще покрие съ нея парчето хлѣбъ, ще тури отгорѣ ржката си и ще почака извѣстно време. Нѣма да мине много, и парчето хлѣбъ ще почне да се увеличава, ще стане голѣмъ самунъ. Слѣдъ това и двамата ще почнатъ да ядатъ братски. Това сѫ хората на любовъта. Тѣ иматъ всичко въ изобилие.

Нѣкой вади отъ торбата си парче хлѣбъ и казва: сухъ е този хлѣбъ, не може да се яде. Щомъ този човѣкъ не може да направи сухия хлѣбъ мекъ, той е отъ обикновенитѣ хора, които знаятъ да залъгватъ другите съ своята любовъ. Ако не мога да прѣвърна сухия хлѣбъ въ мекъ, и азъ съмъ отъ обикновенитѣ хора. Когато нѣкой говори за любовъта, а не може да прѣвърне сухия хлѣбъ въ мекъ, вие не трѣбва дасе съблазнявате отъ него, но ще знаете, че имате работа съ обикновенъ човѣкъ. Човѣкътъ на любовъта нито се съблазнява, нито служи за съблазнъ на другите. Който се съблазнява, той нѣма истинско понятие за Бога. Такъвъ човѣкъ нищо не може да постигне. Този човѣкъ се намира въ положението на ученикъ, който постоянно промѣня учителитѣ

си. Отива при единъ учитель и казва: този учитель нищо не струва. Отива при другъ: и този нищо не струва. Въ края на краищата, този ученикъ нищо нѣма да научи. Ученикътъ не може да бѫде по-уменъ отъ учителя си. Дойде ли такъвъ ученикъ при нѣкой учитель, последниятъ се затваря за него, защото знае, че той е невѣжка и не иска да учи. Въ този случай учителътъ дава само трицитѣ отъ своите знания.

Подъ думата „трици“, азъ разбирамъ лъжливитѣ, кривитѣ положения въ живота, или остатъците отъ нѣщата, които нищо не струватъ. Всички трѣбва да знаятъ, че ако човѣкъ живѣе въ вжтрѣшна самоизмама, това вече не е истина. Човѣкъ всѣкога чувствува, дѣ е истината, но не я признава. За примѣръ, нѣкой човѣкъ е опрѣдѣленъ прѣвъ да направи едно добро, да направи стѣпка напрѣдъ, но той казва: другъ да дойде вмѣсто мене! Така всички хора отлагатъ да изпълнятъ доброто, но по този начинъ влизатъ въ противорѣчие съ великия законъ, който работи у тѣхъ. Влѣзатъ ли въ противорѣчие съ този законъ, и Богъ ги напушта. Дѣто Богъ отсѫтствува, тамъ нищо не може да стане. Слѣдователно, всѣка работа, всѣко добро дѣло трѣбва да се гледа въ крайнитѣ си резултати. Крайнитѣ резултати прѣставята идването на Бога, проявленietо на Неговата Любовь, Мѣдростъ и Истина. Щомъ Любовъта, Мѣдростта и Истината се проявяятъ, Божиятъ Духъ присѫтствува между насъ, и ние имаме истинската реалностъ на нѣщата. Съ това започва истин-

скиятъ животъ. Докато дойде този животъ, могатъ да минатъ години, двѣ, десетъ, сто, но трѣба да се чака това врѣме.

Казвамъ: смисълътъ на живота седи въ това, човѣкъ да дочака врѣмето за идването на абсолютната реалност. Има дѣрвета, които цвѣтятъ единъ пѣтъ на сто години. Какво трѣба да правятъ тия дѣрвета? Тѣ трѣбва да дочакатъ врѣмето си да цвѣнатъ. Нѣкой чакалъ 99 години и казва: не мога да чакамъ повече, изгубихъ тѣрпѣние! Казвамъ: толкова години си чакалъ, имай още малко тѣрпѣние, остава ти само единъ часъ, докато цвѣнешъ. Такова нѣщо представя проявленietо на Божията Любовь въ вѣчността. Ти си чакалъ цѣла вѣчность, сега си на края на вѣчността. Почакай още единъ часъ, докато се прояви Божията Любовь. Внимавай да не изгубишъ този часъ! Защо? — Понеже Божията Любовь, Мѣдрост и Истина се проявяватъ само единъ пѣтъ прѣзъ цѣлата вѣчность. Хубавитѣ, великитѣ работи се явяватъ само по единъ пѣтъ прѣзъ вѣчността. И на васъ казвамъ: останало е само единъ часъ още, докато се прояви любовьта. Казвате: има врѣме още. — Никакво врѣме нѣма. Вие трѣбва да седите на постъ и да чакате идването на любовьта. Будни ще бѫдете, ще седите внимателно и нѣма да отклонявате мисълъта си на една, или на друга страна. Отклоните ли мисълъта си отъ цѣлъта на вашето чакане, вие ще се намѣрите въ положението на онзи човѣкъ, който рѣшилъ да пропадне дупка въ планината, да съедини едно

царство съ друго. Който минавалъ покрай него, все го заговарялъ нѣщо, и той спиралъ работата си, обръщалъ внимание на всичко, което му се говорило. Като спиралъ вниманието си на този, на онзи, дупката се запушила, и той не могълъ да постигне цѣльта си. Сѫщото ще стане и съ васъ. Ще дохождатъ хора отвънъ, да ви теглятъ, да отвлечатъ вниманието ви, но вие не трѣбва да се отклонявате. Ще дойдатъ нѣкои да ви разправятъ, какво мислятъ по вашата работа. Каквото и да мислятъ, то е за тѣхъ. Тѣхната мисъль не е сѫществена за васъ. Вие трѣбва да седите предъ дупката и да работите, да чакате онзи моментъ, когато дупката се пробие, и вие постигнете цѣльта си. Значи, дошълъ е часътъ, въ който ще стане съединението между двѣтѣ царства.

Минозина отъ васъ сте дошли тукъ неразположени, отпаднали духомъ, понеже мислите, че Богъ не ви обича, не мисли и не се интересува за васъ. Това е голѣмо заблуждение, голѣма самоизмама. Въ любовъта на Бога нѣма никакво изключение. Нѣкой е недоволенъ отъ себе си, че нищо не е направилъ. Казвамъ: не се смущавайте! Знайте, че това, което се изисква отъ васъ, ще го свършите. Ако сте недоволни отъ положението си, какво ще кажете за малкитѣ мушкици? Богъ едва сега е започналъ да дѣйствува върху тѣхъ. Обаче, ще минатъ още 10—20 милиони години, докато се види, какво Богъ е направилъ отъ тѣзи мушкици. Едно е важно: да започне любовъта да дѣйствува. Когато се ко-

пае кладенецъ, важно е да се яви първата капка вода. Тя е признакъ, че има вода въ почвата. Отъ първата капка се образува големъ изворъ, който ще напои всички градини.

И тъй, вие не тръбва да губите върата си въ Бога. Въ това нѣма никаква философия. Човѣкъ тръбва да върва! Да върва въ Бога, това подразбира да направи връзка съ Него, да се прояви Божията Любовь. Тази е мистичната страна на въпроса. Съ други думи казано: човѣкъ тръбва да направи връзка между ума и сърцето си. Като се говори за любовь между хората, това не значи, че тръбва да обичашъ човѣка външно, но да направишъ връзка съ него, да му укажешъ пълно довѣрие. Имашъ ли въра въ човѣка, когото обичашъ, тогава Богъ ще се прояви въ тебъ. Същото се отнася и до обичъта ви къмъ Бога. Обичате ли Бога, ще направите връзка съ Него. Щомъ направите тази връзка, всѣкаква тъмнина отъ ума ви ще изчезне, и всѣкакво притѣснение отъ сърцето ви ще се прѣмане. Въ-ума ви ще се яви свѣтлина, въ сърцето ви — разширение, миръ, радостъ и ще разберете, че Божията Любовь ви е посѣтила. Това проблесване на свѣтлина въ ума и на радостъ въ сърцето е признакъ, че вие можете да работите, да постигнете всичко, което душата ви желае.

Сега, вие тръбва да направите едно малко усилие, да възстановите връзката си съ Бога, да възстановите върата си къмъ Него. Азъ наричамъ върата законъ на хранене. Върата подразбира правилни отношения между

ума и сърцето. Щомъ съществуватъ такива отношения между ума и сърцето, въ ума ще се яви свѣтлина, въ сърцето — разширение; тогава тъмните нѣща ще станатъ ясни, а неразбраните — разбрани. Отъ този моментъ ще се прояви истинскиятъ животъ. Сега нѣкой казва: азъ те обичамъ. Въ сѫщностъ, той не обича. Азъ вѣрвамъ въ тебе. Въ сѫщностъ, той не вѣрва. На този, който ме обича и казва, че има вѣра въ мене, казвамъ: дай ми хиляда лева на заемъ! — Нѣмамъ. Той има пари, но не иска да ми даде, защото не вѣрва въ мене. Момъкъ казва на нѣкоя мома: хайде да отидемъ на разходка! — Имамъ работа, не мога да ходя по разходки. Въ сѫщностъ, момата има врѣме да се разходи съ този момъкъ, но не му вѣрва, страхува се да излѣзе сама съ него. Любовъ ли е това, да се страхувашъ отъ човѣка, който те обича? Не е любовъ. Любовта е свещено нѣщо, въ нея страхъ нѣма. Нѣма по-красиво нѣщо отъ това, да намѣришъ човѣкъ, въ сърцето на когото живѣе Божествената Любовъ. То е все едно да намѣришъ единъ скжпоцѣненъ камъкъ, да намѣришъ единъ чистъ, кристаленъ изворъ, който непрѣстанно извира, да влѣзешъ въ градина съ най-хубави плодни дървета, или най-послѣ да се запишешъ ученикъ въ добрѣ уредено училище.

Казвамъ: такава трѣба да бjurde вашата прѣдстава за любовта! Какви сѫ сегашните разбирания за любовта, за мене не е важно, но ако влѣзете въ пустинята съ вашата лю-

бовъ, устата ви ще засъхне. Ако влѣзете въ пустинята съ Божията Любовъ, тя ще я прѣврне въ градина. Влѣзете ли въ пустинята съ вашите малки шишенца, пълни съ вода, пустинята ще остане пустиня, животът ѝ никакъ нѣма да се измѣни. Врѣме е вече да отидете при Божествения изворъ, оттамъ да черпите. Шишенцата съ вода днесъ не могатъ да ви задоволятъ. Всички трѣбва да тръгнатъ въ новия путь. Стариятъ путь, старите разбиранія нищо не даватъ. Тѣ сѫ опитани вече. Сега се изискватъ нови разбиранія, нова свѣтлина.

Нѣкой казва: азъ искамъ да служа на Бога. — Какъ ще Му служишъ? — Като Го обичамъ, като вѣрвамъ въ Него. Казвамъ: ако единъ човѣкъ постоянно безпокой Бога съ своята обичъ, защо е тази обичъ на Бога? Ако любовта на ученика постоянно безпокой учителя, какво струва тази любовъ? Такава любовъ не е нищо друго, освѣнъ шумъ и прахъ. Това нѣщо сѫществува въ сегашнитѣ училища. Ученицитѣ казватъ, че обичатъ своя учителъ, но докато той влѣзе въ класъ, тѣ играятъ, скачатъ изъ стаята, по чиноветѣ, дигнатъ толкова прахъ, че и учителътъ, и тѣ се задушаватъ, едва дишатъ. Работата на учителя тогава седи въ това, да отвори първо прозорците и да гледа часъ по-скоро да излѣзе отъ прашната стая. Ако ученицитѣ казватъ, че обичатъ учителя си, а задъ гърба му говорятъ лошо, любовъ ли е това? И едното, и другото е измама. Ученицитѣ трѣбва да сѫ доволни отъ зна-

нието на своя учителъ, и учителътъ тръбва да е доволенъ отъ учениците си. Между учители и ученици тръбва да има пълна въбра-Божественята законъ не може да се прояви между хората, ако върата имъ не е абсолютна.

Слѣдователно, всѣки ученикъ тръбва да бѫде не само приложенъ, но и способенъ. Нѣкой казва: азъ съмъ старъ вече. — Остарѣлъ си отъ лѣнота. Човѣкъ остарява отъ лѣнота, отъ мързель. Мързеливите хора остаряватъ, а работливите — никога. Нѣкой казва: дотегна ми вече да работя! Така може да каже само мързеливиятъ. Човѣкъ тръбва да работи съ приятностъ, съ любовъ, никога да не се отекчава. Художникъ рисува, наблюдава, пакъ рисува, докато най-послѣ свърши картината си. Всичко това той прави съ любовъ. Какво правятъ хората? Докато сѫ млади, работятъ много; щомъ започнатъ да остаряватъ, тѣ казватъ: старини идатъ, тръбва вече да си починемъ. — Това е криво разбиране. На стари години човѣкъ тръбва да работи повече, отколкото като младъ. Малките дѣца, запримѣръ, нищо не работятъ. Стане ли човѣкъ на 120 години, тогава, именно, Богъ ще го впрегне да работи на нивата Mu. Богъ не иска дѣца да Mu оратъ и жънатъ. За тази работа Той ще впрегне дѣдовците.

Казвате: на стари години тръбва да се почива; тогава всѣкаква работа тръбва да прѣстане. Това провѣряваме всѣки денъ и въ обществото. — За кое общество говорите: за обществото на мързеливите, или за обществото на работните, на трудещите? Ако

говорите за обществото на мързеливите, оставете го на страна. Ще дойдат нѣкои дами говорятъ, че еди-кой си билъ много учень. Ако говорите за учени, които залъгватъ хората съ своите баници съ сирене, ние не се нуждаемъ отъ тѣхните баници. Ако тѣ ни предлагатъ хлѣбъ отъ прѣсно жито, добрѣ омесенъ и опеченъ, ние веднага ще го приемемъ, но що се отнася до баниците имъ, ние се отказваме отъ тѣхъ. Хлѣбътъ е необходимость, баницата не е необходимост. И безъ баница може да се живѣе, но безъ хлѣбъ не може.

И тѣй, при всички изпитания, които ще минете въ живота си, гледайте сѫщественото да запазите. Единъ день, слѣдъ като ви напуснатъ всички хора и останете самъ, да знаете, че има нѣкой въ живота, който е винаги съ васъ. Дѣйствително, ще дойде денъ, когато човѣкъ ще остане съвършено самъ: ще го напуснатъ и майка, и баща, и братя, и сестри, и приятели; като се види въ тази самотия, той ще вика, ще се моли, докато дойде Богъ при него и го запита: какво има? — Всички заминаха, оставиха ме самъ. — Не си самъ, не се беспокой, азъ съмъ съ тебе. Мнозина мислятъ, че сѫ прѣкарали тази опитност. Не, вие не сте имали опитността, да прѣживѣете тази страшна самотия. Вие още не сте се видѣли въ ржцѣтъ на черния приятель, да знаете, какво значи страдание. Слизали ли сте въ ада, да видите, какво прѣставя вѣчниятъ огънь? Нѣкой отъ васъ само се е опарвалъ малко отъ този огънь. Слизали ли сте до дѣното на

ада, да видите страшния огънъ, който гори и никога не изгаря? Нѣкой казва: какво нѣщо е адътъ? — Азъ не обичамъ да говоря за ада, но казвамъ: влѣзъ и вижъ! — Какво нѣщо е небето? — И за небето не обичамъ да говоря, но казвамъ: иди и вижъ!

Има смисълъ да се опита и едното, и другото положение. Който не е слизалъ до дѣното на ада, той не може да се качи и на небето; който пъкъ не се е качвалъ на небето, той не може да слѣзе и до дѣното на ада. Какво ще разберете отъ това? И 500 години още да говоря, вие пакъ нѣма да разберете, какво нѣщо е адътъ, и какво небето, докато сами не ги посѣтите. Ако не ме разберете, азъ ще се радвамъ. Защо? — Радвамъ се, когато нѣкой човѣкъ не иска да яде баница. Щомъ не иска баница, той ме освобождава отъ ненуженъ трудъ, да смѣсвамъ брашното съ сиренето, да правя баница. Слѣдъ всичко това, нѣкой проповѣдникъ ще разправя, какво нѣщо прѣставя адътъ. Той ще разправя, че адътъ билъ място на вѣчно мѫчение, на вѣченъ огънъ, дѣто мушкатъ, изтезаватъ хората и т. н. Празни приказки сѫ тѣзи. Искате ли да знаете, какво нѣщо е адътъ, какво нѣщо е мѫчението, въ ада ще слѣзете. Вие не знаете още, какво нѣщо е мѫчението, но и азъ не искамъ да ви говоря за него. Вие не познавате още нито мѫчението, нито страданието.

Казвате: какъ е възможно да не познаваме страданието и мѫчението? Ние сме опитали и страдания, и мѫчения. Щомъ е така, азъ ще направя друго твърдение. Вие позна-

вате страданията и мъченията, но нѣмате любовь въ себе си. И на това твърдение пакъ възразявате: ние обичаме, познаваме любовьта. Питамъ тогава: ходили ли сте въ ада? Не сме ходили, не сме припарили даже до вратата на ада. Казвамъ: който е ходилъ въ ада, и огънътъ на ада не е могълъ да го разруши, той е герой, той вече е облѣченъ въ дрехата на любовьта. Който не е ходилъ въ ада, той не може да отиде на небето, той не може да говори за любовьта. Ако по нѣкакъвъ начинъ отидете на небето, веднага ще ви питатъ: ходили ли сте въ ада? Кажете ли, че сте ходили, веднага ще ви приематъ съ почтъ и уважение. Нѣкои мислятъ, че въ ада има само прости хора. — Не, въ ада нѣма нито го-ведари, нито месари, нито кръчмари — тамъ всичко подобно изгаря. Ако внесете ракия и вино въ ада, тъ ще се изпарятъ, ще изчезнатъ. Казвате: тогава, какъвъ е животътъ въ ада? Който е ходилъ въ ада, той е научилъ великия законъ на любовьта. Христостъ е скрилъ тази мисъль въ стиха, въ който се казва за ангелитѣ: „Идете въ вѣчния огънь, приготвенъ за васъ, да научите законите на великата любовь и правда!“ Значи, ония ангели, които не сѫ разбрали любовьта, Богъ изпраща въ вѣчния огънь, като място на учение. Щомъ минатъ прѣзъ ада, тъ ще разбератъ тѣзи закони и ще взематъ обратния путь.

Слѣдователно, ние не трѣбва да се бѣркаме въ Божиите работи и да питаме, защо е създаденъ адътъ, защо е създадено небето? Защо адътъ е създаденъ, само Богъ знае. За-

що небето е създадено, само Богъ знае. И адътъ е на мястото си, и небето е на мястото си. Така се говори по човешки, но отъ философско гледище въпросът седи другояче. Нѣкой казва на Бога: азъ не искамъ да отида въ ада. — И азъ не те пращамъ. Казвамъ: който иска да разбере Божията Любовь, той непрѣменно трѣба да слѣзе въ ада.

Сега, азъ говоря само за онѣзи отъ васъ, които сѫ кандидати за ада, но не и за небето. Казвате: ние мислимъ, че ще отидемъ на небето, а вие ни пращате въ ада. Тѣзи сѫ нови възгледи върху живота. Обаче, както вие разбирате нѣщата, въ тѣхъ нѣма никаква философия, никакъвъ животъ. Давидъ казва: „И въ ада да отида, и тамъ ще ме наставлявашъ“. Азъ нѣмамъ прѣдъ видъ вашите дѣтински схващания за ада, нито пъкъ срѣдновѣковните схващания, споредъ които адътъ е найстрашното място въ свѣта. Едно трѣба да знаете: ако Богъ е въ ада, и азъ ще отида тамъ; иначе, кракътъ ми нѣма да стѣпи тамъ. Ако животътъ на Бога, ако Божията Любовь, Мѣдростъ и Истина проникватъ въ ада и го владѣятъ, и азъ ще отида тамъ. Обаче, ако нито животътъ на Бога, нито Божията Любовь, Мѣдростъ и Истина не сѫ тамъ, и моятъ кракъ нѣма да прѣкрачи прага на ада.

Желая на всички да имате трезви мисли и чувства! Въ всичко можете да се усъмните, но въ Бога — никога! Дойдете ли до Бога, вие трѣба да имате трезва мисъль и трезво чувство, отъ нищо да не се разколебавате. Вашата мисъль и вашето чувство

къмъ Бога не тръбва отъ нищо да се разклащать. Дали сте въ ада, или на небето, мисъльта и чувството ви за Бога не тръбва да се разколебаватъ отъ нищо. Мисъльта и чувството на човѣка могатъ да се разклатяты и на небето, и въ ада — дѣто и да сте. Иначе, не би могло да се обясни падането на ангелитѣ. Кой стана причина тѣ да напуснатъ своето свещено място? Азъ нѣма да обяснявамъ причинитѣ за падането на ангелитѣ, но казвамъ: човѣкъ може да се усъмни и на небето, и въ ада. Съмнѣнието прониква навсѣкждѣ. Затова, само онзи духъ е съвршенъ, който нито на небето, нито въ ада може да се усъмни. Само онзи човѣкъ може да възприеме Божията Любовь, който и въ ада, и на небето остава единъ и сѫщъ. Този човѣкъ и въ скърбитѣ, и въ радоститѣ остава единъ и сѫщъ. Законътъ е еднакъвъ и въ двата случая. Тръбва ли човѣкъ да се усъмни, когато дойдатъ скърби и страдания? Ако много страдате, Господъ нищо не печели; и ако много се радвате, Той пакъ нищо не печели. Богъ всичко има, нѣма какво да печели повече. Обаче, човѣкъ губи. Защо? — Понеже той се лишава отъ едно благо. И въ страданията, и въ радоститѣ Богъ е прѣвидиль по едно благо за човѣка. Скрѣбъта е благо, и радостъта е благо. Богъ оставя тѣзи блага на човѣка, да ги събере и използува. Той изисква отъ хората да направятъ връзка, да създадатъ отношения между радостта и скрѣбъта, и по този начинъ да ги помирятъ.

Казвамъ: на всѣки човѣкъ е дадена задача, да примири радостта съ скрѣбъта. Животът е пъленъ съ такива задачи. Който може правилно да съпостави, да примири радостта съ скрѣбъта въ себе си, той минава за ученикъ и върви вече въ правия путь. Тази е великата задача на живота — да примирияваме скрѣбите съ страданията.

И тѣй, главната мисъль на тази бесѣда е, че и въ ада, и на небето да сте, да не се роди у васъ никакво съмнѣние, но да останете едни и сѫщи и да благодарите на Бога, че Той е и въ ада, и въ рая. Момента, въ който се намирате въ ада, и дойдете до правилното разрѣщение на отношенията между скрѣбъта и радостта, вие веднага ще отидете на небето. Ако пѣкъ сте на небето и не можете да разберете това отношение, вие веднага ще се намѣрите въ ада. Запримѣръ, вие сте въ едно добро, щастливо разположение на духа, като че сте на небето, но намѣрите ли се прѣдъ нѣкакво противорѣчие, веднага изгубвате мѣстото си и слизате въ ада. Вие ставате недоволни, жисели и казвате: всичко е изгубено! Не се минава единъ день, вие се намирате прѣдъ нѣкаква свѣтла идея, и отново се връщате на небето. Човѣкъ постоянно ту се качва, ту слиза. Ангелите отъ ада, като ви видятъ между тѣхъ, хващатъ ви като ябълка и казватъ: не ни трѣбва тази ябълка тукъ! — и ви изхвърлятъ навънъ. Вие имате тази опитност. Даденъ моментъ имате щастливо състояние. Дойде нѣщо отвѣнъ, смути духа ви, и цѣлото

небе прѣдъ васъ се разрушава. Тогава вие излизате отъ вашето небе и слизате въ ада. Слѣдъ малко, отново проблесне нѣщо въ ума ви, и вие пакъ сте на небето. Ако се усъмните, дали ще ви приематъ на небето, или не, пакъ слизате въ ада. Ангелитѣ си играятъ съ васъ, което показва, че вие сте непостояненъ човѣкъ. Тѣ трѣбва да прѣстанатъ да си играятъ съ васъ, като съ ябълка.

Разберете ли сжчината на този въпросъ, вие ще знаете, че Богъ присѫтствува и въ ада, и на небето. Тогава вие ще бждете въ хармония съ себе си и съ другите и ще кажете: да бѫде волята Божия! Въ каквото положение и да се намѣрите, у васъ не трѣбва да има сѣнка отъ нѣкакъвъ страхъ. Въ свѣта могатъ да ставатъ редъ пертурбации, между хората може да има безброй падания и ставания, но Богъ винаги запазва едни и сжщи отношения къмъ нась и казва: „Написахъ ви на дланята си“. Това показва, че Той всѣкога ни има прѣдъ очите си, Той никога нѣма да ни забрави. Тази мисъль трѣбва да остане въ умовете на всички, не само за насырдчение, но като велика истина. За онѣзи, които не искатъ да отидатъ въ ада и се страхуватъ, азъ имамъ мнѣніе затѣхъ, че сѫ страховити. Нѣкой се страхува да отиде въ ада, защото тамъ имало вѣченъ огнь. Питамъ: ако той отиде на небето, какво ще прави? Тѣй щото, сега нѣма кандидати нито за небето, нито за ада. Пѣкъ и азъ не искамъ да ви пращамъ нито на не-

бето, нито въ ада, защото ще остана безъ ученици.

Следователно, всички тръбва да имате здрава, трезва мисъль, която отъ нишо да не се разколебава. Ще дойдатъ изпитанията — никой нъма да избегне отъ тяхъ. Ако вървате въ Бога, всичко ще придобиете: ако не вървате, всичко ще изгубите. Обаче, смисълътъ на живота седи въ въчното постигане на любовъта.

*

10. Бесъда отъ Учителя, държана на 22 юли, 1931 г. 5 ч. с.

СЪДЪРЖАНИЕ

1. Любовъта къмъ Бога	• • • •
2. Идеалътъ на човѣка	• • • •
3. Симонъ Петъръ	• • • •
4. Старите накити	• • • •
5. День на доброто	• • • •
6. День на Божията работа	• • •
7. Човѣкътъ на новото	• • •
8. Теория и приложение	• • •
9. Отпечатъци	• • • •
10. Недоказани истини	• • •

